

BARNBIBLIOTEKET SAGA : 3

SAGOR UR
TUSEN
OCH
EN NATT

BERÄTTADE AV
ANNA WAHLENBERG

FÖRSTA SAMLINGEN

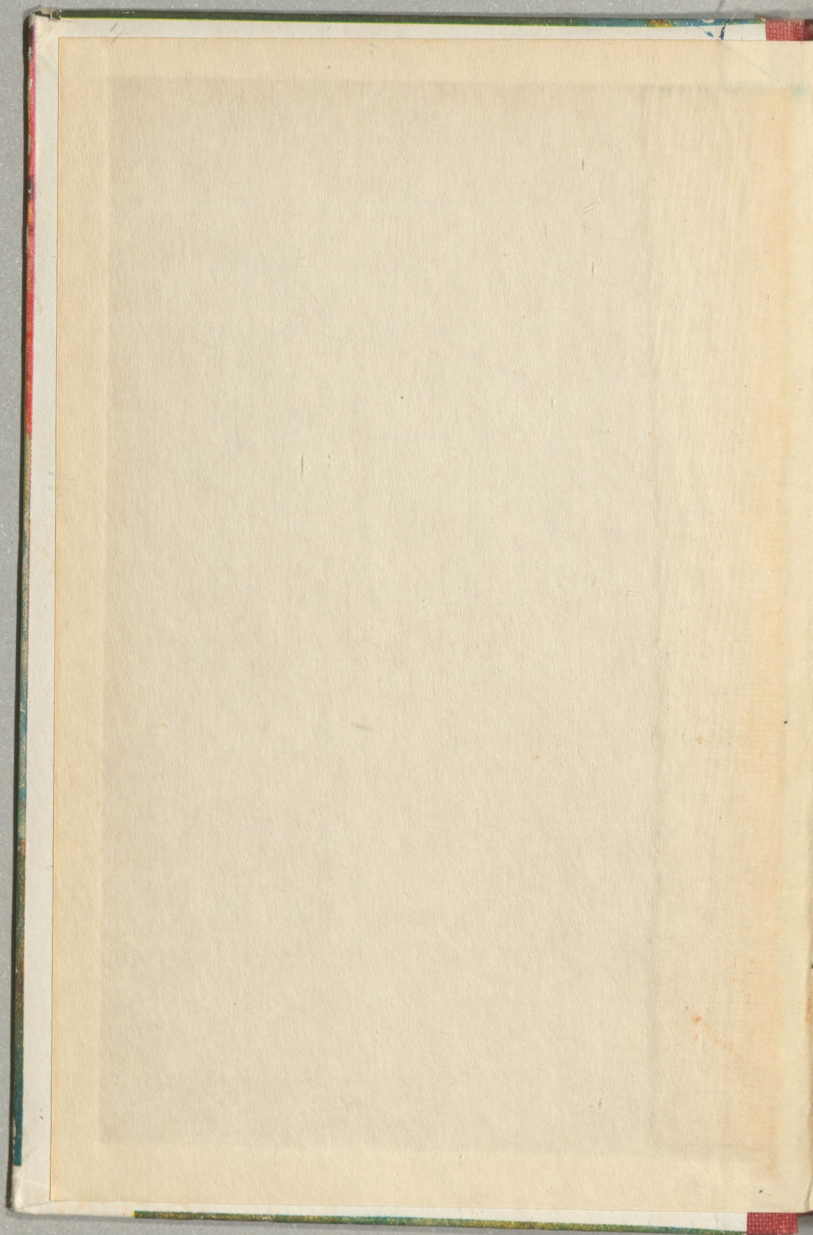
SVENSK LÄRARETIDNINGIS FÖRLAG, STOCKHOLM

K.F. Eriksson

GA

en
h
att

dupl.

Arkivexemplar

SÄGOR FRÅN
TUSEN OCH EN NATT
BERÄTTADE FÖR SVENSKT BARN

AV
HANS J. WALLEBERG

FÖRSTA UPPLAGET

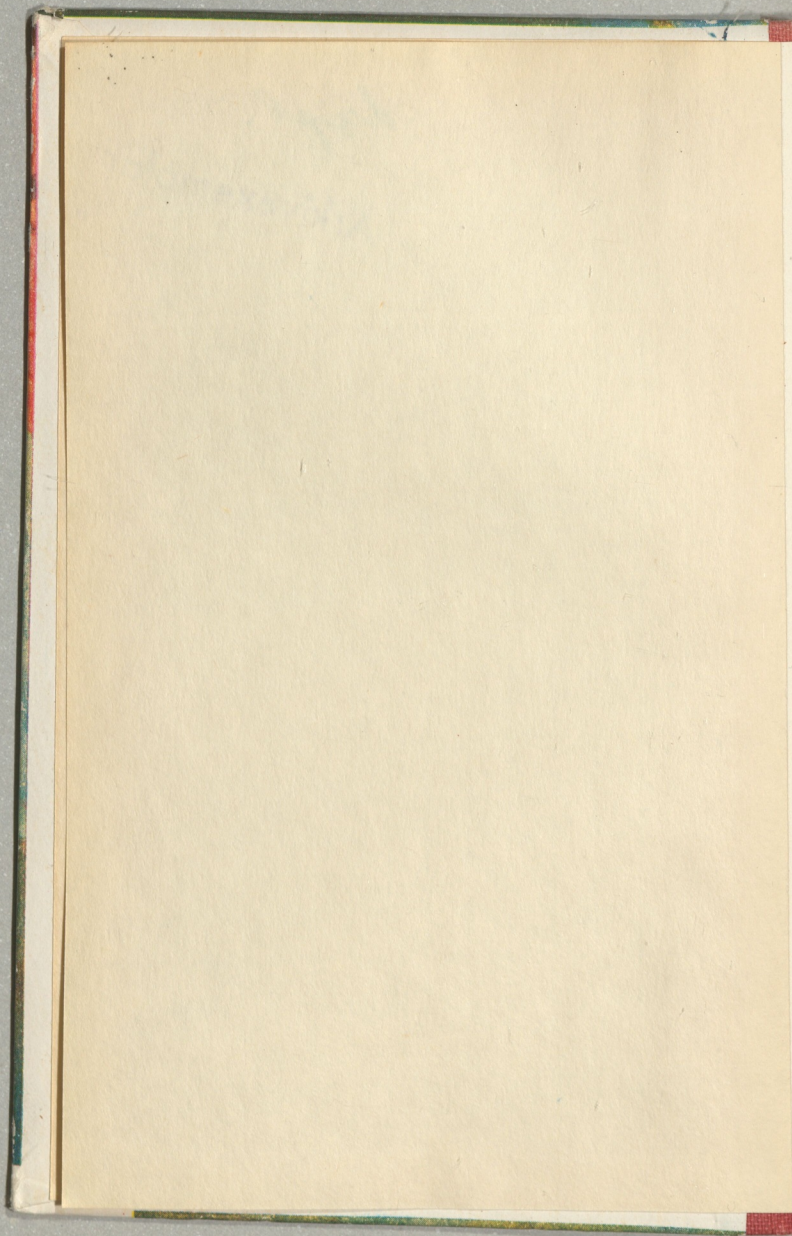
TRYCKT ÅR
1875

STOCKHOLM

ALM. BOKF. H. NERNGÅRD

REKONSTRUERAD

AV HANS J. WALLEBERG

BARNBIBLIOTEKET SAGA

3

LÄSEBOK I HEM OCH SKOLA

SAGOR UR
TUSEN OCH EN NATT
BERÄTTADE FÖR SVERIGES BARN

AV
ANNA WAHLENBERG

FÖRSTA SAMLINGEN

TECKNINGAR AV
LOUIS MOE

Nionde upplagan

RED.: SIGNE H WRANÉR

STOCKHOLM
SVENSK LÄRARETIDNINGIS FÖRLAG

74:e—78:e tusendet

(Eftertryck förbjudes)

Stockholm 1951

A/B GUSTAF LINDSTRÖMS BOKTRYCKERI

Sagoberätterskans egen saga.

För länge sedan levde en sultan. Han ägde en skön gemål, som han älskade som sin ögonsten. Hon måste ständigt vara i hans närhet. Han lämnade inte sitt palats, utan att hon följde honom. Han bar henne på händerna, uppfyllde hennes minsta önskingar och tog henne till råds i allt vad han företog sig.

Men lika öppen och trofast som han var mot henne, lika falsk och hycklande var hon mot honom, och en dag upptäcktes det, att hon till och med begått ett brott, som i lagen var belagt med dödsstraff. Hon blev också dömd och avrättad.

Sedan den stunden var emellertid sultanen som

förvandlad. Från att förut ha varit en mild och god härskare blev han nu en grym tyrann, och alla kvinnor betraktade han som usla och trolösa varelser. Då han tog sig en ny gemål, lät han avrätta henne dagen efter bröllopet, och samma öde drabbade hennes talrika efterträderskor, ty han ville inte att någon skulle bedraga honom liksom den första hade gjort.

Hela landet sörjde över dessa grymheter, och storvisiren, som måste låta utföra alla dödsdomarna, fick en sådan avsky för sitt bödelsyrke, att han önskade sig själv döden. En av hans döttrar, den sköna och snillrika Scheherezade, som led lika mycket som han, började grubbla över, vad hon skulle göra för att rädda de unga kvinnorna. Slutligen trodde hon sig ha funnit ett sätt, och en dag gick hon till sin far och bad honom föreslå sultanen att ta henne själv till gemål.

Storvisiren blev förskräckt, ty han kunde ju inte tro annat än att hon förlorat sitt förstånd. Detta var ju detsamma som att döma sig själv till döden. Men hon förklarade, att hon hade tänkt ut en plan att rädda landet från sultanens grymheter. Hon bad sin far så bevekande att uppfylla hennes bön, att han till slut inte kunde motstå henne utan gick till sin herre och föreslog honom dottern till gemål.

Sultanen hade ingenting emot detta, ty Scheherezade var beryktad för sin skönhet och älskvärdhet, och efter ett par dagar stod bröllopet med prakt och ståt. Men den unga sultaninnans föräldrar och syskon grät och klagade, ty de trodde, att hon skulle dö följande morgon.

Scheherezade hade dock gjort ett så gott intryck på sin man sultanen, att han kände sig nådigt stämd.

Om hon hade någon önskan att framställa, innan hon gick ut för att halshuggas, så skulle den beviljas henne, lovade han.

— Min herre och sultan, svarade Scheherezade, jag önskar ingenting annat, än att min syster Dinarzade får sova i min närhet. Då kan hon trösta mej, om jag vaknar under natten och känner mej olycklig.

Detta gick sultanen gärna in på, och Dinarzade låg om natten i ett närgränsande rum. Men när hela palatset var försänkt i sömn, satte Scheherezade sig upp i bädden och ropade till sin syster. Även sultanen vaknade. Dinarzade kom in med tårar i ögonen och hukade sig ner på golvet vid systemens fötter, omfamnade henne och jämrade sig över deras olycka.

Då lutade sig Scheherezade emot henne och smekte henne.

— Gråt inte, älskade syster, sade hon. Vad som ska ske kan inte hjälpas. Men för att du ska glömma din sorg en liten stund, tänker jag berätta en saga för dej som jag har gjort så ofta förr.

Och med Dinarzades huvud i sitt knä började Scheherezade berätta en underbar saga om dolda skatter, bevakade av andar, som också hade en skön prinsessa i sitt våld. Aldrig hade hon berättat så förr. Dinarzade ryste av förskräckelse och darrade av spänning, och när Scheherezade ett ögonblick vände på huvudet, såg hon sultanen ligga stödd på armbågen och betrakta henne med ett par vakna, lysande ögon. Även han hörde på.

Då sagan var slut, tackade Dinarzade berätterskan innerligt men slog på samma gång armarna om hennes knän och bad att få höra ännu en.

— Käraste syster, sade Scheherezade, snart gryr dagen, och jag hinner kanske inte sluta min saga.

— Åh, börja bara, börja! bad Dinarzade.

Och Scheherezade fortsatte att berättas. Hon talade om förtrollade prinsar, om sjungande träd, om palats av smaragder, byggda på havets botten, och om elaka trollkvinor, som kunde förvandla sig till fåglar och ormar.

Men just då hon skulle beskriva, hur det gick för prinsen, som blev bort-

förd genom luften av den store anden med läderlappsvingarna och lejongapet, föll dagens första stråle in genom fönstret. I detsamma drogs purpurförehänget undan, och där stod bödeln och hans hantlangare för att hämta henne.

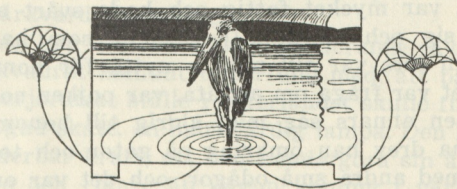
Scheherezade kysste sin gråtande syster och reste sig upp. Men i samma ögonblick sprang sultanen fram och ställde sig mellan sin gemål och bödeln.

— Du får leva till i morgon, sade han till henne, så att du kan berätta slutet på din historia.

Och nästa natt fortsatte Scheherezade att berätta sin avbrutna saga för sultanen och sin syster. Men då den var slut, bad sultanen själv om en ny, och innan den var till ända, stod bödeln åter i dörröppningen. Inte heller då kunde sultanen avstå från fortsättningen på sagan, som var underbarare än allt vad han hittills hade hört, och ännu ett dygn fick Scheherezade leva. Men inte heller nästa och ej heller de påföljande morgnarna fick bödeln sitt byte, ty allt skönare och skönare sagor berättade Scheherezade, och alltid var hon mitt i den vackraste, då dagen bröt in.

På det viset höll hon på att berätta sagor för sultanen i tusen och en nätter, men då hade hon också skänkt honom en son och blivit honom kärare än hans första gemål. Bödeln behövde inte längre besvära sig med att stiga upp om morgnarna, och sultanen hade åter blivit en mild och god härskare, som älskades av alla sina undersåtar.

Här är några av Scheherezades vackraste sagor.

Aladdin och den underbara lampan.

I en av Österlandets största städer levde en gång en skräddare vid namn Mustafa.

Han var mycket fattig och hade svårt att försörja sig och sin familj, särskilt som hans son Aladdin inte var till minsta nytta för honom. Så fort det var fråga om att äta, var pojken nog hemma, men annars såg man aldrig till honom. Hela dagarna drev han omkring på gator och torg och lekte med andra små odågor, och det var omöjligt att få någon bukt med honom, varken med aga eller

goda ord. När hans far försökte lära honom sitt yrke, satt han kanske stilla ett par minuter, men i samma ögonblick fadern vände ryggen till, var pojken utom dörren, och ingen såg skymten av honom, förrän det blev matdags igen.

Elak var han egentligen inte, och med hans huvud var det ingen fara. Men han kunde aldrig samla sina tankar tillräckligt länge för att inhämta några kunskaper, och det såg ut, som om han skulle bli en odåga. Modern sörjde sig till gråa hår för hans skull, och fadern gjorde sig sådana bekymmer för framtiden, att han blev sjuklig, tynade bort och dog.

Då blev det ännu värre ställt för den stackars modern. Hon sålde boden och verktygen, eftersom Aladdin inte visade minsta lust att lära sig faderns hantverk. Sedan började hon spinna bomullsgarn för att försöka försörja sig och sin son. Men Aladdin bara lekte och roade sig som förut, fastän han nu vuxit upp till yngling och inte hade några andra lekkamrater än gatpojkar. Alla hans jämnåriga vänner var redan sysselsatta med att lära sig ett yrke eller förtjäna sitt uppehälle.

Vid den tiden hände det sig att en skicklig trollkarl kom till staden. Han var från Afrika, trollkarlarnas land, och var djupt förfaren i den hemlighetsfulla punktér-konsten, som kunde ge kunskap om de märkvärdigaste ting.

Nu hade han efter årslångt studerande av sin punktér-kvadrat kommit underfund med, att på ett visst underjordiskt ställe i Österlandet skulle finnas en förborgad skatt, en märkvärdig lampa. Den hade en så underbar kraft, att den kunde göra sin ägare mäktigare och rikare än någon konung i världen. Detta underjordiska ställe var just beläget i när-

heten av Aladdins födelsestad, och trollkarlen begav sig utan dröjsmål i väg för att skaffa sig den dyrbara klenoden.

Men saken var inte utan sina faror. Fruktansvärda andar kretsade kring den fördolda skattkammaren, där lampan stod, och trollkarlen visste, att dessa skulle vara på sin vakt, om han försökte stjäla skatten. Därför måste han skaffa sig en medhjälpare, som kunde hämta upp den åt honom. Det var just en sådan person han letade efter, när han en morgon kom in i den österländska staden, där Aladdin bodde. Han behövde en förtroendefull människa som var tillräckligt äventyrslysten att vilja utföra hans planer. Sedan skulle han nog göra sig av med honom, för hemligheten med lampan ville han inte dela med någon.

Som han nu gick där på gatorna och letade, fick han syn på Aladdin. Ynglingen gick som vanligt bara och slog dank och gjorde ofog.

— Där har jag bestämt den rätte, sade trollkarlen för sig själv. Den där ser mej just ut att bli bra!

På ett listigt och försiktigt sätt smög han omkring bland Aladdins kamrater och hörde sig för om hans förhållanden, gick så tillbaka och vinkade Aladdin till sig.

— Min unge vän, sade han, säj mej, är inte din far skräddaren Mustafa?

— Jo, käre herré, svarade Aladdin, han var min far, men han är död för länge sedan.

Trollkarlen tog Aladdin i famn, kysste honom med tårar i ögonen och suckade djupt.

— Död! utbrast han. Jag har således kommit för sent! Ack, mitt barn, du ska veta, att din far var

Död! utbrast han.

min käraste broder. Vi har varit skilda i många, långa år, och nu har jag rest hit för att träffa honom. Och så säger du, att han är död!

En lång stund fortsatte han att jämra sig på detta sätt men torkade slutligen sina tårar. Hans enda tröst var, sade han, att han återfann sin älskade brors drag i sonens ansikte.

— Tänk, det är ju underbart, utbrast han. Jag kände genast igen dej på likheten!

Han tog reda på, var Aladdin bodde, och ur sin börs gav han ynglingen ett par guldmynt.

— Gå genast till din mor, min käre brorson, sade han, och säj henne, att jag något senare tänker besöka henne för att se det ställe, där min käre bror framlevde sina sista dagar. Och om hon tillåter, att jag äter kvällsvard med er, så kan vi under tiden språka lite om din framtid.

Han nickade vänligt åt brorsonen, som han så hastigt hade skaffat sig, och avlägsnade sig nedåt gatan. Men Aladdin sprang hem till sin mor och visade henne glädjestrålände sina guldmynt.

— Se, mor, vad jag har fått av min farbror, ropade han.

— Din farbror? upprepade modern förvånad. Du har varken någon farbror eller morbror i livet, det jag vet!

— Jo, naturligtvis måste han vara min farbror, sade Aladdin. Varför skulle han annars säja, att han var det, och gråta över att far var död och ge mej pengar och säja, att han skulle komma hit och äta kvällsvard och tala om min framtid?

— Ja, det måste väl vara så då, tänkte modern, när hon fått höra hela historien. Någon annan förklaring på saken finns ju inte.

Och snart kom hon ihåg, att hennes man talat om, att han haft en bror, som dött ung. Denne hade väl på något sätt levat upp igen, så det var väl han, som nu var här. Hur det än förhöll sig, så var det ju i alla fall en glädjande händelse att ha fått tag i en sådan förmögen och välvillig släkting, som tycktes vilja bry sig om sina fattiga anförvanter en smula. Modern gick förnöjd ut och gjorde rikliga uppköp för de pengar Aladdin hade lämnat henne. Hela dagen sysslade hon med att feja det torftiga rummet och laga en god måltid, och när kvällen kom, väntade både hon och Aladdin med stor otålighet på den ärade gästen.

Slutligen började modern nästan bli rädd, att han inte skulle hitta dit, och bad Aladdin gå och se efter. Just då öppnades dörren, och den nye farbrodern steg in. Han hade händerna fulla med frukter och druvor, bugade sig vördnadsfullt för sin så kallade svägerska, överlämnade sin börda åt henne och bad henne förlåta, att han så här kom och gjorde henne omak.

Han fällde först många tårar över brodern och sedan såg han sig omkring i rummet och frågade, var den avlidne vanligen hade suttit och vilat, då han var hemma.

Svägerskan visade honom på ett hörn i soffan. Han kastade sig då på golvet, kysste det minnesrika stället under suckar och snyftningar men ville på inga villkor sätta sig på denna hedersplats.

— Ack nej, sade han, denna plats är mej alltför helig, för att jag skulle kunna sitta där. Men mitt emot ska jag slå mej ner, så kan jag inbilla mej, hur det skulle ha varit, om han och jag fått råkas och suttit och pratat med varandra.

Aladdins mor trugade honom inte längre utan lät honom sätta sig var han behagade. Trollkarlen talade med djup rörelse om hur kär han alltid hållit sin bror, fastän de varit åtskilda i fyrtio år, om den långa resa han gjort för att träffa honom, hur glad han blivit, då han känt igen hans drag hos Aladdin, och hur underrättelsen om broderns död hade träffat honom som ett slag.

Ankan blev så gripnen av dessa ord, att också hon rördes till tårar, men då tröstade hennes nyblivne svåger henne med, att vad Allah låter ske alltid är till det bästa. Han övergick sedan taktfullt till att tala om Aladdin.

— Nå, min käre brorson, sade han, säj mej nu, vad du sysselsätter dej med! Kan du något yrke?

Vid den frågan slog Aladdin ner ögonen och såg förlägen ut. Men modern tog i stället till orda.

— Det gör mej ledsen att behöva tala om det, sade hon, men jag måste säja, att Aladdin är en odåga. Hans far har sörjt ihjäl sej för hans skull, och jag vet inte, vad det ska bli av honom. Ingenting vill han göra eller lära, fast han ser, att jag arbetar livet ur mej för att hindra oss från att dö av svält. Men endera dagen stänger jag dörren för honom, så får han sedan reda sej bäst han kan.

Trollkarlen skakade bekymrad på huvudet.

— Vad är det jag får höra om dej, min käre Aladdin! sade han. Det där låter inte bra. Men kanske du inte har lust för något av de yrken man föreslagit dej? Är det något särskilt du skulle vilja bli? Tala bara om det för mej, så ska jag hjälpa dej, om jag kan.

Men Aladdin hängde fortfarande med huvudet.

Han kunde ingenting svara, för han hade verkligen aldrig tänkt bli någonting.

— Kanske du inte alls vill bli hantverkare, fortsatte den falske farbrodern, utan skulle tycka mer om att bli en ansedd köpman och stå i en butik och sälja präktiga sidenvaror och guldyger? Säg bara ifrån, om du tycker något sådant skulle passa dej bättre, så ska jag i morgon se till, om jag kan sätta upp en sådan bod åt dej.

Då var det Aladdin, som sken upp. Att bli en fin och ansedd köpman, en riktig herreman, hade han ingenting emot. Inte kunde det heller vara så besvärligt att stå

bakom en disk och mäta upp dyrbara, vackra tyger. Det kunde kanske vara lika trevligt som att springa kring gatorna, och så skulle han förtjäna pengar, så att han kunde skaffa sig allt vad han ville.

Han försäkrade därför ivrigt, att han kände en brinnande lust att bli affärsman. Han tackade farbrodern innerligt för att han ville hjälpa honom.

— Då kommer jag hit i morgon bittida och hämtar dej, svarade trollkarlen, så ska vi gå ut i staden och göra undersökningar.

Och hela tiden, medan de satt till bords, talade de bara om Aladdins framtid, som farbrodern målade ut i lysande färger. Modern var så lycklig och rörd, att hon kysste den nye svågerns mantelfäll. Hon trodde vart ord han sade och upptäckte allt mer, hur lik han var hennes avlidne make.

Dagen därpå infann sig också trollkarlen och tog Aladdin med sig ut i staden för att göra honom till köpman. Men först måste han se ut som en sådan, och därför gick de in i en bod, där man handlade med färdigsydda kläder. Trollkarlen valde ut några av de vackraste dräkterna, och sedan fick Aladdin välja den han själv önskade.

— Jag vill, att du ska göra mej heder, min käre brorson, sade trollkarlen.

När Aladdin stod där i den nya, präktiga dräkten, kände han sig verkligen som en annan människa. Mannen, som de handlade med, bugade sig djupt för honom och sade, att han lyste som solen, och att han aldrig hade sett en sådan märkvärdig förvandling. Men farbrodern betalade utan att pruta och tog Aladdin med sig för att han skulle få se sig omkring i de andra butikerna och göra bekantskap

med köpmännen, som hädanefter skulle bli hans yrkesbröder.

Medan de sålunda gick från butik till butik, hörde de också efter, om det fanns något, som passade för Aladdin. Men fast det fanns åtskilliga bodar att välja på, var ingen riktigt i farbroderns smak, och därför blev ingenting avgjort den dagen. Dagen därpå var helgdag, så då kunde de inte heller göra något. Men under tiden skulle de roa sig. Fast Aladdin nästan var fullvuxen, hade han ännu inte sett mycket mer av sin födelsestad än gatorna kring hemmet, och farbrodern kom därför överens med honom, att de tidigt nästa morgon skulle gå ut och se på allt, som var värt att ses.

När Aladdin på kvällen steg in till sin mor igen, grät hon glädjetårar över sin son, som hade blivit så vacker och fin. Nu tvivlade ingen av dem på, att trollkarlen var Aladdins verkliga farbror.

Nästa dag höll denne också sitt ord. Solen hade just gått upp, då han kom för att hämta Aladdin. Först besåg de sultanens palats och de största moskéerna. Sedan gick de till det värdshus, där trollkarlen bodde, och intog där en läcker måltid tillsammans med några köpmän, som de hade träffat dagen förut. Därpå begav de sig åter ut på vandring.

Men nu förde den falske farbrodern sin nyförvärvade brorson till stadens utkanter. Där låg stora lantgårdar, den ena präktigare än den andra, och de avlägsnade sig allt längre bort, ty trollkarlen försäkrade oupphörligt, att de lanthus, som de såg skymta i fjärran, var ännu vackrare. Slutligen hade de kommit ända ut på riktiga landet, och trakten var nu nästan obebyggd. Men trollkarlen talade så

förtroendeingivande med Aladdin om hans framtid, gav honom så kloka råd och förmaningar och berättade sådana roliga historier, att ynglingen knappt märkte, att de hade kommit in i en stor skog. Då såg han sig förundrad omkring.

— Men vart går vi? sade han. Tror du vi hinner hem, innan det blir mörkt, om vi fortsätter längre?

— Var bara lugn, svarade trollkarlen, vi är snart framme vid ett märkvärdigt ställe, som jag vill visa dej, och sedan hinner vi gott hem, innan det blir kväll.

De fortsatte vägen fram, och farbrodern berättade nya, ännu roligare historier, så att Aladdin inte tänkte på, hur långt de gick. Men efter ytterligare en timmes marsch stannade trollkarlen äntligen av sig själv.

— Här är det, sade han.

Och det var verkligen ett märkvärdigt ställe. De befann sig i en liten trång och smal dalsänka, på två sidor omgiven av höga, mörka berg.

Detta var just den plats, som trollkarlens punktérkvadrat hade utpekad som fyndorten, där man skulle söka efter den underbara lampan. Den falske farbrodern såg allvarligt på Aladdin och klappade honom på huvudet.

— Nu ska vi se, om du är en modig pojke, sade han. Jag ska tala om för dej, att det inte bara var för att söka upp din far som jag kom hit. Jag har fått veta, att en skatt ska ligga gömd här, och om du vill hjälpa mej att finna den, så ska du bli rikare och mäktigare än du någonsin har drömt om.

Aladdin hörde förvånad på honom, men eftersom han var ganska äventyrslysten, gjorde han inga vidare invändningar utan lovade göra allt vad

De befann sig i en trång dalsänka.

farbrodern önskade. Denne befallde honom då att samla ihop en stor knippa ris, och snart hade ynglingen burit fram en väldig hög torra kvistar.

Trollkarlen tog upp flinta och stål, slog eld och tände på riset. Brasan flammade upp, och när den brann som bäst, öppnade han en dosa och kastade en handfull rött pulver i elden. Då bolmade det fram en tjock rök, som han vände

med sin stav än åt det ena hållet, än åt det andra, medan han halvhögt mumlade besvärjelseformler och stirrade in i elden.

Med ens började jorden darra och bäva, och efter några ögonblick vräktes mullen åt sidan. Trollkarlen och Aladdin såg framför sig en kvadratformig sten med en ring i mitten till handtag.

Aladdin blev så skrämmd av det hemlighetsfulla som hände, att han ryggade baklänges och tog till flykten. Men trollkarlen blev mäktat vred, hann upp pojken med ett par steg, tog honom i kragen och gav honom ett slag i ansiktet, så att näsan började blöda.

Den stackars Aladdin stannade, skälvande i hela kroppen.

— Men farbror, vad har jag då gjort, eftersom du slår mej så förskräckligt? frågade han, både rädd och ond.

— Din far är död, sade trollkarlen strängt. Som din närmaste släkting har jag trätt i hans ställe. Därför understår du dej inte att vara olydig emot mej, förstår du, utan gör vad jag befäller dej, helst som det är till ditt eget bästa!

Därmed förde han pojken tillbaka till den fyrkantiga stenen och började tala mildare för att lugna honom. Han sade, att om Aladdin bara ville, skulle han kunna förvärva oerhörda rikedomar, som låg förborgade under deras fötter. Men passade man inte på nu, medan stenen låg blottad, kunde man aldrig få reda på dem sedan. Och det måste vara Aladdin, som begav sig in i det underjordiska valvet därnere och hämtade upp skatterna, för farbrodern hade inte de egenskaper, som fordrades för den bedriften. För att kunna utföra den måste man vara ung och aldrig ha begått något brott. Och nu skulle Aladdin visa, att han hade mod i bröstet, så skulle det bli till utomordentlig lycka för dem båda.

Dessa ord tröstade och uppmuntrade Aladdin betydligt, och när han fick sansa sig litet, var han åter samme modige, morske pojke som vanligt.

— Nå, så säj mej då, vad jag ska göra, så ska det nog bli gjort, lovade han.

Då blev trollkarlen idel vänlighet igen, klappade honom på axeln och sade, att han skulle fatta tag i järnringen och lyfta upp stenen. Den var nog tung, men farbrodern skulle förstöra alltsamman, om han hjälpte Aladdin.

— Hugg bara friskt i, och nämn din fars och farfars namn, så går det nog, uppmanade han.

Aladdin lydde. Och se, stenen lät rubba sig rätt lätt. Han behövde bara rycka till ett par gånger, så lyckades han få den åt sidan upp på jordvallen. Nu visade sig en ganska djup klipphåla med en halvöppen stendörr. Där skymtade några trappsteg, som ledde ännu djupare ner i jorden.

— Min käre brorson, sade trollkarlen, hör nu noga på vad jag säger! Stig ner i hålan och gå in genom dörren du ser där! Gå så vidare utför trappan du ser där bakom! När den är slut, befinner du dej i ett stort valv, som är delat i tre väldiga salar. I varje sal står en mängd höga bronsvaser, till brädden fyllda med guld och silver. Men akta dej väl för att röra något! Snudda inte heller vid väggarna med dina kläder, för då kommer du genast att dö.

Innan du stiger in i den första salen, är det därför bäst att du skörtar upp din rock omkring dej och med gördeln snor den hårt kring midjan. Gå bara raskt framåt och var inte rädd! Längst bort i tredje salen träffar du åter på en dörr, som leder ut till en vacker fruktträdgård. Den ska du också gå igenom, och vill du plocka några av frukterna där, så kan du göra det. Det är inte farligt. Följ sedan vägen framåt, tills du kommer till en femtio steg hög trappa, som för till en terrass! När du stiger uppför den, ser du framför dej ett tempel och i templet en nisch med en brinnande lampa. Ta denna lampa, släck den, kasta bort vecken och håll ut brännoljan på marken! Stoppa sedan lampan innanför rocken, och ge mej den lilla klenoden, så fort du kommer tillbaka!

Aladdin nickade och tänkte genast ge sig av, men

trollkarlen hejdade honom. Han hade ännu något att tillägga.

— Se här, sade han, drog en ring av sitt finger och satte den på Aladdins. Det är så gott du tar denna ring. Den ska skydda dej, ifall du skulle begå någon dumhet. Och gå nu med friskt mod och kom tillbaka med skatten, så ska vi sedan leva i lycka och välstånd hela vårt liv.

Aladdin hoppade lättfotad ner i hålan och gick in genom stendörren. Alldeles som trollkarlen hade sagt kom pojken sedan in i de tre salarna, gick försiktigt igenom dem för att inte råka i någon olycka och steg ut i den klart upplysta trädgården. Han vandrade långsamt igenom den ända tills han kom fram till den femtio steg höga trappan. Med några språng stod han uppe på terrassen, och där fann han, som farbrodern hade sagt, templet och nischen med den brinnande lampan.

Han såg sig omkring för att försäkra sig om, att ingen var i närheten. Så grep han lampan, släckte den hastigt, kastade bort vecken, hällde ut det flytande innehållet och stoppade skatten innanför rocken.

När detta var gjort, kände han sig lugnare och kunde med större uppmärksamhet betrakta den härliga trädgården, medan han gick tillbaka.

Frukterna på träden skimrade i alla upptänkliga färger och glänste och gnistrade som smaragder, rubiner, turkoser, ametister, safirer och diamanter. Det var just vad de var, fast de till storlek och glans mångdubbelt överträffade sådana som man kan få se uppe på jorden. Men Aladdin hade aldrig i sitt liv sett en ädelsten och förstod sig naturligtvis inte på deras värde. Han blev förargad, när han

bet i en frukt och fann den hård som sten. Han trodde, att de bara var färgade glasbitar och skulle ha blivit mycket mera belåten, om han hade hittat några fikon och druvklasar.

För lustighets skull stoppade han på sig en hel mängd — de var i alla fall väldigt vackra, tyckte han. Han fyllde fickorna och de två stora penningpungar han fått av trollkarlen på samma gång som den nya dräkten. Sedan vek han upp sidengördeln och lade in åtskilliga frukter under den och packade slutligen några av de största stenarna ovanpå lampan, mellan rocken och skjortan.

Utan att ana det gick han tillbaka genom de tre salarna, lastad med oerhörda rikedomar. Han aktade sig väl att komma åt några föremål därinne och stod till sist oskadd vid hålans ingång, där trollkarlen otåligt väntade på honom.

— Käre farbror, ropade Aladdin, så fort han fick se honom, räck mej din hand och hjälp mej upp!

Men trollkarlen hade aldrig tänkt låta Aladdin komma upp igen ur hålan. Lampan ville han nog ha, men han hade beslutat, att så snart han fått den, skulle han göra sig av med den nyförvärvade brorsonen för att ensam vara i besittning av sin skatt och sin hemlighet.

— Min son, sade han därför med ett smilande leende, räck mej först lampan! Den kanske besvärar dej, när du ska stiga upp.

— Nej bevars, den besvärar mej inte det minsta, svarade Aladdin och räckte upp handen för att bli hjälpt.

— Men den kanske far illa?

— Nej då, den ligger så bra. Du får den inte, förrän jag kommer upp.

Han sträckte fram sin stav.

Saken var den, att Aladdin, som ju hade packat en hel hop ädelstensfrukter ovanpå lampan, inte ville göra sig besvär med att plocka upp dessa för att få fram lampan. Och som han var envis till sin natur, så höll han i med sitt nekande.

Men då råkade trollkarlen i häftig vrede. Han misstänkte, att Aladdin på något sätt hade fått aning om lampans värde och inte ville lämna den ifrån sig. Men hellre än att pojken skulle komma i besittning av den, skulle ingen äga den.

— För sista gången frågar jag dej, om du vill ge mej lampan genast? skrek trollkarlen i raseri.

— Nej! svarade Aladdin.

Han tyckte inte om farbroderns tyranni. Ännu hade han inte glömt, att denne slagit honom för en stund sedan.

Då tog trollkarlen en näve av rökelsepulvret i dosan och kastade det i elden, som han hela tiden hade skött om mycket omsorgsfullt. Han sträckte fram sin stav mot den uppvirvlande röken och uttalade några mystiska besvärjelseord.

I ett nu hördes ett brak. Stenen, som hade tjänat klipphålan till lock, flyttades av sig själv på sin förra plats. Den uppkastade jorden jämnades ut över den, och marken var inom ett ögonblick likadan som den varit, innan den afrikanske främlingen hade öppnat den genom sina häxerier.

Aladdin var nu levande begraven, och om trollkarlen velat befria honom, skulle han inte ha kunnat det. Därför begav han sig hastigt från platsen, ursinnig över att hans långa resa hade varit förgäves. Han undvek staden för att inte bli utfrågad om Aladdin och for på en omväg tillbaka till sitt land igen.

Emellertid stod Aladdin bestört och förskrämd i sitt fängelse under jorden. Åter och åter ropade han till farbrodern, att han gärna skulle ge honom lampan, om han bara fick komma upp. Han kunde inte tro, att farbrodern, som i alla fall hade visat sig så vänlig och givmild emot honom, plötsligt lämnat honom åt sitt öde.

Än bultade han i väggarna, så att händerna blödde, än skrek han, tills rösten svek honom. Men intet svar fick han.

Då vände han sig till sist om och gick nedför trappan för att åtminstone komma ifrån mörkret in i de upplysta salarna och den vackra fruktträdgården. Men vid trappans slut var också vägen slut. Ingången till det ljusa valvet hade stängts på samma gång som nedgången till klipphålan, och han var inlåst som i en svart källare.

Nu först förstod han, att han var räddningslöst förlorad. Ingen hörde honom. Ingen kunde veta, var han fanns. Han hade ingenting annat att göra än sätta sig ner och vänta på döden.

*

I denna förfärliga belägenhet förblev den stackars Aladdin tre dygn. Av svält och törst hade han till sist blivit så matt, att han kände sig nära döden. Han sträckte ut sina båda hopknäppta händer för att anbefalla sig i den Högstes beskydd.

Men vid denna rörelse kom han ofrivilligt att gnida naglarna mot ringen, som trollkarlen hade satt på hans finger. I samma stund uppenbarade sig framför honom en väldig ande, som tycktes fylla halva klipphålan med sin nedhukade, fruktansvärda gestalt.

— Vad vill du? sade denne med dov röst. Jag och ringens övriga andar lyder dej och alla dem, som bär ringen på sitt finger.

Om inte Aladdin redan haft erfarenhet av trolleri, skulle han troligen ha förlorat sansen av fasa, men nu lugnade han sig rätt snart och började hoppas på räddning.

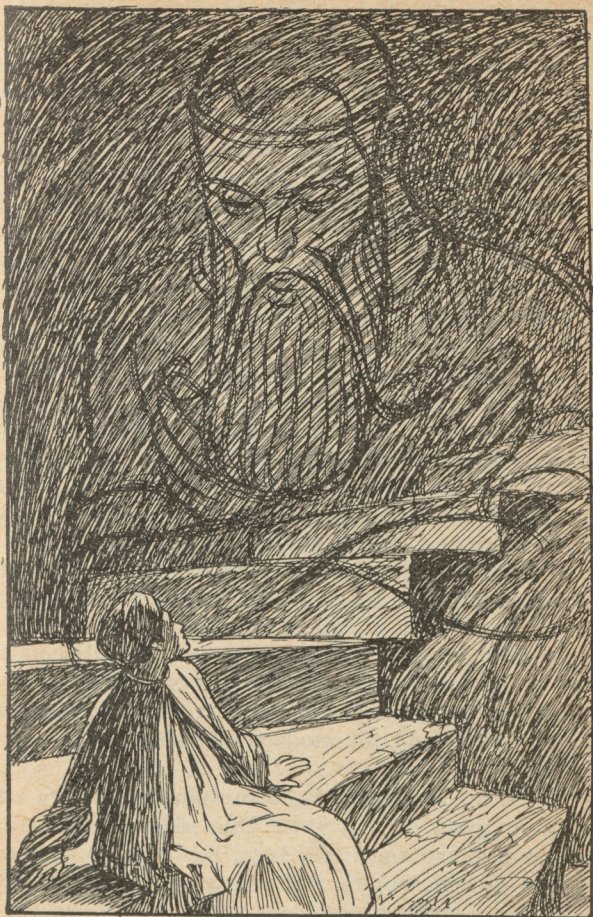
— Vem du än är, sade han med stadig röst, så hjälp mej ut ur denna håla och upp i fria luften igen!

Knappt hade han sagt dessa ord, förrän han åter befann sig ovan jord, just på det ställe, där ingången till klipphålan hade blottats genom trollkarlens konster. Men nu var marken slät och jämn, och Aladdin gnuggade sig i ögonen för att övertyga sig om, att han inte sov och bara hade drömt allt som hänt honom.

Resterna av den förbrända rishögen sade honom dock, att allt hade varit verklighet. Han såg sig omkring och kände igen trakten, dit den falske farbrodern fört honom. Så fort hans svaga krafter tillät, återvände han till staden, hem till sin mors bostad.

När han trädde in till henne, satt hon med huvudet i händerna och grät. Hon hade letat efter honom kring hela staden utan att finna honom, och nu trodde hon, att han hade råkat ut för någon olyckshändelse och var död. Vid ljudet av hans röst spratt hon därför till av överraskning och glädje, slog armarna om hans hals och smekte honom alldeles överlycklig.

Aladdin var alltför utmattad av svält för att kunna svara på hennes ivriga frågor. Han sjönk halvt vanmäktig ner på en stol och bad om något att äta.

Framför honom uppenbarade sig en väldig ande.

Först sedan han hade stillat sin värsta hunger, berättade han vad som tilldragit sig. Den falske farbrodern hade varit en samvetslös skurk.

Modern hörde på honom med fasa och förskräckelse. När Aladdin slutat, föll hon på knä och tackade Allah för att han frälst hennes son ur den elake trollkarlens våld.

— Ja, min son, sade hon sedan, trollkarlar och trolleri är en styggelse, och det är aldrig bra att ha med sådant att göra. Det var nog också bara för att du anbefalldes dej i Allahs beskydd som du blev hjälpt ur klipphålan.

Den gamla gudfruktiga modern ville inte tro på ringens kraft och erkände ingen annan makt än Allahs.

Snart lade Aladdin sig att sova för att hämta sig efter alla vedermödor. Han sov hela kvällen och hela natten, och då han vaknade igen, kände han sig så kry och frisk, att han genast ville ha mera mat. Men hans mor skakade sorgset på huvudet.

— Käre Aladdin, jag har inte en brödbit i huset, sade hon. Allt vad jag hade, åt du upp i går, när du kom hem. Men jag ska gå och sälja lite bomullsgarn, som jag har spunnit, så kan jag sedan köpa mat åt dej, om du ger dej till tåls en stund.

Det spunna garnet var bara en tunn liten bunt. Aladdin blev rädd, att modern inte skulle få mycket för det.

— Vänta, sade han. Du kan spara ditt garn till en annan gång, så kan vi i stället sälja den där lilla lampan jag hade med mej hem. Den är nog värd så mycket, att vi kan få mat så det räcker både för i dag och i morgon.

Modern gick efter lampan, som Aladdin hade

ställt på spiselkransen. Ja, det kunde nog hända, att de kunde få några småmynt för den, menade hon, fastän den varken var av silver eller guld utan såg ut att vara av ganska simpel metall. Men den var då också så smutsig. Kanske skulle den bli bättre, om man skurade den litet.

Hon gick efter vatten och fin sand för att polera den. Men knappast hade hon tagit ett tag, förrän en jättestor, förskräcklig andegestalt stod framför henne.

— Vad vill du? dundrade han. Jag och lampans övriga andar lyder dej och alla dem, som håller lampan i sin hand.

Den stackars kvinnan blev emellertid så skrämmd, att hon handlöst släppte lampan och utan ett ord föll avsvimmad till golvet.

Men Aladdin, som redan förut hade mött en dylik andeuppenbarelse, blev inte förskräckt utan fattade raskt tag i lampan och svarade i moderns ställe:

— Jag är hungrig. Skaffa mej något att äta!

Anden försvann men återkom ögonblickligen. På huvudet bar han en stor silverhämtare med tolv lockbetäckta silverfat med de utsöktaste varma rätter, vidare sex nybakade bröd, två flaskor gammalt gott vin och två silverpokaler. Han ställde alltsamman på soffan och försvann igen.

Allt detta hade skett så hastigt, att Aladdins mor ännu inte hade hunnit vakna ur sin svimning. Men nu stänkte Aladdin vatten i hennes ansikte. Hon rörde på sig och såg på honom.

— Kära mor, sade han, du måste stiga upp, så vi får äta, innan maten kallnar. Här har vi fått en hel mängd rara saker att styrka oss med.

Den goda kvinnan strök sig över pannan och frå-

Vad vill du? dundrade anden.

gade vad som hänt. Hon kom varken ihåg anden eller varför hon hade svimmat. Men när hon fick se de präktiga faten och alla läckerheterna, gjorde hon stora ögon. Aldrig hade hon känt något, som luktat så gott, och aldrig sett något så vackert.

— Ät! sade Aladdin, lyfte på locken och bjöd henne.

Men hon vågade knappast smaka en bit.

— Är det sultanen, som hört talas om, hur fattigt vi har det, och förbarmat sej över oss? frågade hon.

Aladdin bara log och skakade på huvudet. Hon fick lov att äta först, så skulle hon nog sedan få reda på, varifrån härligheten hade kommit. Och de åt och drack, så det var en lust åt det. Halva dagen förgick, medan de satt där och lyfte på fatlocken och tog för sig. Måltiden, som bara skulle ha varit en frukost, blev både frukost och middag på en gång. Och när de slutat, hade de ändå tillräckligt med mat kvar för nästa dag.

— Nå, sade modern, sedan hon dukat av, berätta mej nu varifrån det här har kommit!

Då förklarade Aladdin att alltsamman var andens verk och att hon själv hade framkallat honom genom att gnida lampan. Men vid den upplysningen blev hon alldeles vit av förskräckelse. Det var väl, att hon inte hade fått veta rätta förhållandet, innan hon satte sig att äta, för då hade hon inte kunnat få ner en bit.

— Ack, käraste Aladdin, kasta genast bort det otäcka trolltyget, så jag slipper se det mer! bad hon. Jag skulle dö av förskräckelse, om det hände mej, att jag kom åt den där pjäsen en gång till och en sådan figur visade sej.

Men då skrattade Aladdin. Nej, så dum skulle han

minsann inte vara. Nu visste han, vad lampan dugde till, och varför den så kallade farbrodern så gärna hade velat komma åt den. Den kunde nog bli till nytta, och han skulle begagna sig av den, så mycket han vågade utan att väcka grannarnas nyfikenhet.

Så tog han lampan och satte den på ett ställe, där varken modern eller någon annan kunde få tag i den.

Men dagen därpå tog maten slut, och då gick han ut med ett av de stora silverfaten under armen, steg in i första bod han såg och frågade handelsmannen därinne, om han ville köpa det.

Ja, denne vände på det präktiga fatet, och när han tyckte sig förstå, att Aladdin inte begrep vad det var värt, bjöd han ett guldmynt — ungefär en trettiondel av fatets värde. Men Aladdin var övernöjd och sprang lycklig hem med sitt guldmynt för att låta modern köpa mat.

Så snart de sedan behövde pengar, sålde han ett nytt fat åt handelsmannen och därefter mathämtaren och bågarna. Men när alltsamman var sålt, tog han åter fram lampan och gned den med rockärmen, fast inte så hårt som modern hade gjort. Och där stod anden.

— Vad vill du? frågade han, nu något mildare, efter-

som Aladdin hade gnidit saktare. Jag och lampans övriga andar lyder dej och alla dem, som håller lampan i sin hand.

— Jag är hungrig, svarade Aladdin. Skaffa mej något att äta!

Liksom förra gången försvann anden men kom ögonblickligen tillbaka med en ny silverhämtare, återigen full med en uppsättning silverfat med doftande rätter samt silverbägare och vinflaskor. Och så var han borta igen.

Modern och Aladdin höll på nytt kalas, och när maten var uppäten, sålde Aladdin silverfaten som förut. Men nu kom han händelsevis att gå in till en ärlig köpman, som gav honom vad sakerna var värda. Så småningom lärde den unge mannen sig värdera både silverpjäser och andra varor. Han blev bekant i hela trakten som en stor silverhandlare, ty han skaffade sig oupphörligt nya uppsättningar, och snart ansågs han som en riktig köpman.

Däriigenom kom han också i beröring med mycket folk och skaffade sig bildning och världsvana, ty han hade lätt att lära, bara han ville. Han hyrde ett litet anspråkslöst men trevligt hus och klädde sig smakfullt, så att hans vackra ansikte och välbyggda gestalt kom till sin rätt. Han väckte ganska mycket uppseende, när han gick på gatorna.

— Där kommer den ståtliga Aladdin, sade man.

Men han var också omtyckt av yrkeskamrater och vänner för sitt angenäma sätt, sin frikostighet och hjälpsamhet.

Den som hade svårt att foga sig i de nya förhållandena var hans mor. Hon envisades att inte vilja ta emot mer än det allra nödvändigaste av allt det goda, som kom ifrån lampan, ty hon var alltid rädd

för trolltyget, som hon kallade den. Och fastän Aladdin blev en allt större köpman, gick hon fortfarande omkring klädd som en liten fattig kvinna och hade enkla levnadsvanor.

När flera år förflutit, var Aladdin en dag ute och promenerade i staden. Han hörde då härolder ropa ut en befallning från sultanen, att man skulle stänga alla bodar och portar på de gator, som förde till det kungliga badhuset, medan prinsessan Bedrubudur, sultanens dotter, begav sig till badet och sedan tillbaka därifrån. Han gick då undan liksom alla andra men greps av en plötslig längtan att få se den vackra sultandottern. Detta kunde han också ha fått, om han gått upp till en bekant och ställt sig vid hans gallerfönster. Men då hade han bara fått se hennes gestalt och inte hennes ansikte, ty enligt bruket i Österlandet måste hon bära slöja. Och det var honom inte nog. Han ville se henne obeslöjad.

Med stor list och försiktighet lyckades han emellertid få sin önskan uppfylld. Han smög på bakvägar fram till badhuset och lagade så, att han kom att stå mellan den öppnade dörren och väggen, när prinsessan steg in med sina slavinnor. Genom en springa kunde han se henne, medan hon passerade det yttre rummet. Just som hon kom in, lyfte hon slöjan, så att han såg, hur skön hon var.

Det var bara ett ögonblick han såg henne, men han gick hem alldeles hänförd av hennes skönhet och kunde inte tänka på något annat. Han varken talade eller åt på hela dagen, och modern försökte förgäves få veta, vad som fattades honom.

Morgonen därpå gick han in till sin mor och berättade, hur han hade lyckats få se prinsessan

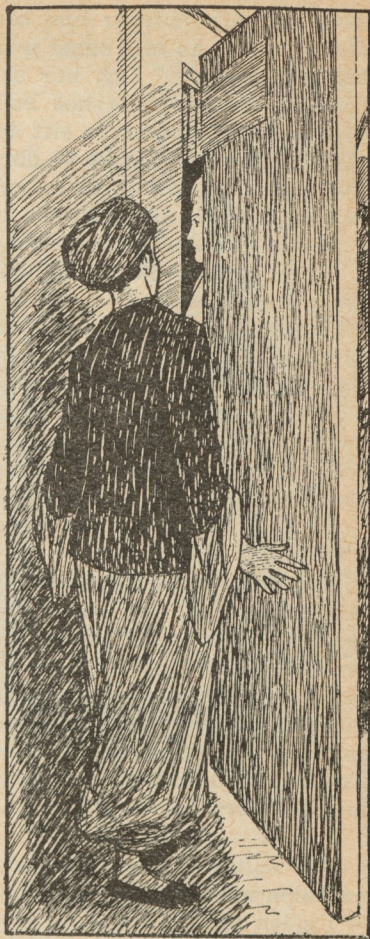
Bedrullbudur, och att han nu inte kunde få henne ur sina tankar.

— Kära mor, slutade han, jag måste säga dej, att jag inte kan leva utan henne. Du måste genast gå till sultanen och be honom, att han ger mej henne till husru.

Modern brast först i gapskratt men stirrade sedan på honom helt förskräckt.

— Har du blivit tokig, eftersom du kan prata sådana galenskaper? ropade hon.

Och när han försäkrade, att han inte var tokig men att han höll fast vid sin önskan, började hon tala förstånd med honom. Kom han inte ihåg, att han var son till en simpel skräd-

dare, och att sultaner inte brukar gifta bort sina döttrar annat än med söner av sultaner eller mycket högförnäma män? Och hur skulle det gå, om hon försökte få företräde hos sultanen och hade den djärvheten att frambära sitt ärende? Hon skulle bli utkörd, skymfligt kastad på dörren. Det var alltihop! För resten måste hon ju ha med sig en kunglig gåva, om hon alls skulle kunna begära att bli mottagen. Och var skulle hon ta den ifrån?

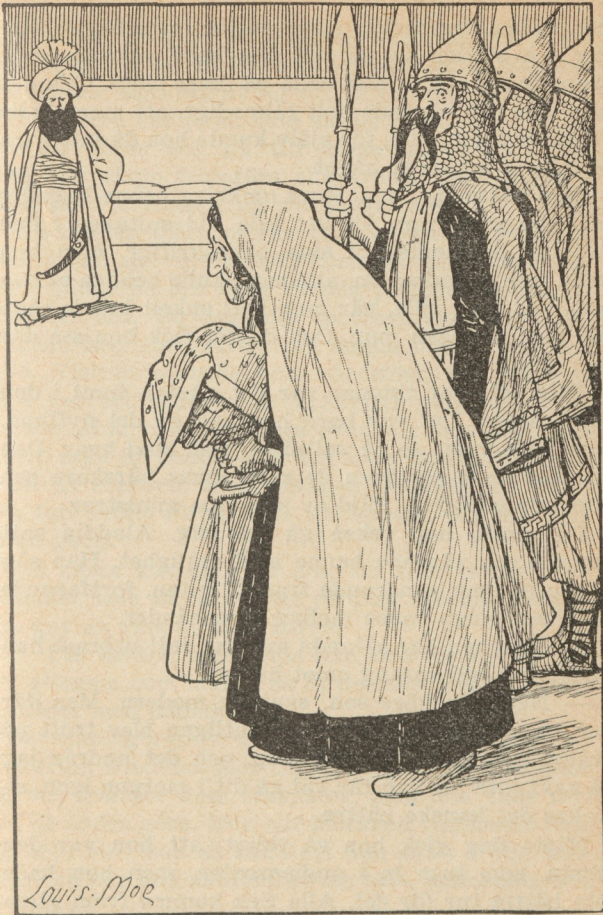
— Nå, vad det beträffar, tror jag inte det ska bli svårt, sade Aladdin.

Han steg upp och gick in till sig men kom strax tillbaka med en stor porslinsvas. I den hade han lagt alla de skimrande ädelstensfrukterna, som han plockat i den underjordiska trädgården. Nu hade han genom sina besök i juvelerarbutikerna fått klart för sig deras värde och visste, att sultanens alla skatter inte kunde uppväga en enda av dem.

— Här, sade han, har du en furstlig gåva att framlämna.

Han förklarade för henne, hur ofantligt dyrbar denna skatt var. Nu kunde hon inte neka att uppfylla hans bön av det skälet. Därefter föll han henne om halsen och tiggde och bad henne att gå till sultanen, om hon inte ville se sin son tyna bort och dö inför sina ögon. Och fastän modern tyckte, att alltsamman var den renaste galenskap, som kanske skulle göra dem båda olyckliga, måste hon till slut lova att göra honom till viljes.

När sultanen nästa förmiddag satt i konseljen med sina ministrar, och folk av alla slag strömmade in i salen för att framföra sina ärenden, följde sålunda även Aladdins mor med de andra. Hon bar

Louis Moe

Där stod hon och väntade.

den tunga, övertäckta vasen mellan sina bägge händer och ställde sig så, att hon hade sultanen mitt framför sig och ministrarna på ömse sidor. Och där stod hon och väntade helt tålmodigt, att man skulle fråga vad hon ville, för själv kunde hon då inte vara så näsvis att säga något.

Men vänta fick hon. Runt omkring henne kallades människorna fram för att tala vid sultanen i den ordning de lämnat in sina böneskrifter. Men hon hade inte en aning om, att man skulle behöva skriva upp, vad man ville, när man helt enkelt kunde säga det med sin egen mun. Och därför fick hon stå där hon stod.

Efter ett par timmar var det nästan tomt i den stora salen. Det var bara hon och en del nyfikna, som hade velat se på sultanen, som stod kvar. Och till sist reste sig även de rättrognas härskare och lämnade gemaket, följd av alla sina ministrar.

Då måste hon också gå sin väg. Aladdin satt hemma och väntade henne med otålighet. Han såg henne komma vandrande framåt gatan, fortfarande med den tunga vasen mellan sina händer.

— Sultanen har sålunda avvisat dej! utbrast han förtvivlad och sprang emot henne.

— Nej, min käre son, svarade modern. Men där var så mycket folk, att han slutligen blev trött på bråket och gick ifrån alltihop, och det undrar jag då rakt inte på. Jag får väl gå dit i morgon igen, så lyckas det kanske bättre.

Nästa dag gick hon så tidigt, att hon var den första, som kom in i audienssalen, men hon hade inte bättre tur för det. Alla fick komma fram utom hon, och när sedan sultanen och ministrarna lämnade sina platser, fick hon ensam stå kvar.

Likadant gick det de följande dagarna, och Aladdin var utom sig, för inte heller han kände till, hur man skulle bära sig åt för att få tala med sultanen. Men modern var nöjd. Hon skulle gärna göra Aladdin till viljes och gå till konseljen varenda dag, bara hon slapp framföra sitt ärende. Hon darrade inom sig vid tanken på sultanens vrede. Till slut lade sultanen själv märke till den gamla kvinnan, som infann sig vid varenda konselj med sin porslinsvas i händerna och bara tittade på honom utan att säga ett ord. En dag, när mottagningen var slut, frågade han storvisiren, om denne visste, vad hon ville. Visiren svarade helt vårdslöst, att hon nog bara var ett sådant där krångligt gammalt fruntimmer. Hon ville väl klaga över, att man hade sålt unket mjöl åt henne eller att man trampat hennes hund på svansen. Men sultanen befallde, att hon i alla fall skulle föras fram till honom, om hon kom än en gång.

Vid nästa konselj stod hon där som vanligt, och sultanen, som blivit riktigt rörd av hennes ihärdighet, gav en vink åt storvisiren.

— Där är hon igen, sade han, och för att du inte ska glömma bort henne, så är det bäst hon får komma fram med detsamma.

De tjänstgörande vakterna fick befallning att föra fram Aladdins mor till tronen, och hon kastade sig ner framför dess trappsteg, som hon hade sett alla de andra göra. Men när sultanen bad henne resa sig upp, blev hon så rädd att hon skalv i alla lemmar, och när hon skulle försöka tala, stammade hon av ångest.

— O, min herre och härskare, fick hon äntligen fram, mitt ärende är så djärvt och underligt, att

jag inte vet, hur jag ska våga framställa det. O, ve mej! Ve mej!

Hon kved så, att sultanen tyckte synd om henne och befallde alla de närvarande utom storvisiren att lämna salen, för att hon lättare skulle kunna tala. Men hon var ändå inte nöjd. Under tårar bad och besvor hon sultanen, att han inte skulle bli ond över vad hon hade att säga. Först när han hade gett henne detta löfte, började hon sin redogörelse.

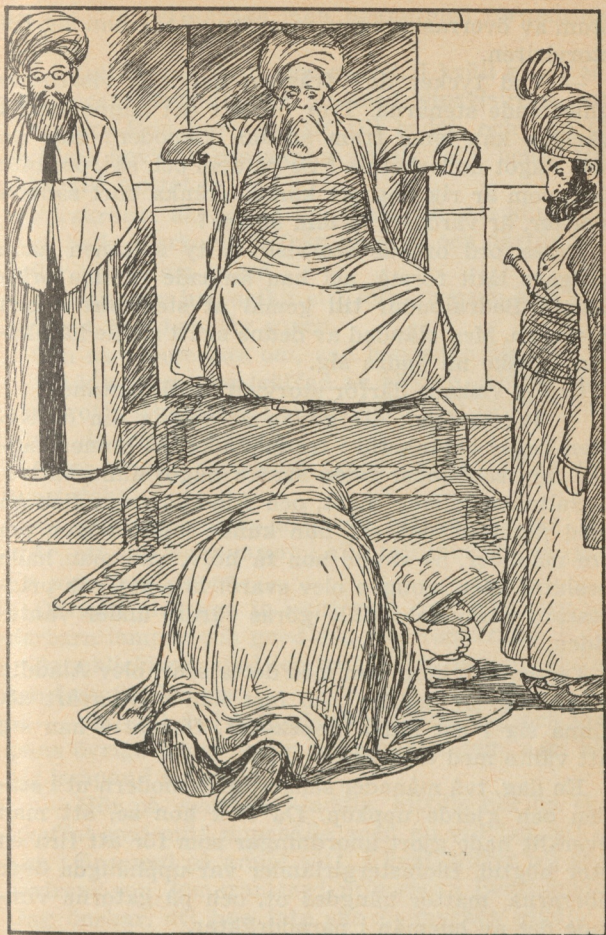
Hon berättade, hur Aladdin hade råkat få se prinsessan Bedrulbudur obeslöjad och att han gripits av en sådan häftig kärlek, att han tvingat sin mor att an hålla om prinsessans hand för hans räkning. Hon berättade också, hur ivrigt hon själv hade avrått honom, och att hon sagt honom, hur orimlig hans begäran var. Men alla hennes föreställningar hade varit lönlösa.

Sultanen hörde på henne med ett småleende och utan att bli ond. När hon slutat, strök han sig om skägget och tycktes fundera på, hur han så milt som möjligt skulle kunna avvisa det löjligen frieriet. Men innan han fått svaret färdigt, kom han att kasta ögonen på den övertäckta porslinsvasen, som den stackars kvinnan hade släpat med sig så länge.

— Vad har du där? frågade han.

Aladdins mor räckte fram vasen, drog bort de fina linnedukarna, som höljde den, och bad sultanen ta emot hennes sons gåva.

Men i samma stund sultanen fick se ädelstenarna, förvandlades hans ansikte. Det förrådde den största förvåning och förtjusning. Han grep den ena juvelen efter den andra och höll dem emot ljuset, medan hans blickar girigt flög mellan dem. Först satt han

Hon kastade sig ner framför tronens trappsteg.

stum av överraskning, men sedan vände han sig till storvisiren.

— Vad tycker du? frågade han och visade de gnistrande stenarna. Tror du, att det någonstans i världen kan letas fram sådana klenoder? Har du sett något underbarare? Se på dem och säj, om inte den, som är rik nog att kunna skänka bort sådana skatter, är värd att få min dotter?

Dessa ord oroade storvisiren, ty sultanen hade tidigare låtit förstå, att han ämnade skänka prinsessan Bedrulbudur till gemål åt storvisirens son Zemuran. Men bländad av denna skatt skulle härskaren kanske nu ändra sig.

Orolig viskade därför storvisiren till sultanen:

— Jag medger, att gåvan är värdig din dotter. Men begär betänketid i tre månader, så hinner kanske min son under tiden skaffa något ännu bättre.

Sultanen gillade rådet, och Aladdins mor fick gå med det beskedet, att hon kunde komma igen om tre månader, så skulle hon få höra, vad man hade beslutat. Men troligen blev svaret inte nej, och prinsessans utstyrsel skulle göras färdig under väntetiden.

Då modern kom hem med detta svar, blev Aladdin utom sig av glädje, och fast han hade svårt att finna sig i det långa uppskovet, föresatte han sig att vänta med tålamod.

En dag, två månader senare, gick modern ut i staden och gjorde uppköp. Då fick hon se, att man överallt hade gjort anordningar som för att fira en stor högtid. Blomstergirlander var upphängda över dörrarna, mattor hängdes ut, och på gatorna vimlade det av hovmän i paraddräkter.

Hon frågade nyfiket, vad all denna ståt skulle

betyda. Då betraktade man henne med förundrade blickar.

— Vet du inte det? blev svaret. I kväll gifter sej prinsessan Bedrulbudur ju med storvisirens son Zemuran. Hon har nu gått till badet, och alla de förnäma hovherrarna väntar på att följa henne tillbaka till slottet.

Förskräckt skyndade hon hem till Aladdin, som nyss hade återkommit från en resa och därför inte heller visste om något.

— Sultanen har svikit sitt löfte, ropade hon andfådd, så fort hon såg sonen.

Och så talade hon om, vad hon hade hört.

Aladdin stod som träffad av blixten. Aldrig hade han trott, att sultanen skulle bryta sitt ord och inte vänta de tre månaderna.

Efter några ögonblick greps han av vrede och svartsjuka.

— Kära mor, sade han och rätade upp sig, jag spår, att storvisirens son i alla fall inte blir så lycklig som han hoppas.

Därmed gick han in i sitt rum, tog fram den underbara lampan och gned den med rockärmen.

Ögonblickligen stod den fruktansvärda andegestalten framför honom.

— Vad vill du? frågade skepnaden. Jag och lampans övriga andar lyder dej och alla dem, som håller lampan i sin hand.

— Hör på, svarade Aladdin, hittills har du bara skaffat mej mitt uppehälle, men nu vill jag, att du ska tjäna mej på annat sätt. I kväll gifter sej storvisirens son Zemuran med prinsessan Bedrulbudur. Jag önskar, att han inte ska få mycken glädje av detta giftermål. Så fort bröllopgästerna har av-

lägsnat sej och han blivit ensam med prinsessan, ska du osynlig blåsa på honom, så han inte kommer en tum från väggen.

— Jag lyder dej, min herre och härskare, sade anden. Har du något vidare att befalla?

— Inte för ögonblicket, svarade Aladdin.

Och så försvann anden.

Under tiden hade emellertid festligheterna i palatset tagit sin början. Förmälningen firades med pomp och ståt. Musiken klingade på gatorna, och förströelserna varade halva natten.

Slutligen avlägsnade sig likväl gästerna. Sultanen och sultaninnan sade godnatt åt sin dotter och måg, och dessa blev ensamma.

Zemuran tog då prinsessans hand för att kyssa den, men i samma ögonblick kastades han tillbaka mot väggen av en stark luftström, utan att han kunde förstå, varifrån den kom. Han stod häpen stilla en sekund och ville sedan gå tillbaka inåt rummet. Men det var omöjligt. Han fäktade med armar och ben. Nej, det gick inte. Den underliga luftströmmen tog emot.

— Vad gör du, min gemål? frågade prinsessan. Varför bär du dej så där besynnerligt åt?

— Oj oj oj, jag kan inte annat, svarade han.

Så fäktade han igen med armar och ben, som om han sprang allt vad han orkade. Men inte en tum kom han framåt. Prinsessan räckte honom handen och försökte dra fram honom, för hon trodde, att han skämtade med henne. Först tänkte hon också, att han höll emot, och hon drog i honom allt vad hon orkade. Men sedan såg hon på hans förvridna ansikte, att det var allvar, och då blev hon rädd, så hon började skrika på hjälp.

Men ingen kom, ty alla var långt borta och hade lagt sig att sova.

— Spring ut efter någon, som är riktigt stark! bad Zemuran med gråten i halsen, för han visste sig ingen råd.

Prinsessan ville springa ut, men i dörren motades också hon av en stark luftström, som förde henne tillbaka in i rummet. Och där fick hon nu sitta hela natten och se på, hur brudgummen dansade för henne längs väggarna, ty åt sidorna kunde han komma, så mycket han ville. Runt gick det, och varv på varv, så man kunde bli yr i huvudet.

När hon inte grät, så skrattade hon.

Men den stackars Zemuran, han skrattade inte alls. Han bara sparkade och fäktade, utom när han sjönk ihop som ett bylte på golvet, ty han var så trött, som om man hade piskat honom med käppar över hela kroppen.

Äntligen dagades det. Ett par timmar senare knackade någon på dörren. I detsamma upphörde den starka luftströmmen att verka. Brudgummen kände sig fri, och han begagnade sin frihet till att

genast springa in i sitt toaletterum. Men prinsessan Bedrulbudur gick och öppnade dörren och fick då se sin far, sultanen, som kom för att fråga hur hon mädde.

Han blev förvånad över att se henne redan uppstigen och klädd, men ännu mera förvånad över att märka hennes bedrövade min. I början frågade han henne förgäves efter orsaken, men slutligen erkände hon, att hon var ledsen, för hennes man var så besynnerlig. Han hade dansat hela natten kring väggarna, sade hon, och hon visste inte riktigt, om han gjorde det med flit eller inte.

Men den historien kunde sultanen inte annat än skratta åt. Hon hade väl sovit illa och haft en elak dröm. Det var alltsamman. Och så gick han in till sin måg för att höra, vad han sade.

— Min käre son, började han, har du haft en lika dålig natt som min dotter, prinsessan?

Zemuran kände sig alltför mycket hedrad över släktskapen med sultanen för att vilja tillstå, att den hade vållat honom några obehag.

— Min herre och härskare, vågar jag anhålla om en förklaring på denna fråga? sade han.

Men då skrattade sultanen igen. Denna okunnighet övertygade honom fullständigt, att dotterns bekymmer bara var dumma griller.

— Mer behöver jag inte veta, sade han. Du är förståndigare än hon.

Och så fortsattes brölloppshögtidligheterna. Glädjen stod högt i tak, och festligheterna var ännu mer lysande än dagen förut. Men på kvällen, då bruden och brudgummen blev ensamma, gick det inte bättre än föregående natt. Så snart storvisirens son försökte kyssa prinsessans hand, blev han slungad i

väggen, och där fick han dansa igen, så länge han kunde röra en arm eller ett ben. Och prinsessan satt mitt på golvet och grät. Den natten kunde hon inte skratta en enda gång, ty alltsamman föreföll henne så hemskt och obegripligt. Och ändå mer förfärad skulle hon nog ha blivit, om hon hade kunnat se den stora, förskräckliga anden, som stod och pustade på hennes gemål.

Efter denna andra natts fasor var det dock slut med brudgummens mod. Han trodde, att han skulle dö, om han för tredje gången råkade ut för ett sådant äventyr. När morgonen kom och han befriades, gick han genast till sin far, storvisiren, och berättade, hur alltsamman förhöll sig. Han kunde inte längre stå ut med ett sådant äktenskap utan bad sin far strax gå till sultanen och anhålla, att det blev upplöst.

Storvisiren blev högeligen bedrövad och förskräckt. Men när det gällde sonens liv, kunde han ju inte neka. Därför begav han sig så fort som möjligt till sultanen och hälsade på honom med en viss förlägenhet. Sultanen å sin sida såg lika generad ut, ty han hade nyss av sin dotter fått höra samma historia som morgonen förut. Han hade därför börjat fundera på, om den inte kunde ha någon sanning i sig.

När storvisiren kom fram med sin berättelse, lyssnade sultanen därför mycket ivrigt, och det dröjde inte länge, förrän de båda fäderna kom överens om, att de nygifta borde skiljas. Tydligen var högre makter med i spelet, och det skulle inte vara rätt att sätta sig emot deras vilja. Festligheterna blev således inställda.

Brudgummen flyttade hem till sin far igen, och prinsessan Bedrulbudur var inte gift längre.

Det var ett ganska snöpligt slut på det fina bröllopet, och sultanen var så förargad, att han förbjöd alla att tala om saken.

Men den som var glad, det var Aladdin, som hade ställt till hela spektaklet.

Han var nu fri från sin medtävlare, men han väntade i alla fall de fastställda tre månaderna innan han sände sin mor till sultanen. Denne hade glömt bort hela Aladdins frieri men kom plötsligt ihåg saken, då han i konseljen fick se den gamla gumman i den slitna dräkten.

— Se, där står ju den gamla fattiga kvinnan, som gav mej de vackra ädelstenarna, sade han till

storvisiren. Det var så sant, hon skulle ha svar på sin sons frieri. Hur ska jag nu komma ifrån den historien?

Sultanen och storvisiren slog sina kloka huvuden ihop för att hitta på något sätt att slingra sig undan, ty inte var det något passande parti för en prinsessa att gifta sig med en simpel köpman som Aladdin och få en svärmor sådan som den tarvliga lilla gumman. Men ändå ville sultanen inte gärna visa sig o-

L. 117

hövlig mot en man, som hade skänkt honom de praktfulla stenarna.

Slutligen viskade likväl visiren ett råd i örat på sin herre. Sultanen fann rådet förträffligt, och Aladdins mor blev framkallad till tronen. Sedan hon kastat sig ner och berört trappstegen med sin panna, framförde hon i all ödmjukhet sin påminnelse om det höga löfte hon fått tre månader tidigare.

— Ja, min goda kvinna, sade de rättroghes härskare med ett milt leende, vi håller alltid våra löften och är beredda att även hålla detta. Men naturligtvis finns det vissa villkor, ty prinsessan Bedrubudur kan inte giftas bort med vem som helst. Gå till din son och säj honom, att jag ska ge honom min dotters hand, så snart han har skickat mej fyrtio skålar av gediget guld, fyllda med lika dyrbara stenar, som dem du lämnade mej sist. Och dessa skålar ska bäras till mej av fyrtio svarta slavar, ledsagade av fyrtio sköna och dyrbart klädda vita slavar.

Nu trodde sultanen, att han hade begärt något så omöjligt, att han för alltid var befriad från Aladdin. Med detta besked återvände den gamla modern hem. Hon framförde budet mycket försiktigt till sin son, ty hon var rädd, att han skulle bli alldeles ifrån sig av bedrövelse. Hur skulle han kunna tillfredsställa sultanens önskningsar? Han kunde ju inte åter tränga in i den underjordiska trädgården och plocka av de sällsynta frukterna.

Men Aladdin tog tvärtom emot budskapet med största glädje och bad modern inte göra sig några bekymmer utan i lugn och ro tänka på sina hushållsbestyr. Därpå stängde han in sig i sin kammare, tog fram lampan och gned den med rockärmen.

Strax var anden där.

— Vad vill du? sade han. Jag och lampans övriga andar lyder dej och alla dem, som håller lampan i sin hand.

— Sultanen ger mej sin dotter till hustru, svarade Aladdin. Villkoret är, att han får fyrtio skålar av gediget guld, fyllda med frukter från den trädgård, där jag hämtade lampan, vars slav du är. De ska bäras fram till honom av fyrtio svarta slavar, ledsagade av fyrtio sköna, välväxta och praktfullt klädda vita slavar. Skaffa mej allt detta med detsamma, så att jag kan skicka gåvan till sultanen, innan han lämnar konseljen.

— Jag lyder, svarade anden och försvann.

Det dröjde inte många ögonblick, innan han var tillbaka igen, men då var han utanför fönstret och vinkade åt Aladdin att se ut på gården.

Där riktigt krälade det av folk. Par om par kom en svart och en vit slav in genom porten, tills de fyllde hela gårdsplanen. Varje svart slav bar en utsökt formad guldurna, övertäckt med en vit, guldbroderad silkesduk. Och när Aladdin gick ut och lyfte på silkesdukarna, såg han att urnorna var fulla med ännu härligare ädelstenar än dem han plockat i den underjordiska trädgården. Även de vita slavarna överträffade hans förväntan. De var allesamman unga, sköna och utomordentligt välväxta. Deras dräkter var gjorda av siden och purpursammet, och de bar dyrbara smycken.

I detsamma tittade även Aladdins mor ut på gården, ty bullret därnere störde henne.

Hon slog ihop händerna och måste sätta sig ner av förvåning. Men Aladdin gick in och bad henne

åter ta på sig slöjan för att gå till sultanen och överlämna bröllopgåvan åt prinsessan Bedrulbudur.

Hon gjorde genast som han begärde, och sedan slavarnas lysande tåg hade vandrat ut genom porten, slöt hon sig till det och gick efter det sista paret. Men på gatorna blev det snart folkskockning omkring dem, för allas ögon bländades av den ståtliga skaran. Man trodde det var någon främmande sultan, som med sitt följe tågade in i staden. Då de hade hunnit till det kungliga palatset, fick vakterna bråttom. De kom skyndande för att vördsamt fråga, vilket hov som hade skickat ut så förnäma sändebud, ty de trodde, att slaverna minst var ministrar.

Men anden hade gett den förste vite slaven sina förhållningsorder, och denne svarade bugande:

— Vi är endast slavar, och vår härskare ska infinna sej, när tiden är kommen.

Aladdins mor trädde nu fram och förklarade saken. Hon fick gå först in i tronsalen, och slaverna ställde upp sig i en halvcirkel omkring henne. På ett tecken föll de alla på en gång till golvet och berörde det med sina pannor. Därpå satte de fyrtio svarta slaverna guldurnorna framför den häpne sultanen.

— Allernådigaste herre och sultan, sade Aladdins mor, min son har skickat hit mej med denna skänk, fast han vet, att den är alltför ringa för att vara värdig prinsessan Bedrulbudur. Men han hoppas dock, att du i nåder vill ta emot den för hennes räkning.

Sultanen var alldeles överväldigad av den överlämnade gåvans storartade prakt och av den snabbhet, varmed hans orimliga begäran hade blivit uppfylld. Han besvarade inte den gamla kvinnans häls-

ning utan vände sig i stället till storvisiren för att inhämta hans mening.

— Vad säger du om det här? frågade han. Måste det inte vara en märklig man, som kan skicka en sådan gåva? Anser du honom ännu ovärdig att bli prinsessan Bedrulbudurs gemål?

Det var påkostande för storvisiren att se en annan vinna den lycka, som borde ha varit hans sons. Men han måste nu medge, att Aladdins bröllopgåva kunde betraktas som tillräcklig, och sultanen lät den gamla kvinnan komma närmare.

— Min goda fru, sade han, gå och säj din son, att jag väntar honom med öppna armar!

Sultanen hade tagit ett sådant intryck av de omätliga skatter, som regnat ner över honom, att han verkligen inte kunde tänka sig en fullkomligare måg. Och han upplöste strax konseljen för att gå in och visa prinsessan Bedrulbudur, vad hennes blivande nye gemål hade skickat henne.

Men Aladdins mor ilade hem, så fort hon förmådde, och talade om den glada underrättelsen för sin son. Denne tackade sin mor, gick åter in till sig, tog fram lampan och kallade på anden.

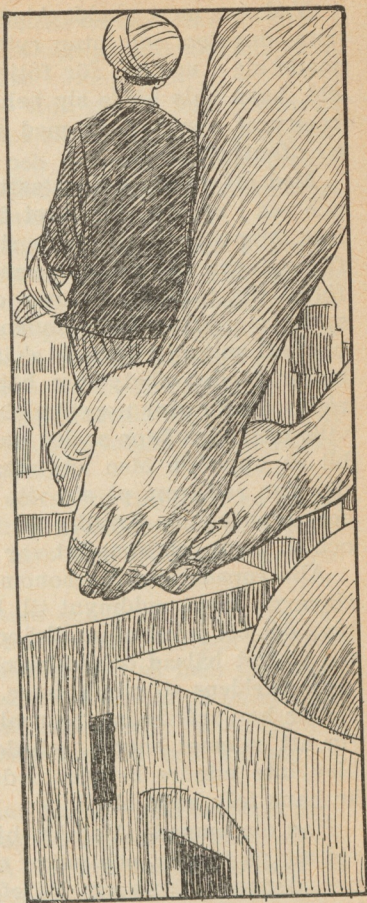
— Bada mej, klä mej, skaffa mej ridhäst och ett passande följe, ge mej tiotusen guldmynt i tio penningpungar, lämna min mor en präktig högtidsdräkt och sex slavinnor, och låt alltsamman gå fort! sade han till anden, då denne infann sig.

Genast kände han sig upplyft av osynliga händer. Han fördes in i ett badhus, byggt av vitaste marmor. Osynliga tjänsteandar klädde av honom och betjänade honom i det välluktande badet. Då han kom upp, fann han i stället för sina gamla kläder en dräkt, som i praktfullhet överträffade allt vad

han hade kunnat drömma om. Turbanen och sabelfästet blixtrade av underköna briljanter, och den tunga halskedjan av guld glänste än röd och än grön av rubiner och smaragder.

Sedan blev han åter förd till sitt hem, och där kom hans mor emot honom så fin och grann, att han höll på att inte känna igen henne. Sex vackra slavinnor följde henne som uppvaktning.

Ute på gården väntade hans följe, som bestod av tjugo ståtliga vita slavar, ännu präktigare klädda än de förra som skickats till sultanen. Varannan av dem höll en tung guldpong i handen, och allesamman red de på ädla, bruna hästar.

Vad som mest glädde Aladdin var dock den mjölkvita hingsten, som utan ryttare stampade och kråmade sig i spetsen för följet. Hans ögon sprutade eld, hans hals böjde sig behagfullt, och sadeln och remtyget var besatta med guldsirater och juveler av ofantligt värde.

Med ett raskt språng satte Aladdin sig i sadeln och red i spetsen för tåget fram mot sultanens palats. Men han kunde bara rida fram steg för steg, för gatorna var packade med folk. Ryktet om det förra tåget med slavarerna och gulduerna hade spritt sig kring hela staden, och man hade även hört att sultanen ämnade skänka prinsessan Bedrubudur åt den obetydliga köpmannen Aladdin. Det rådde därför stor uppståndelse överallt. Var och en ville med egna ögon se den unge mannen, som skulle bli så upphöjd. Men när man fick syn på honom, där han red fram på sin vita hingst, var det ingen, som fann honom ovärdig, så strålade hans ansikte, och så ädelt och kungligt var hans skick.

Alla ropade leve för honom, och till svar lät han slavarerna kasta guldmynt till höger och vänster. Då blev det ett jubel utan all ända, och han kom fram till slottet hälsad och välsignad, som om han hade varit världens störste kejsare.

När han trädde in i tronsalen, reste sig sultanen för att ta emot honom, och de rättrognas härskare blev inte mindre betagen i den ståtliga ynglingen än hans folk hade blivit.

Han omfamnade Aladdin, bjöd honom sitta bredvid sig på tronen, och pukor och trumpeter stämde upp dånande fanfarer. Därefter började musiken ljuda, och hela hovet begav sig in i den kungliga matsalen. Sultanen och Aladdin åt ensamma vid det

översta bordet, och sultanen blev nu lika förtjust i sin tillkommande mågs behagliga sätt som han förut blivit över hans utseende.

Så fort middagen var slut, gjorde han honom på stället till prins, lät därpå sätta upp äktenskapskontraktet mellan honom och prinsessan Bedrubudur och frågade, om prins Aladdin ville, att förmälningen skulle firas samma kväll.

Men då bugade Aladdin sig djupt och svarade:

— Min herre och sultan, hur ivrigt mitt hjärta än yrkar på att få svara ja till ditt anbud, så ber jag dej dock uppskjuta högtidligheten, tills jag har hunnit uppföra ett palats, som är värdigt prinsessans höga rang och skönhet. Vill du öka din godhet med att anvisa mej en byggnadsplats i närheten av ditt slott, så att vi så ofta som möjligt kunde råkas, så vore jag dubbelt tacksam.

— Min son, svarade sultanen, välj själv en plats! På den stora öppna slätten framför mitt slott finns det gott om utrymme. Men kom ihåg, att du skyn-
där på med arbetet!

Aladdin tackade honom och tog avsked med en hållning, som om han hade varit född och uppförd till prins. Den unge mannen red så hem igen med sina tjugo slavar och hälsades liksom på bortfärden av folkets jubel. Men när han kom in i sitt rum, tog han fram den underbara lampan och kallade på anden.

— Ande, sade han, jag har allt skäl att vara nöjd med dej. Men nu vill jag be dej om ett ännu större prov på din makt. På kortast möjliga tid ska du bygga ett marmorpalats på den stora slätten mitt emot sultanens slott. I övre våningen måste finnas en stor fyrkantig, kupoltäckt sal, vars väggar ska

vara belagda med fint arbetade rutor av guld och silver. Tjugofyra fönster bör ge den ljus, och deras galler ska alla utom ett vara smyckade med diamanter, smaragder och rubiner utan like. Vidare önskar jag, att palatset får en yttre och en inre gård, en utsökt trädgård och en skattkammare fylld med skatter, rikare än någon konungs. Hur de övriga gemaken ska se ut, får du tänka ut själv. Ett präktigt stall med ädla hästar, stallknektar och stallmästare får heller inte saknas. Att du sörjer för kök, matvaror, betjäning och slavinnor åt prinsessan är självklart. Nu vet du mina önskingar. Gå och kom igen, när allting är färdigt!

Solen hade nästan gått ner, när Aladdin gav dessa befallningar åt anden, men denne väckte honom redan i daggryningen genom att pusta honom i ansiktet, där han låg och sov i sin säng.

— Stig upp, herre, sade han, och kom och se, om du är nöjd med ditt palats, för nu är det färdigt.

Aladdin hade knappt hunnit gnugga sömnen ur ögonen, förrän han kände sig förflyttad genom luften och ställd på slätten utanför sultanens slott. Men den var inte längre öde som förut. Där låg framför honom ett gnistrande och skimrande palats av vit, ådrig marmor, prytt med pelare och kupoler. Och anden förde honom ditin och visade honom sitt verk.

Allt var efter Aladdins önskan, bara ännu bättre. Trädgården med sina blommande träd och spelande springbrunnar var så härlig, som om feerna hade ordnat den. Den stora salen i övre våningen lyste med bländande prakt. Skattkammaren var fylld till taket med idel guldsäckar. Från köket kändes redan dofter av läckra rätter, och rikt klädda slavar och

slavinnor sprang om varandra, upptagna av tusen bestyr.

— Jag tackar dej, sade Aladdin till anden, som hela tiden hade följt honom. Du har över förväntan uppfyllt mina önsknigar. Nu fattas det bara en sak, och det är en matta av finaste purpursammet, som ska läggas ut från den ena slottsporten till den andra, så att prinsessan inte behöver smutsa sina fötter.

— Det ska strax vara gjort, svarade anden och försvann.

Och ögonblicket därpå såg Aladdin till sin förvåning en präktig röd sammetsmatta ligga utlagd mellan de båda portarna, utan att han visste hur den hade kommit dit.

Han återvände nu högst belåten till sitt hem och bad modern ta på sig högtidsdräkten för att gå och hämta prinsessan.

Så småningom började man emellertid vakna i det kungliga slottet. Sultanen ställde sig vid fönstret för att se, om Aladdin var ute och mätte ut en tomt för att bygga sitt palats. Men då han fick syn på den härliga byggnaden, trodde han inte sina ögon utan ropade på storvisiren.

— Ser du något märkvärdigt? frågade han.

Ja, storvisiren såg palatset, han med, och den röda mattan också.

— Du store Allah, sade han, det måste vara trolldomsverk!

Han slog sig för bröstet och beskärmade sig. Men då blev sultanen förargad och sade rent ut, att han trodde storvisiren var avundsjuk på Aladdin, för att denne skulle bli kunglig måg i stället för storvisirens son Zemuran.

— Trolldom och trolldom! brummade sultanen. Jag vill inte höra talas om någon trolldom! Liksom inte min måg, som har visat sej vara så mäktig och äga sådana omätliga rikedomar, skulle kunna bygga ett hus på en natt! Har man bara pengar, så går allting. Det måtte man väl veta.

Och storvisiren kom riktigt i onåd för sitt tal om trolldom.

Medan de tvistade, hade Aladdins mor kommit till palatset, följd av sina slavinnor, och nu blev hon mottagen på ett helt annat sätt än förut. Hon fördes in till prinsessan, fick närvara, medan Bedrulbudur gjorde toalett och fick sitta till bords med henne och sultanen. Och hela tiden spelade musikkårer, uppvaktningar fick företräde för att framföra sin hyllning, och den ena festligheten avlöste den andra. Men allra högtidligast var det på kvällen, när prinsessan Bedrulbudur skulle bege sig till Aladdins palats.

Sedan hon på trappan hade omfamnat sin far och tagit avsked av honom, steg hon ut på den röda mattan tillsammans med Aladdins mor. Alla de förenade musikkårererna gick före dem och spelade. Hundra slavinnor, två hundra drabanter och lika många svartslavar följde dem. På ömse sidor om dem gick fyrahundra unga, förnäma pager med flammande facklor, som lyste så, att de nästan gjorde natten till dag. Men ändå ljusare blev det, när de närmade sig Aladdins palats, ty det var upplyst i alla fönster med vaxljus och lampor.

Aladdin själv stod i porten och förde in prinsessan Bedrulbudur och sin gamla mor. När prinsessan kom in i den stora pelarsalen, där den festliga kvällsmåltiden var dukad under blommande mandel-

trääd, bjöd han henne sitta ner på de mjuka, purpurklädda ejderdynorna. Han kysste hennes hand och hälsade henne vördnadsfullt välkommen som härskarinna i palatset.

— Dyraste prinsessa, sade han, jag hoppas du vill förlåta mej, ovärdige, som har strävat efter ett så högt mål som att göra mitt ringa hus till ditt hem.

Men prinsessan, som vid första anblicken av Aladdin hade fått honom kär, kastade upp slöjan och svarade:

— Min gemål, jag lyder endast min fars bud. Men jag lyder honom gärna.

Då blev Aladdin hjärteglad, satte sig vid bordet mellan sin gemål och sin mor och gav tecken till, att festen skulle börja. Medan de åt, tonade den ljuvligaste sång och musik bakom de höga bladväxterna, och sköna, älvlika danserskor tjusade dem med sin trolska dans.

Prinsessan hade aldrig trott, att jordiska varelser kunde dansa och sjunga så. I själva verket var det också idel feer, som på andens befallning hade kommit för att göra festen ännu mera oförgätlig.

Till sist dansade, enligt landets sed, även bruden och brudgummen en dans tillsammans. Alla de närvarande tyckte, att ett vackrare brudpar hade man aldrig sett. Och så var det bröllopet till ända.

Dagen därpå var det sultanens tur att få se Aladdins palats. Han begav sig av så tidigt han kunde på morgonen, och alla sina ministrar och visirer hade han i sällskap. Ju närmare han kom palatset, desto mer förvånad blev han över dess prakt och glans. Men när han kom in och Aladdin visade honom omkring överallt, steg hans förundran över alla

gränser. Mest hänryckt blev han dock över den stora kupolsalen med de juvelinlagda gallerfönstren. Men då han såg, att det tjugofjärde inte var fullbordat, tycktes det honom mycket besynnerligt.

— Vad beror det på? frågade han.

— Ack, min herre och sultan, svarade Aladdin, det är på min befallning som hantverkarna inte avslutat detta fönsters utsmyckning. Jag tänkte nämligen be dej som ett bevis på din gunst och nåd, att du ville låta utföra det och sålunda lägga sista handen vid detta palats.

— Jaså, är det på det viset, sade sultanen, som kände sig smickrad över att få vara med om att skapa ett sådant konstverk. Då ska det snart vara klart.

Och han skickade strax ut befallning om, att stadens skickligaste guldsmeder skulle komma och fullborda fönstret.

De kom också. Men när de hade arbetat i tre veckor, var alla deras juveler slut. Sultanen, hos vilken de klagade sin nöd, öppnade då sin egen skattkammare för dem, men efter ytterligare tre veckor var den också tömd, och ändå var fönstret inte mer än halvfärdigt.

Då kom Aladdin in till juvelerarna och såg på deras arbete. Han påstod att de inte hade gjort det riktigt, tvingade dem att ta bort varenda sten och återlämna till sultanen, vad de hade tagit ur dennes skattkammare. De skyndade upprörda till de rättrognes härskare och berättade, hur Aladdin hade behandlat dem. Sultanen steg genast till häst och red till sin måg för att höra, hur saken förhöll sig. Men hans häpnad blev stor, då Aladdin inte svarade ett ord på hans frågor utan bara förde honom in i

kupolsalen till det fönster, på vilket guldsmederna hade arbetat i så många veckor utan att få det färdigt. Fönstret var nämligen nu till punkt och pricka likadant som de andra, och förvandlingen hade skett på mindre än en halvtimmes tid.

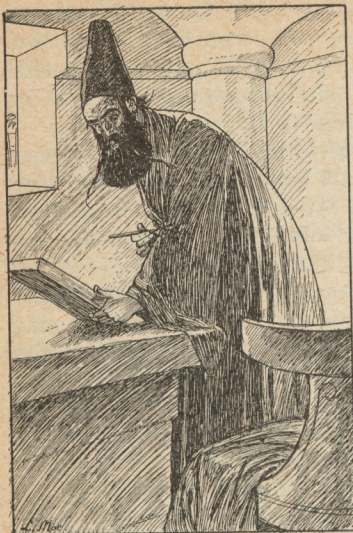
Aladdin hade naturligtvis under denna halvtimme kallat på anden och låtit honom fullborda fönstret. Hans mening var bara att låta sultanen få ett riktigt begrepp om, hur ofantliga svärsonens tillgångar var och hur väl han var betjänad.

Detta lyckades. Sultanen stod mållös av förundran, och efter den stunden betraktade han sin måg med större vördnad än någon annan människa. Han gav honom alla möjliga förtroendeuppdrag och gjorde honom till och med till överbefälhavare för sin krigshär. Och Aladdin utmärkte sig på alla poster. Han hjälpte till med att styra landet, och han drog ut i krig och kom ärekrönt tillbaka. Genom sin tapperhet, sin älskvärdhet och sin frikostighet gjorde han sig så allmänt älskad, att han hade flera vänner än sultanen själv. Och sålunda levde han i flera år ett lyckligt liv.

*

Den afrikanske trollkarlen hade under hela denna tid suttit hemma i Afrika och grämt sig över den förlorade lampan och sökt trösta sig, så gott han kunde, med sitt vanliga trolleri.

Han trodde förstås, att Aladdin för länge sedan hade dött i den underjordiska bergshålan. Men en dag, då han satt och sysslade med sin punkterkvadrat, föll det honom in att för ro skull se efter, hur det hade gått med ynglingen. Sedan han jämnat sanden i kvadraten, gjorde han sina hokus pokus.

Då upptäckte han till sin outhärliga förvåning, att Aladdin alls inte var död utan i största välmåga levde i sitt palats tillsammans med prinsessan Bedrulbudur, och att det var lampan, som förskaffat honom denna lycka.

När trollkarlen hade hämtat sig från sin förvåning, steg blodet honom åt huvudet av raseri.

Den eländige skräddarsonen hade således upptäckt

lampans underbara kraft. Men förr ville trollkarlen dö än låta Aladdin äga den underbara klenoden.

Ögonblickligen vidtog han förberedelser för en resa, och följande morgon kastade han sig upp på sin berberhäst och unnade sig varken rast eller ro, förrän han var i den österländska staden, där Aladdin bodde. Han tog in på ett värdshus, vilade sig ett dygn och gick sedan ut och skaffade sig närmare underrättelser.

Det var heller inte svårt att få sådana, ty överallt talade man om prins Aladdin och vad han gjorde och sade. För tillfället var han emellertid borta på jakt, och det skulle dröja fem dagar, innan han kom hem igen.

Denna underrättelse gjorde trollkarlen högst för-
tjust, ty han hoppades, att Aladdin inte hade tagit
lampan med sig på jakten. För att vara säker gick
han genast tillbaka till värdshuset och tog fram
punktér-kvadraten för att få klarhet i saken.

Och mycket riktigt: kvadraten sade honom, att
lampan fanns kvar i palatset. Och trollkarlen gnug-
gade händerna av glädje.

— O, du din bov! utbrast han, som om han hade
haft Aladdin framför sig. Nu har jag dej!

Och han gav till ett kraxande skratt.

Han gjorde upp en plan och gick sedan åter ut
i staden. Hos en lamphandlare beställde han tolv
kopparlampor, som skulle skuras riktigt blanka och
sedan skickas hem till hans bostad i värdshuset. De
kom samma kväll, och morgonen därpå klädde troll-
karlen sig som en kringvandrande köpman, lade
lamporna i en korg och begav sig till Aladdins
palats.

Utänför byggnaden ställde han sig att ropa:

— *Vem vill byta ut gamla lampor mot nya?*
Vem vill byta ut gamla lampor mot nya?

Barnen, som lekte i närheten, samlades omkring
honom, skrattade och gjorde narr av honom.

— Han måste vara lite tokig, den där, skrek de,
som hellre vill ha gamla lampor än nya.

Äldre personer närmade sig också, ställde sig att
gapa och gjorde sig lustiga över honom, och det
blev stor folkskockning. Men trollkarlen lät sig inte
bekomma utan gick på och ropade som förut, så
mycket han orkade. Till slut blev det ett sådant
oväsen, att prinsessan Bedrulbudur, som händelse-
vis befann sig i kupolsalen med de tjugofyra fönst-

ren, blev nyfiken och skickade ut en av sina slavinnor för att höra efter, vad som stod på.

Flickan kom strax tillbaka och skrattade så hjärtligt, att alla inne i salen måste skratta med, fast de inte visste vad hon skrattade åt.

— Ack, min härskarinna, sade hon, det är en sådan dum karl därute. Han har korgen full med de vackraste nya lampor, men han vill inte sälja dem utan bara byta ut dem mot gamla.

— Är det möjligt? sade prinsessan och alla hennes tärnor.

Det lät ytterst märkvärdigt, och prinsessan tyckte det skulle vara roligt att pröva, om det kunde vara sant. Bara de nu hade en gammal lampa! Men någon sådan fanns väl inte i huset?

— Jo, min härskarinna, svarade en av slavinnorna, det står en gammal ful en i en vrå i östra vindskammaren. Jag dammade den nyss och undrade, varför den skulle stå där och skräpa. Man kan väl alltid göra ett försök med den, så får man se, om han vill ha den.

Det tyckte prinsessan också, och slavinnan kom ner med lampan. Det var den rätta, som hade hjälpt Aladdin gång på gång. Annars brukade han alltid bära den på sig, men när han gick på jakt, var han rädd att skada den och ställde den då alltid i den undangömda lilla vrån i östra vindskammaren. Där trodde han inte att någon skulle få syn på den. Prinsessan hade aldrig sett lampan och visste ingenting om dess betydelse, så hon skickade helt lugnt ner den till trollkarlen med en slav, ty hon tyckte, att det hela var ett gott skämt.

Slaven gick bort till den falske köpmannen och begärde att få en ny lampa i stället för den gamla.

Vem vill byta gamla lampor mot nya?

Och verkligen, den gamle mannen lät honom välja, vilken han ville. Själv tog han häftigt den gamla oskurade och stoppade den med darrande hand innanför sin rock. Trollkarlen tvivlade inte på, att det var den rätta, ty han hade hört sig för i palatset och fått veta, att alla andra husgerådskärl därinne var antingen av guld eller silver.

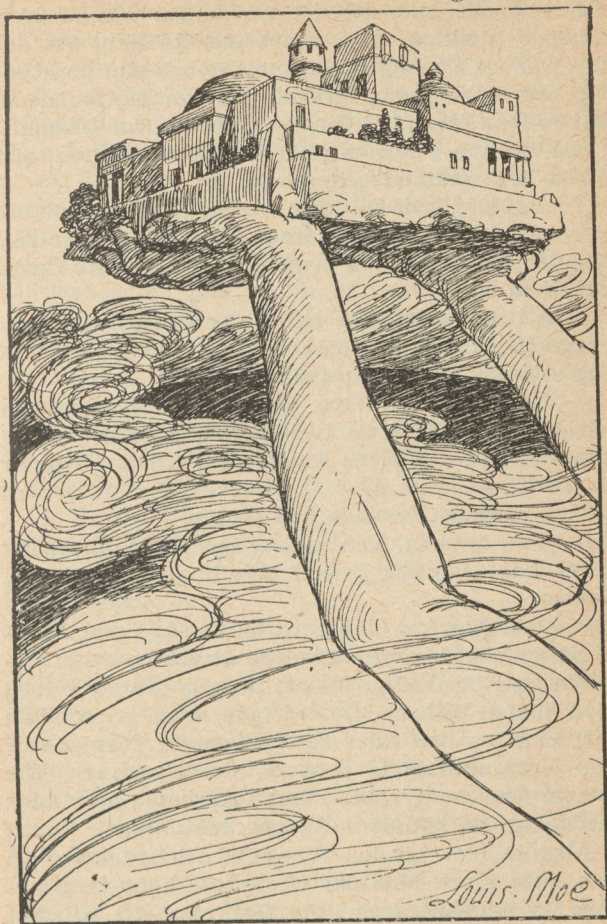
Nu hade han fått, vad han ville och smög sig därför undan så fort som möjligt. Han ropade inte längre ut, att han ville byta bort sina lampor utan ställde tvärtom ifrån sig hela korgen, så snart han kom in på en folktom gata. Det började nu mörkna, och han skyndade med lätta steg ut ur staden till en avlägsen plats nära skogen. Där tog han fram lampan, gned den med rockärmen, och genast infann sig anden.

— Vad vill du? frågade han. Jag och lampans övriga andar lyder dej och alla dem, som håller lampan i sin hand.

— Jag befäller dej, svarade den afrikanske trollkarlen, att du genast låter lyfta upp det palats som du och lampans andra andar byggt inne i staden. Flytta det genast med alla dess innevånare och mej själv till den största staden i Afrika. Där ska du ställa ner det på ett lämpligt ställe.

Strax försvann anden, och en stund senare var trollkarlens befallning utförd. Av palatset med dess gårdar och trädgårdar, människor och djur syntes inte längre ett spår.

Men när sultanen nästa morgon som vanligt gick till ett av slottsönstren för att roa sig med att betrakta och beundra Aladdins palats, blev han underlig till mods. Han såg och såg åt det håll, där han varit van att finna det, men hur han än stirrade,

Slottet flyttades till Afrika.

kunde han den dagen inte se annat än en tom plats. Först trodde han, att det var någon dimma, som skymde utsikten, men snart märkte han, att det inte var så, ty långt avlägsna föremål såg han tydligt och klart. Sedan försökte han, om han kunde se bättre från ett annat fönster. Men det var likadant.

Då lät han i största hast hämta storvisiren, och denne kom andfådd springande.

— Säg mej, sade sultanen, var är Aladdins palats?

— Aladdins palats, svarade visiren, det står väl, där det står? Så stora byggnader lär väl inte flytta på sej så lätt.

Men i detsamma såg han ut genom fönstret och ryggade tillbaka av förskräckelse. Inte heller han såg ett spår av det stora slottet.

— Som jag redan har sagt dej, min herre och härskare, sade han, så tycks trolldom vara förbunden med allt vad prins Aladdin tar sej för. Tvivlar du fortfarande på det?

Nej, sultanen tvivlade inte längre.

— Var är han, den bedragaren, den skurken? skrek han. Jag ska genast låta hugga huvudet av honom.

Och när han kom ihåg, att hans måg hade dragit ut på jakt, lät han sända trettio av sina ryttare, försedda med järnkedjor för att fångsla svärsonen och föra honom tillbaka. De träffade också på Aladdin rätt snart, ty han var redan på hemväg. Men så stor var deras aktning för honom, att de endast följde honom som en livvakt. Först i närheten av staden meddelade de honom sultanens befallning.

Aladdin blev mycket förvånad och frågade, vad han hade gjort. Men det visste inte hans fångvaktare, ty de hade ännu inte fått veta, att palatset

var borta. Därför fördes han nu inför sin svärfar utan att ha en aning om vidden av sin olycka.

Då han kom till sultanens palats, fick han emelertid inte ens komma in utan släpades till borggården nedanför balkongen. På balkongen stod de rättrognas härskare med sin storvisir. Nedanför väntade bödeln med ett draget svärd och höll just på att breda ut en blodfläckad djurhud. På denna brukade förbrytarna stå, när de avrättades.

Så fort sultanen fick se sin måg, ropade han genast åt bödeln att fullgöra sitt värv. Aladdin tiggde och bad att få veta varför han skulle dö. Men han knuffades bara fram till djurhuden, och det fasansfulla svärdet svängdes vinande över hans huvud.

I samma ögonblick störtade en skrämmande folkmassa in på borggården, bröt sig igenom den beridna livvakten och höjde hotande armarna mot sultanens balkong. Bödeln blev så rädd, att han sänkte svärdet, och storvisiren bleknade och darrade.

— Herre, sade han till sultanen, betänk dej, innan du låter döda honom! Han är folkets gunstling, och man stormar säkert ditt palats, om det sker honom något ont.

Folkhop på folkhop trängde in på borggården, och över gårdsmurarna såg man huvuden och kroppar sticka upp. Vakterna försökte visserligen hålla dem tillbaka, men de var vanmäktiga mot dessa människomassor, som packade sig tätare och tätare. Alla skrek, att Aladdin skulle frigivas. Ryktet om hans fängslande hade spritt sig som en löpeld, och folket glömde inte lika lätt som sultanen, att han hade varit deras vän.

Till och med de rättrognas härskare insåg nu, att det var fara å färde, och han ville inte att man

skulle riva ner hans palats och slita honom själv i stycken. Därför lät han bödeln sticka svärdet i skidan igen och kungjorde, att Aladdin var benådad.

Men först då fångknektarna hade löst prinsens kedjor och dragit sig tillbaka, lugnade sig de påträngande folkmassorna.

Under leverop för Aladdin vek de så småningom tillbaka, men en del stannade kvar i portgångarna för att se så intet ont hände honom.

Aladdin kastade sig ner inför sultanen och lyfte händerna emot honom.

— Min herre och härskare, sade han, jag tackar dej för din nåd, men jag ber dej även bevisa mej en annan och tala om, vari mitt brott består.

— Vad menar du, din skurk, svarade sultanen. Låtsas du vara okunnig? Kom med mej då, så ska jag visa dej, vad som har hänt.

Aladdin fick komma upp i palatset, och sultanen förde honom till ett av fönstren, som vette åt den stora slätten.

— Var är palatset? Och var är min dotter? frågade han.

Den stackars Aladdin stod mållös av förskräckelse.

Han hade svårt att fatta, att han såg rätt och att slätten var tom. Men sultanen grep honom i axlarna och skakade honom.

— Palatset frågar jag inte efter, skrek han, men skaffa mej tillbaka min dotter, annars låter jag utan förbarmande halshugga dej, dina vänner må skräna så mycket de vill!

Då fick Aladdin tillbaka besinningen.

— Det är inte jag, som har fört bort prinsessan och palatset, förklarade han. Men bevilja mej fyr-

tio dagars an-
stånd för att göra
efterforskningar.
Jag försäkrar på
mitt hedersord,
att jag själv ska
lägga mitt huvud
för din tron, om
jag vid den tidens
utgång inte har
haft framgång i
mitt sökande.

— Jag beviljar
din anhållan, sade
sultanen. Men tro
inte, att du kan
undkomma min
vrede. I vilken vrå
av världen du än
döljer dej, ska jag
nog få tag på
dej.

Aladdin gick
sin väg så bedrö-
vad och tillintet-
gjord, att han
väckte medlidande
hos alla, som
såg honom. Men
ingen vid hovet
vågade visa ho-
nom sitt delta-
gande av fruktan
för sultanens o-

nåd. Ingen öppnade sitt hem för honom eller räckte honom en vänlig hand, och han vandrade ut ur staden så förvirrad av sorg, att han frågade alla människor, om de visste, var hans palats och prinsessa fanns. Det var verkligen nära, att han hade förlorat sitt förstånd.

Han insåg snart, hur omöjligt det var att någonsin få reda på vad han sökte, eftersom han inte hade den minsta ledtråd. Efter flera dagars kringirrande i skog och mark greps han slutligen av en sådan förtvivlan, att han beslöt förkorta sitt eländiga liv. Han skulle störta sig i den stora floden, som flöt igenom trakten, och sålunda finna glömska och ro.

Innan han gjorde detta, ville han dock som rätt-trogen muselman förrätta sin bön, och först måste han då enligt landets sed två sina händer och sitt ansikte. Därför gick han ner till flodstranden för att nå vattnet. Men stenarna var hala, så han halkade, och när han sträckte ut handen för att inte falla, råkade han skrapa ringen, som han hade fått av trollkarlen och ännu bar på sitt finger.

Plötsligt stod då framför honom samma ande, som hade befriat honom ur den underjordiska bergshålan.

— Vad vill du? frågade skepnaden. Jag och ringens övriga andar lyder dej och alla dem, som bär ringen på sitt finger.

Aladdin blev så häpen, att han i första ögonblicket inte förmådde få fram ett ord. Men snart hämtade han sig i alla fall, och hans hjärta klap-pade av hopp och glädje.

— Ande, sade han, flytta tillbaka mitt palats!

— Vad du nu önskar, svarade anden, står inte i

min makt att utföra. Det kan bara lampans slav. Vänd dej till honom!

— Då vill jag, att du genast förflyttar mej till det ställe, där mitt palats nu befinner sej, och sätter ner mej utanför prinsessan Bedrulbudurs fönster, sade Aladdin.

Knappt hade han sagt dessa ord, förrän anden fattade tag i honom och förde honom till Afrika, där det bortförda palatset stod mitt på en äng i närheten av

en stor stad. Där satte han ner honom under ett fönster och försvann.

Under deras färd hade det emellertid blivit natt, så Aladdin kunde inte tydligt urskilja var han befann sig. Han hade ingen aning om, att han var i Afrika, och han grubblade förgäves över orsaken till olyckan. Att allt detta hade skett genom att lampan kommit i en annans hand, misstänkte han nog. Men han tänkte aldrig på trollkarlen. Den skurken hade ju inte låtit höra av sig på så många år.

Trots mörkret kände han i alla fall igen sitt slott. Han gick hänryckt omkring och såg på det. Han

kände sig så lycklig vid blotta tanken att vara i närheten av prinsessan Bedrulbudur.

Men han ville inte väcka henne utan satte sig ner under ett träd bredvid hennes fönster för att vänta till morgonen. Där somnade han av trötthet och sov till ljusan dag, då han slutligen vaknade vid att någon ropade:

— Prins Aladdin! Prins Aladdin!

När han slog upp ögonen, stod en ung slavinna framför honom och hälsade honom med stor glädje. Men han såg inte länge på henne, ty i fönstret ovanför fick han se prinsessan själv. Hon stod där med glädjetårar i ögonen men med ett finger på munnen till tecken, att hon inte vågade tala.

Slavinnan förde honom till en lönndörr och släppte in honom, medan hon viskande berättade, hur hon nyss hade upptäckt honom sovande under trädet och strax talat om det för sin härskarinna.

Försiktigt smög han sig genom de välkända rummen, mötte lyckligtvis ingen och var snart inne hos sin älskade gemål, som tog emot honom med öppna armar.

När de hade lugnat sig en smula, bad Aladdin henne tala om, hur allt gått till. Hon berättade då, att hon den olycksdigra natten märkt, hur palatset flyttades, och att hon på morgonen till sin fasa hade fått veta, att hon befann sig i Afrika.

— I Afrika! utbrast Aladdin, som med ens förstod allt. Den nedrige trollkarlen är således här.

— Ja, svarade prinsessan, jag tror, att han är en trollkarl, den förskräcklige skurken, som kommer hit och plågar mej varenda dag. Han skryter med, att alltihop är hans verk och att han kan göra allt

vad han vill, tack vare en liten lampa, som han alltid bär på sej.

— Det är min lampa! utbrast Aladdin. Men hur har han fått tag i den?

Och han berättade för prinsessan om lampans underbara kraft och hur han kommit i besittning av den. Han brukade annars alltid bära den på sig, men vid sin jaktfärd hade han varit rädd, att den skulle fara illa, sade han. Därför hade han gömt den i den undangömda vrån i östra vindskammaren.

Men då slog prinsessan händerna för sitt ansikte och grät.

— Åh, det är mitt fel! Det är mitt fel! jämrade hon sig.

Och så fick Aladdin veta, hur den underbara lampan hade kommit bort. Och prinsessan ville inte låta trösta sig.

— Ack, sade Aladdin, gråt inte! Det är mer mitt fel än ditt, eftersom jag inte har skyddat den bättre. Låt oss nu bara tänka ut ett sätt att få den tillbaka.

Det var prinsessan med om, ty hon hatade den elake trollkarlen, som var dag kom till henne och pinade henne med sin begäran, att hon skulle bli hans hustru. Han hade påstått, att Aladdin var död och att hennes far låtit halshugga honom. När prinsessan bara sörjt och klagat, hade han sagt, att han skulle ge henne några dagars betänketid. Ville hon sedan inte gifta sig med honom, skulle han i alla fall flytta till palatset och tvinga henne att bli hans gemål.

Aladdin rasade av vrede, när han hörde talas om alla dessa nedrigheter, och brann av begär att hämnas.

Han bad prinsessan skaffa honom en pung med

guldmynt ur skattkammaren, och när han hade fått sin önskan uppfylld, smög han sig ut ur palatset.

Först vandrade han omkring på landsbygden, tills han träffade på en bonde. Aladdin bytte kläder med mannen, ty han var rädd att väcka uppseende med sin praktfulla dräkt. När han sålunda hade förändrat sitt yttre, gick han in i den stora staden till en butik, där man handlade med salvor och läkemedel.

Han begärde att få en stor dosis av ett starkt sömnpulver och betalade den dyra varan. Så begav han sig åter till palatset och blev i skymningen insläppt av den trogna slavinnan.

— Min älskade gemål, sade han, när han satt på divanen tillsammans med prinsessan, nu tänker jag be dej om något, som kanske är dej motbjudande, men för vår välgångs skull måste du göra det. Bjud hit trollkarlen i kväll, var så vänlig du kan mot honom, sitt till bords med honom och låt sätta fram vin! I något obehövt ögonblick ska du lägga detta pulver i hans bägare. Det dödar honom inte men gör honom sanslös. Resten överlämnar du åt mej.

Aladdin gav henne det pulver han köpt, och fast prinsessan visste, att hon skulle få svårt att ens småle åt den avskyvärde häxmästaren, gick hon in på förslaget.

En slav skickades att bjuda trollkarlen. Denne infann sig punktligt på kvällen, helt glad och förtjust. Nu trodde han, att prinsessan äntligen övervunnit sina betänkligheter och beslutat bli hans hustru.

I den stora kupolsalen var en läcker måltid framdukad. Bordet doftade av blommor och de läckraste rätter, och prinsessan kom in, klädd i en dyrbar festdräkt och med pärlor och juveler om halsen och bad

sin hänryckte gäst slå sig ner vid hennes sida. Hon var älsk-värdheten själv, lade med egna händer för honom av alla rät-terna och avbröt honom inte, när han pratade om hur mycket han beundrade henne. Det trå-kade emellertid ut henne för-skräckligt, och hon satt hela ti-den och funderade på, hur hon skulle bära sig åt med att få pulvret i hans bägare.

Slutligen tänkte hon ut ett sätt.

Med sin bägare i handen

gick hon ut på bäl-kongen för att sval-ka sig, som hon sa-de åt trollkarlen.

Men därute passade hon på att under mörkrets skydd läg-ga pulvret i pokalen.

När hon kom in igen, fyllde hon den med vin och förde den till sina läppar

utan att svälja något av innehållet. Sedan räckte hon den åt trollkarlen för att han skulle få dricka ur samma bägare som hon.

Han tackade henne också på det hjärtligaste, satte den för munnen och drack ur vinet till sista drop-pen, så att han måste böja huvudet långt tillbaka.

Men han höjde det aldrig igen. Tvärtom sjönk det

allt längre bakåt, och han föll handlöst ner på divanen. Sömn-drycken var så stark, att den ögonblickligen gjorde verkan.

Då skyndade prinsessan ut och kallade på Aladdin, som hade hållit sig gömd i ett angränsande rum och genast kom instörtande.

— Stäng dörrarna och låt mej vara ensam med honom! sade han.

Man lydde genast hans befallning. Prinsessan drog sig tillbaka med sina slavinnor, och Aladdin var ensam med sin fiende, som låg orörlig, utsträckt på divanen. Han böjde sig ner över honom och sökte ivrigt i hans kläder. Och verkligen, där hittade han den underbara lampan, insvept i en linneduk och omsorgsfullt gömd under trollkarlens skjorta.

Aladdin ropade på sina tjänare.

— Tag den där druckne uslingen, sade han och pekade på trollkarlen. Lämna honom åt hans slavar, så att de får bära hem honom!

Tjänarna släpade ut den eländige, lade honom på trappan och ropade på hans slavar. Men dessa hade varit säkra på att trollkarlen skulle stanna länge i palatset, och därför hade de gått sin väg för att roa sig på egen hand. Aladdins slavar gick tillbaka in. De trodde, att trollkarlens tjänare snart skulle komma och ta reda på sin husbonde.

Under tiden tog Aladdin fram lampan och gned den, och genast visade sig den väldige anden.

— Vad vill du? sade han. Jag och lampans övriga andar lyder dej och alla dem, som håller lampan i sin hand.

— Ande, sade Aladdin, jag befäller dej att genast lyfta upp detta palats och ställa det med allt vad

det innehåller på den gamla platsen i min österländska fädernestad.

— Jag lyder, sade anden och försvann.

Aladdin ställde sig vid fönstret, och såg efter ett par minuter hur palatset lyfte sig och av osynliga händer fördes bort högt över trädtopparna. Men inte en skakning förnams inne i själva byggnaden.

Då gick han efter prinsessan Bedrulbudur, och de ställde sig bägge ute på balkongen och såg hur slot- tet i ilande fart flög över sjöar och berg. De tryckte sig intill varandra, rädda men lyckliga, och njöt av fullaste hjärta av den underbara färden.

Men plötsligt fick prinsessan se något svart, som låg på slottstrappan under dem, alldeles på det nedersta steget.

— Vad är det där? frågade hon.

I detsamma började det underliga svarta att röra på sig, och då kände de igen, vad det var. Det var trollkarlen, som höll på att vakna ur sin bedövning. Han satte sig upp och stirrade omkring sig. Först såg han uppåt och gjorde en förfärlig grimas, när han i den gryende dagern fick se Aladdin och prinsessan på balkongen. Sedan skådade han nedåt. Men när han märkte, att han satt på slottstrappans nedersta steg med benen dinglande i luften och det stora, vida havet nedanför, snurrade det runt i hans huvud. Han försökte gripa tag i nästa steg och klättra högre upp men greps av svindel och föll. Och hans kropp susade som en stor, mörk fågel ner i djupet.

Prinsessan skrek till av förskräckelse, men Aladdin kände sig lätt till sinnes, ty nu kunde den elake trollkarlen aldrig mer göra dem något ont.

De gick in och lade sig till vila, medan palatset

fortsatte sin färd, och de sov helt lugnt, när det sänktes på den gamla platsen mitt emot det kungliga slottet, just när solen gick upp.

Sultanen vaknade den morgonen och gick sin vana trogen och ställde sig vid sitt fönster för att med sorg och saknad se ut över den tomma slätten, där hans dotter förr hade bott i sitt ståtliga palats. Men då spärrade han upp ögonen så mycket han kunde.

Där stod ju palatset igen!

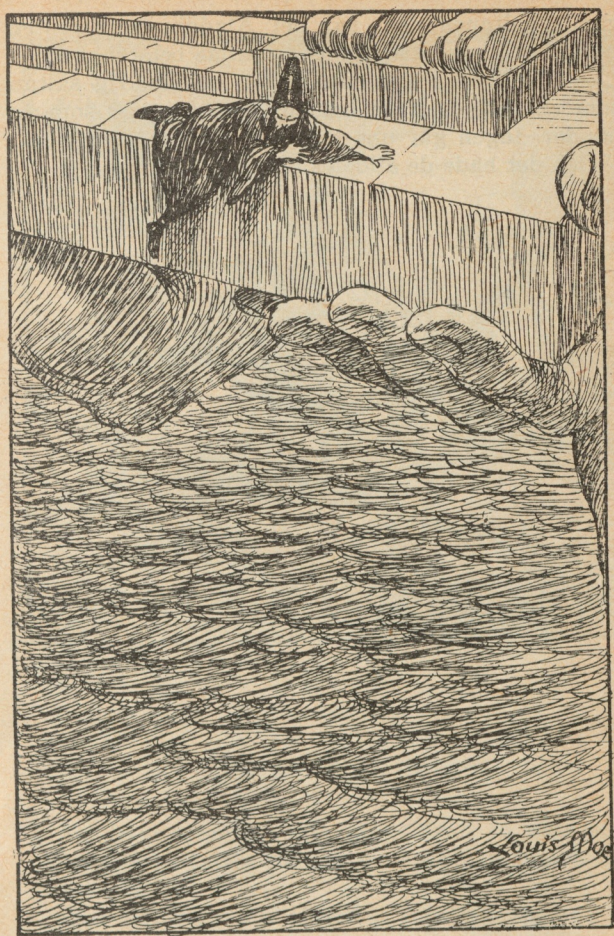
Utan ett ögonblicks dröjsmål lät han sadla sin häst och red bort till det återkomna slottet för att se, om även hans dotter och måg hade vänt tillbaka på samma gång.

Och mycket riktigt! Där stod Aladdin på trappan och välkomnade honom, bjöd honom stiga in och hälsa på prinsessan Bedrulbudur och öppnade alla dörrar på vid gavel för honom.

Sultanen steg på, och sedan han glädjestrålade omfamnat sin dotter, fick han höra alla deras äventyr från början till slut. Och då måste han förstås be Aladdin vackert om förlåtelse. Han skulle aldrig misstro honom mer.

Men folket hade samlat sig i stora hopar kring slottet, jublande över Aladdins och prinsessans återkomst. Det unga paret måste ut på balkongen och ta emot huvudstadens hyllning. Aladdin lät kasta ut guldpengar kring hela torget, och stadens invånare stämde upp sånger och lät musikkårerna spela till hans ära, klädde alla hus med girlander och vimplar och höll fest hela dagen.

Efter sina genomgångna provningar levde Aladdin sedan i ostörd lycka med sin älskade prinsessa och de vackra barn hon skänkte honom. Och då den

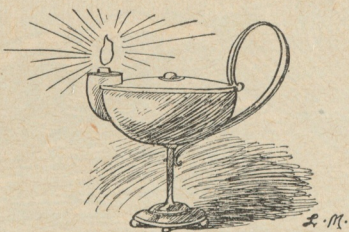

Han svindlade.

gamle sultanen dog, var det Aladdin, som besteg tronen och regerade landet till allas belåtenhet.

— Inget folk har en så klok och duktig sultan som vi, sade de. Han har tur med sej, vad som än händer. Ingen går upp mot vår sultan Aladdin!

Och det hade de alldeles rätt i.

Fiskaren och anden.

Vid havsstranden, inte långt från en stor stad, bodde en fattig fiskare med sin hustru och sina åtta barn.

Han strävade och försökte försörja sig och sin familj, men för det mesta var det mycket klennt med fisket. Det ville rakt inte förslå åt så många mun-

nar, och barnen sög jämt och samt på fingrarna, för något annat hade de sällan att sticka i munnen.

Och värre och inte bättre blev det. Om han åtminstone hade kunnat hålla på att fiska hela dagen, skulle han kanske rett sig någorlunda. Men nu var det så olyckligt, att han en gång, när han var i sjönöd, hade gett Gud ett löfte. Om han blev räddad, skulle han aldrig kasta ut sitt nät mer än fyra gånger om dagen. Och ett sådant löfte får ingen rättrogen bryta.

En morgon, då de inte hade en brödkant i huset, gick han att försöka sin fiskelycka. Det var så tidigt, att månen ännu lyste på himlen, och han kastade ut sitt nät med en brinnande bön till Allah, att han måtte hjälpa honom i hans nöd.

Knappt hade hans nät sänkt sig under vattenytan, förrän han kände, att det blev tungt. En stor mängd fisk måste ha fastnat i det, ty han rådde knappt med den stora tyngden. Och medan han drog av alla krafter, tackade han den Högste, för att han blivit bönhörd.

Men när han fått upp nätet över vattnet, vad fick han se, om inte en otäck gammal åsnekropp, som hade slitit sönder maskorna på flera ställen. Ledsen och bedrövad slängde han bort den ovälkomna fångsten, lagade nätet och kastade ut det igen, medan han bad nya böner.

Knappt hade det sjunkit, förrän det åter blev tungt, och han drog upp det, full av förhoppningar.

Men vad såg han nu? Bara stenar och sjögräs, som alldeles hade trasslat till nätet för honom.

Djupt suckande satte han sig ner att reda ut det.

— Allah måtte inte ha tid med mej, eftersom han

så helt och hållet övergivit mej, tänkte han för sig själv.

Nu hade han två gånger kvar, och den tredje gången sänkte han nätet ett stycke längre bort, fortfarande under ivriga böner.

Liksom de föregående gångerna blev det åter strax tungt. Han halade och drog, och med stor möda fick han upp en trasig videkorg, till brädden fylld med lera och grön smörja.

Då slog han sig i förtvivlan för sitt bröst och ropade, att onda makter cycklade med honom. Men så lugnade han sig något, lagade maskorna, som korgen hade slitit sönder, och kastade ut nätet för fjärde och sista gången den dagen.

— Du store Allah, bad han, du vet, att jag lovat att aldrig kasta ut mitt nät mer än fyra gånger på en dag! Låt nu inte mej, min hustru och mina barn svälta ihjäl, för att jag håller mitt löfte till dej!

Det hade nu blivit full dager, och han kunde länge se nätet genom vattnet. Plötsligt kände han åter en stor tyngd. Han släpade och drog, tills han fick fångsten upp till båtkanten. Då såg han någonting gult glimma mellan maskorna, och vid närmare påseende fann han i nätet ett stort kupigt mässingskärl med hals som på en flaska.

— Nå, den där kan man väl åtminstone sälja i staden och få lite pengar för, tänkte han och rodde i land, något gladare till mods.

När han kommit i land, undersökte han noga den stora mässingsflaskan och såg då, att halsen var tillsluten med en väldig blykapsel och förseglad med sigill. Det måste således vara något i den.

Han skakade på den, men det hördes inte ett ljud. Då tog han sin kniv och bände först upp sigillet och

sedan blykapseln, tittade i flaskan utan att upptäcka något och välvde den så upp och ner för att se, om ingenting skulle falla ur den. Men förgäves.

Då ställde han den upprätt igen, och efter ett ögonblick såg han till sin förvåning en tjock rök komma virvlande ur flaskhalsen. Röken bredde ut sig runt omkring, och när flaskan tycktes tom, låg det som en dimma över hela nejden.

Dimman tätnade till ett moln. Molnet drog ihop sig ytterligare och sänkte sig mot marken, och plötsligt förvandlades det till en ande i människoskepnad, så hög och väldig, att han räckte halvvägs upp till skyarna.

Han sträckte armarna mot himlen.

— Salomo, Salomo! ropade han. Gud är en, och Salomo är hans profet! Förlåt mej, Salomo, vad jag har förbrutit! Jag ska aldrig mer handla mot din vilja utan foga mej efter dina befallningar.

Först hade fiskaren stått som förstenad av skräck, men då han hörde den store anden så ödmjukt be de himmelska makterna om nåd, sansade han sig något.

— Vad skulle han vilja göra mej för ont? tänkte han. Jag har ju befriat honom ur hans fångenskap, så han borde väl tvärtom visa sej tacksam.

Hans mod steg till och med så högt, att han efter ett ögonblick vågade tilltala anden.

— Store herre, sade han, säj mej vem du är och varför du åkallar profeten Salomo? Vad har du egentligen gjort honom?

Då vände anden sig mot honom och såg på honom med flammande blickar. Och med en röst, som dånade som ett åskdunder, utbrast han:

— Mask, hur vågar du tala till mej? Vet, att jag är en mäktig ande, den mäktigaste bland många!

Fiskaren höll på att segna till jorden, då han hörde den åsklika stämman, men så fattade han åter mod.

— Nå, hur mäktig du än är, så lär du väl inte tillfoga mej något ont, eftersom jag har räddat dej, sade han käckt.

Men anden svarade med sin väldiga stämma:

— Människobarn! Människobarn! Du måste dö, och det i denna stund. Den enda nåd jag kan bevilja dej är, att du får välja ditt döds sätt.

— Dö! skrek fiskaren förskräckt. Är det så du tackar mej?

— Hör min historia, sade anden, så ska du förstå, att jag inte kan handla annorlunda. Jag var en gång bland de andar, som sammansvor sej mot himlen och inte ville erkänna någon högre makt än sin egen. Men det gick i alla fall så, att profeten Salomo blev mäktigare än vi. Hans tjänare tog en dag mej till fånga och släpade mej inför hans tron, där han satt i all sin glans och härlighet. Han var mild emot mej och lovade mej förlåtelse, om jag ville erkänna Guds allmakt; jag var trotsig och nekade. Då miste han tålamodet och lät hämta detta mässingskärl, där jag blev inspärrad. Han förseglade det med sitt heliga sigill, som vi andar inte kan bryta, och så lät han slunga flaskan i havet just där det är som djupast. Föga hopp fanns för mej att någonsin mer få skåda dagens ljus. Jag ångrade bittert min olydnad. Och medan jag låg därnere i min grav, lovade jag heligt, att om det skulle hända, att någon räddade mej inom ett århundrade, skulle jag göra honom lycklig och rik. Men århundradet

gick, utan att någon kom till min hjälp. Då lovade jag, att om jag blev befriad under det följande seklet, skulle jag ge min räddare alla jordens skatter. Men även det seklet förflöt, och jag låg alltjämt i havets djup. Vid det tredje århundradets början beslöt jag, att den som räddade mej inom hundra år skulle bli kung och jag skulle ge honom mitt beskydd under hela hans liv. Dock, även detta århundrade gick till ända, utan att någon hade förbarmande med mej. Då blev jag full av hat och vrede och lovade, att den som nu räddade mej skulle dö.

Detta öde har drabbat dej! Bered dej till döden, och det fort!

Vid dessa förfärliga ord greps fiskaren av dödlig ångest. Han tiggde och bad anden, att denne skulle skona hans liv. Men ingenting hjälpte. Anden befallde honom att fortast möjligt välja dödssätt, ty han hade inte tid att vänta längre.

Fiskaren tänkte med förtvivlan på sin hustru och sina stackars små barn, som kanske skulle få svälta ihjäl, när han var död. Plötsligt fick han en ingivelse att söka rädda sig genom list.

— Store och mäktige ande, sade han, eftersom ditt hjärta är så förhärdat, att du lönar din välgörare med döden, så måste jag väl finna mej i mitt öde. Men jag besvär dej i den ende och allsmäktige gudens namn att besvara en fråga, som jag vill göra dej, innan du dödar mej.

Nämmandet av Guds namn kom anden att skälva, och han kunde inte avslå en sådan bön.

— Tala! svarade han.

— Jo, jag misstänker, sade fiskaren, att hela din historia bara är ett påhitt. Jag kan aldrig tro, att du, som är så stor och lång, har kunnat få rum i det här obetydliga mässingskärlet. Erkänn nu, att det är osanning!

— Nej, försäkrade anden, jag bedyrar, att det är sant.

Men då ropade fiskaren:

— Ande, du ljuger!

Och hur många gånger anden än förklarade, att han talade rena sanningen, skrek mannen alltjämt:

— Du ljuger! Du ljuger!

Till sist blev anden förargad, och för att göra slut på alla tvivel sade han otåligt:

— Nå, eftersom du bara kan tro vad du ser, så ska jag inför dina ögon ännu en gång krypa ner i flaskan.

Fiskaren log i mjugg, ty detta var just vad han ville. Helt belåten såg han på, hur anden började upplösa sig i dimma, som breddade sig över sjö och strand och steg uppåt himlen.

Den täta dimman drog sig så småningom ner igenom mässingsflaskans hals och packade in sig i kärlet, tills luften slutligen var alldeles klar. Då ljud en dov, grov röst ur flaskan:

— Har du nu bevis nog, din envise tvivlare?

— Ja tack, nu är jag nöjd, sade fiskaren.

Han tog proppen med Salomos sigill och slog kvickt ner den i flaskhalsen.

— Så där ja, nu har jag dej, din ärkeskälm! skrek han. Men vänta du, din bov, nu ska du hamna, där jag hittade dej, och sen lär det nog dröja, innan du får se sol och måne igen.

Anden arbetade och vred sig i raseri inne i flaskan för att få upp proppen. Men Salomos sigill tog emot. Då visste han ingen annan råd än att börja bevakert för sig, och han lovade fiskaren guld och stora rikedomar, om denne ville släppa ut honom.

Men fiskaren bara knogade på mässingsflaskan för att få upp den i båten och ro ut på havet. Han hade ingen lust att låta mörda sig, sade han, och han trodde inte ett grand på alla de gyllene löftena. Han stälpte flaskan innanför relingen och styrde utåt havet. Där det var allra djupast stannade han och ämnade just kasta ut sin last.

— Hör på! ropade anden då. Jag lovar och bedyrar, att jag inte ska göra dej något ont, om du släpper mej, utan tvärtom bereda din lycka. Må den

Högste förkrossa mej med sin vrede, om jag bryter detta löfte!

Nu visste fiskaren mycket väl, att andar alltid håller ett löfte, som de givit i Guds namn, ty annars drabbas de av evig tillintetgörelse... Kanske detta ändå skulle kunna bli honom och hans familj till nytta.

— Nå, eftersom du lovar det så heligt, så ska jag tro dej, sade han och rodde åter tillbaka till stranden.

Han släpade upp flaskan på land och tog ur propfen. Röken strömmade för andra gången ur flaskan, bredde ut sig och tätnade. Och där syntes med ens anden framför honom i sin väldiga gestalt.

Men han var helt och hållet förändrad. Han tackade fiskaren på det hjärtligaste och slungade mäsingsflaskan långt ut i havet för att slippa ha vidare förgelse av den. Därpå uppmanade han den fattige mannen att rulla ihop sitt nät och följa honom.

De gick framåt vägen men inte in i staden utan ett gott stycke förbi. Där steg de uppför en hög kulle och kom så ner i en vidsträckt dal. Här stannade anden.

— Hör nu noga på! sade han. Jag tänker använda dej som medel att frälsa en olycklig och därigenom bringa dej lycka. Men du kan inte ensam utföra denna bragd; därtill fordras en riddersmans hand. Lyd därför blint mina ord, så ska allt gå väl.

Med sin stav ritade anden en vid ring på marken, och strax började där blänka som av glittrande vatten. Förundrad spärrade fiskaren upp ögonen och såg då, att där det nyss hade varit land nu var en stor sjö. Vattnet var djupt och genomskinligt klart. Ja, så klart, att han tyckte sig se många famnar

ner. Men det allra märkvärdigaste var, att han därnere såg en hel stad med hus och palats av kristall. Och genom husen och dörrarna simmade fiskarna ut och in, som om det varit deras egna bostäder. Fiskarna var rätt ovanliga. Somliga var gula, andra blå, en del vita och somliga röda.

— En gång om dagen men inte mera får du kasta ut ditt nät här i sjön, sade anden. Och var gång fångar du då fyra fiskar. Med dem ska du gå till sultanen, så ger han dej så mycket pengar, att du och de dina inte behöver lida nöd. Vad som vidare ska ske, får du veta sedan.

Så fort han hade sagt dessa ord, stampade han i marken, som genast öppnade sig. I nästa ögonblick var den väldiga jättegestalten försvunnen.

Fiskaren gnuggade sig i ögonen för att få klart för sig, att han inte drömde, men då han fortfarande såg den underliga sjön framför sig, skyndade han sig att kasta ut sitt nät. När han drog upp det igen, låg där mycket riktigt fyra fiskar: en röd, en blå, en vit och en gul.

Full av glädje och hopp ilade han med sin fångst ner till staden, gick bort till sultanens slott och hade den turen att i porten råka sultanen själv.

Denne, som var en god härskare, fruktad av sina fiender för sin tapperhet men älskad av sina undersåtar för sin mildhet och rättvisa, nickade nådigt åt honom och såg på hans vara.

Han blev mycket förtjust i de vackra, ovanliga fiskarna, som mannen bjöd ut åt honom. Skattmästaren fick befallning att genast betala dem med tvåhundra sekiner.

Fiskaren skulle ha hoppat högt av fröjd, om inte hans vördnad för sultanen hindrat honom. Han gick

överlycklig hem till sin hustru och sina barn, lastad med kött, bröd och alla möjliga goda saker, som han köpt för sina pengar. Nu hade de vad de behövde för långa tider.

Sultanen gav fiskarna åt sin visir, och visiren gick själv ner i köket med dem och befallde kocken att på bästa sätt anrätta dem till middagen.

Kocken rensade och sköljde dem väl, satte stekpannan på elden och lade dem däri tillsammans med ett stort stycke smör, så att de puttrade och fräste och började se riktigt läckra ut.

Just som han skulle vända dem på andra sidan, delades spiselmuren mitt itu, och i rämnan visade sig en underskön kvinna, klädd i dyrbara kläder och med ett juvelband kring pannan. I ena handen hade hon en kort stav, och med den rörde hon vid fiskarna i stekpannan, medan hon mumlade följande besvärjelse:

*Fiskar, röda, gula, vita, blå,
hör nu mig och passa på!
Gör er plikt
raskt och kvickt!*

Alla fiskarna svarade med en mun:

*Dig, o fe, så skön och huld,
trogen är var fisk som guld.
Tvivla ej!
Vi lyda dej!*

Därpå lade de sig åter tillrätta i pannan, och synen i spiselmuren försvann. Men när kocken hade hämtat sig från sin häpnad och bestörtning och åter

skulle försöka vända fiskarna med sin kniv, tog de allesamman ett högt skutt ur stekpannan och ner i elden, där de genast brändes till kol, så att de blev omöjliga att förtära.

I sin ängslan och förtvivlan sprang mannen till visiren och talade om, vad som hade hänt. Denne talade genast om det för sultanen, som visserligen hade svårt att tro på kockens historia men ändå skänkte honom sin förlåtelse och skickade bud till fiskaren att han skulle skaffa nya fiskar.

Denne lovade att komma med nya fiskar följande dag. Han hade inte glömt andens tillsägelse att bara kasta ut nätet en gång om dagen. Morgonen därpå gick han tidigt ut, sökte reda på den underbara sjön och fångade åter fyra fiskar: en röd, en gul, en vit och en blå. Han tog dem med sig till sultanen och fick som betalning åter tvåhundra guldmynt, som gjorde honom hänryckt.

Nu tyckte han, att han var mäkta rik, köpte läckerheter och gick hem och trakterade hustru och barn.

Visiren begav sig emellertid till köket med fiskarna, och eftersom det hade gått så galet förra gången, ställde han sig att övervaka hela tillredningen för att se, att allt gick rätt till.

Fiskarna blev rensade, sköljda och lagda i pannan, men just som smöret puttrade omkring dem, upprepades samma händelse som dagen förut. Spisväggen rämnade, och den unga, sköna kvinnan blev synlig. Hon berörde fiskarna med sin trollstav och sade med manande stämma:

*Fiskar, röda, gula, vita, blå,
hör nu mig och passa på!
Gör er plikt
raskt och kvickt!*

Alla fiskarna svarade med en mun:

*Dig, o fe, så skön och huld,
trogen är var fisk som guld.
Tvivla ej!
Vi lyda dej!*

Därmed lade de sig åter till rätta i pannen, och synen i spiselmuren försvann.

Visiren stod där med ögonen uppspärade av förvåning, och kocken kom darrande och försiktigt fram med sin kniv. Han visste inte, om han skulle våga vända fiskarna, och frågade visiren till råds.

— Jo, vänd du bara! sade denne och satte händerna runt om pannbrädden för att fiskarna inte skulle kunna hoppa över.

Men knappt hade kocken rört vid dem med kniven, förrän de tog ett skutt långt över visirens händer och hamnade nere i glöden. När man drog fram dem, var de alldeles sotbrända och odugliga att äta.

Nästan vettskrämda sprang både visiren och kocken till sultanen och berättade, vad som hade hänt. Då blev även sultanen förundrad.

— Det måtte väl ändå vara någon sanning i denna historia, tänkte han, eftersom det nu finns två vittnen.

Och så fick fiskaren befallning att komma till slottet med nya fiskar. Han förstod även nu att uppskjuta saken till nästa dag. Då avlämnade han punktligt de fyra fiskarna i så god tid, att de skulle hinna stekas till middagen. Tvåhundra guldmynt blev som förut hans lön, och nu köpte han fina kläder åt hustru och barn och gick hem och gjorde sig en glad dag.

Men sultanen hade blivit nyfiken. Han beslöt att själv vara närvarande, när fiskarna gjordes i ordning, och gick ner i köket för att se på.

De rensades, sköljdes och lades i pannen. Och verkligen, just som smöret fräste omkring dem, gick spiselmuren itu med starkt brak. Men den gången stod inte en skön kvinna i rämnan utan en

stor svart man med bister uppsyn. Han berörde fiskarna med en stav, som han hade i handen, och ropade med en mullrande sträng röst bara de korta orden:

— *Fiskar, gör er plikt!*

Och fiskarna svarade genast:

— *Ja, vi lyder kvickt.*

Med ett nytt brak slog muren ihop, och synen var borta. Men sultanen, visiren och kocken såg tveksamma på varandra.

— Seså, vänd dem nu bara! sade sultanen, när kocken stod och darade med sin kniv i handen, annars blir de ju brända i alla fall.

Både sultanen och visiren stod med händerna kring

stekpannan för att ta fatt fiskarna, om de skulle vilja hoppa. Men så fort kocken stack ner kniven, tog de ett ännu väldigare skutt än deras fränder hade gjort dagen förut och kom ner i elden, där de ögonblickligen brändes till kol.

— Det här måtte inte hänga rätt ihop, sade sultanen. Kalla hit fiskaren i morgon bittida! Han ska föra mej och hela hovet ut till den där sjön, där han har fångat sina fiskar. Det skulle vara märkvärdigt, om vi då inte kan lösa den här gåtan.

Morgonen därpå blev fiskaren förd inför sultanen och fick tala om, var den märkvärdiga sjön var belägen.

— Men där finns ju ingen sjö, sade alla ministrarna, när han hade slutat sin beskrivning.

Ingen människa hade sett eller hört talas om en sjö så nära staden.

Men sultanen och hela hans hov begav sig med fiskaren som vägvisare på upptäcktsfärd efter den underbara sjön. Och fiskaren förde dem över kullen och ner i den vidsträckta dalsänkan.

— Där, sade han och pekade på det blåa vattnet, där är den.

— Var, var? ropade ministrarna och hovfolket och såg sig omkring åt alla håll.

De kunde inte se någon sjö.

— Det var besynnerligt, ser ni den inte? sade sultanen.

Han såg den, han. Och när hovmännen sprang omkring för att se bättre efter, ropade han åt dem att akta sig för att falla i vattnet. Men till sin stora förundran såg han, att de gick mitt i vågorna utan att bli våta. För dem fanns det verkligen ingen sjö.

Men när sultanen lutade sig ner och stack handen

i vattnet, blev den drypande våt. Alla människor stirrade häpna på underverket.

— Kasta ut ditt nät, sade sultanen till fiskaren, som länge hade stått och sett ner i sjön med en grubblande uppsyn.

— Jag kan inte upptäcka några fiskar i dag, sade denne. Och inte heller kan jag se den vackra staden med kristallpalatsen och trädgårdarna.

— Nå, du kan väl kasta ut nätet i alla fall, befallde sultanen.

Fiskaren gjorde så, och när han drog upp det igen, var det visserligen vått och fullt av sjögräs, men några fiskar hade han inte fått.

Då vinkade sultanen åt honom.

— Kom, sade han, så går vi längre nedåt sjön, vi två, som ser den. Ni andra kan vänta här, tills vi kommer tillbaka.

Därmed nickade han farväl åt sitt hovfolk och gick utmed sjöstranden längre nedåt dalsänkan, följd av fiskaren. Denne tittade hela tiden ner i vattnet, men fortfarande såg han inte en skymt av undervattensstaden eller de mångfärgade fiskarna.

De hade väl gått en timmes tid, då sultanen slutligen gav till ett rop.

— Nej se, en sådan vacker stad där borta vid ändan av sjön! Vi är ju strax där! Att jag inte har sett den förut!

Fiskaren tittade och tittade. Nej, han kunde inte se någon stad. Men så kom han att kasta blicken ner i vattnet igen. Och då såg han den vackra vattenstaden med alla de simmande fiskarna.

— Nådigaste sultan, ni menar väl staden i vattnet, sade han, för nu ser jag den.

Men det menade inte sultanen. Han såg en stad

på land, och fiskaren såg en i vattnet. Sultanen höll nästan på att bli ond över att fiskaren inte kunde upptäcka staden, som låg där så tydlig och klar mitt framför dem vid sjöstranden. Allt närmare och närmare kom de, och så var de mitt för stadsporten.

— Se så, nu måtte du väl se den, sade sultanen. Du stöter ju näsan i stenmuren.

— Nej, det kände jag inte, svarade fiskaren. Men för all del, aller nådigaste herre och sultan, gå inte så nära sjön! Aj, där klev ni ju i vattnet!

Han sprang fram för att hjälpa sultanen. Men då denne vid hans rop tog ett par steg tillbaka, såg fiskaren, att det inte fanns en vattendroppe på härskarens kläder.

— Nu bultar jag på porten, sade sultanen.

Och fiskaren hörde, hur han bultade, fastän han inte alls såg någon port. Men sultanen såg den, han, och han såg också, hur den gick upp, utan att någon människa syntes till.

— Stig på nu! uppmanade han fiskaren, sedan han själv hade tagit ett steg innanför.

Men fiskaren drog sig förskräckt tillbaka. För honom skulle det ha varit att stiga rakt ner i sjön, om han hade följt sultanen. Denne stod ju halvvägs nere i vattnet, tyckte han.

— Nå, så sitt här och vänta då, tills jag kommer tillbaka! sade sultanen och slog igen porten om sig.

I detta ögonblick såg fiskaren, att vågorna slog tillsammans över hans herres huvud, och han var borta.

— Allah vare oss nådig! Allah vare oss nådig! ropade den förfärade mannen och sträckte armarna mot himlen.

Men eftersom han anade, att den store anden,

som han räddat ur mässingsflaskan, hade sin hand med i spelet, hoppades han, att sultanen inte hade drunknat. Han gjorde därför som sultanen befallt honom, och satte sig ner vid sjöstranden för att vänta.

Sultanen gick däremot in i staden och såg sig omkring. Vackra hus, ståtliga palats och blomstrande trädgårdar mötte överallt hans blickar. Men han såg inga människor. Gatorna och torgen stod tomma, och fanns det någon befolkning i den tysta staden, måtte den ligga försänkt i sömn inne i husen.

Efter en stunds vandring kom han till ett härligt palats, och som portarna stod öppna, gick han in.

Han gick genom höga pelarvalv och gyllene salar, full av beundran. Men inte heller här syntes en människa till, och han började tro, att det inte fanns en enda levande varelse i hela denna underliga stad. Med ens nåddes hans öron av ett genomträngande klagorop.

Han stannade och lyssnade. Och snart hörde han åter klagorop, fast inte längre så höga utan mera jämrande och kvidande.

Han gick efter ljudet genom en mängd gemak, där springbrunnar av marmor svalkade luften med sina vattenstrålar och där svällande divaner, broderade med guld och silver, inbjöd till vila. Men hans blickar fäste sig inte längre vid praktens omkring honom. Hans enda tanke var att finna ägaren till den klagande stämman.

Äntligen hördes den helt nära. Han öppnade en till hälften tillsluten dörr och såg en ung, skön man sitta mitt i en stor sal på en tron av glänsande svart marmor. På huvudet bar han en juvelprydd gyllene

krona, och en purpurmantel föll ner från hans axlar. Men uttrycket i hans ansikte var så lidande, som om han plågades av oändlig sorg.

Sultanen hälsade honom med en vördnadsfull bugning, men mannen rörde sig inte ur stället utan svarade bara med en vänlig böjning på huvudet.

— Välkommen, främling, vem du än må vara, sade han. Och förlåt, att jag inte hälsar dej på ett mera höviskt sätt. Om du träder närmare, ska jag visa dej orsaken.

Sultanen steg fram till honom men ryggade tillbaka av bestörtning.

Den unge mannen hade slagit tillbaka sin purpurmantel och blottat sin kropp. Till formen var den smärt, välbildad och lik en vanlig människas. Men blott till höfterna bestod den av kött och blod. Nedanför dem var den av svart marmor liksom tronen. Utan ett ord slog den olycklige åter manteln omkring sig och brast i gråt.

Sultanen stod först som förlamad av fasa. Så gick han fram till den unge mannen och omfamnade honom ömt för att visa sitt djupa deltagande.

— Berätta mej om denna olycka, bad han, och jag ska göra allt, som i min förmåga står, för att lindra eller hämnas dina lidanden.

Då såg den olycklige åter upp, hans ansikte klarade, och han såg tacksamt på sultanen.

— Du ska få höra, sade han. Min historia är lika sorglig som underbar.

Och sedan han bett sultanen ta plats, började han sin berättelse:

— Jag är son till kung Mahmud, som härskade över kungariket "De fyra svarta öarna". Efter hans död besteg jag tronen och gifte mej med en dotter

Han var klädd i en purpurmantel.

till min farbror. Hon var skön och god och älskade mej så högt, att hon varken ville äta eller dricka i min frånvaro, och vi levde lyckliga tillsammans under flera år.

Då hände det en gång, att en gammal ful harpospelare kom till slottet och bad att få spela och sjunga för oss. Det fick han gärna, och han tjusade oss alla med sin konst. Men drottningen blev mest betagen av alla. Hon blev aldrig mätt på att höra honom, höll honom kvar dag efter dag och bestämde till slut, att han skulle stanna vid hovet för att lära henne spela harpa.

Från den stunden var det förbi med min lycka. Den gamle harpospelaren lärde henne visserligen spela, men det var bara en förevändning för att få henne i sitt våld. Hans egentliga yrke var att öva trolleri, och han ämnade störta mej från tronen och själv bli kung.

När han var hos drottningen för att undervisa henne, passade han på att roa henne med några små trollkonster, och hon blev så intresserad, att hon ständigt ville se flera. Han erbjöd sej då att lära henne utföra dessa konststycken, och sedan satt de hela tiden och fördjupade sej i trolleri.

Min gemål blev allt mera likgiltig och ovänlig mot mej, och jag kom snart underfund med, att hon inte brydde sej om någon i hela världen mer än den gamle fule trollkarlen.

Men då föresatte jag mej att få slut på saken. Jag kallade till mej min gemål och bad henne vänligt avskeda sin harpospelare. Hon svarade bara trotsigt och kallt nej. Hur jag än bönföll henne att ändra sej, fick jag bara ett bleklagt nej. Då blev jag ond och befallde henne foga sej efter min vilja, om

livet var henne kärt. Först på det sättet fick jag henne att lyda.

Trollkarlen syntes inte till längre. Jag trodde han var borta och hoppades att lyckan skulle återvända till mitt hus. Men jag misstog mej.

En eftermiddag, då jag hade lagt mej att vila på divanen och två slavinnor stod vid huvudgården för att vifta svalka, slöt jag ögonen av trötthet. Då fick jag höra ett viskande samtal mellan de båda slavinnorna, som tydligen trodde, att jag sov.

"Nog är det ändå besynnerligt", sa den ena, "att inte drottningen älskar vår nådige konung, som är så god och älskvärd." — "Ja", svarade den andra, "det är bra skamligt att bedraga honom för den där gamle fule trollkarlens skull. Vår herre och konung skulle bara veta, att hon håller honom gömd i lusthuset nere i trädgården och går till honom var natt för att koka trollsoppor. Men inte törs någon säja något, för hon skulle hämnas förfärligt."

Hennes kamrat höll med henne om det. "Jag kan ändå inte begripa", sa hon, "att kungen inte märker, när hon stiger upp om nätterna och går ut ur gemaket." — "Åh, kära du", svarade den andra, "hon håller ju var kväll ett sömnpulver i hans kvällsdryck, och sedan sover han så länge hon vill."

Slavinnorna tystnade, och fast jag var upprörd över vad jag hade fått veta, låg jag stilla en lång stund och låtsades sova.

Men då kvällen kom och drottningen med ett falskt småleende räckte mej min vanliga dryck, gick jag bort till fönstret. Jag hällde ut den och lämnade tillbaka den tomma bägaren. Hon lät narra sej och anade inte heller oråd, då jag lade mej och låtsades sova med tunga andedrag. Och väl var det,

att jag denna dag hade upptäckt hennes förräderi. Annars hade det varit för sent. Den dryck hon den kvällen gav mej var ingen sömndryck utan ett dödade gift. Det röjde hon själv, när hon efter en stund lutade sej över min bädd.

"Ligg där", väste hon med hatfull röst. "Och må du aldrig mera resa dej upp!" Sedan gick hon ut ur rummet, och när jag hade sprungit upp från bädden, såg jag genom fönstret, hur hon gick genom trädgården bort mot lusthuset.

Hastigt kastade jag på mej mina kläder och sprang efter. Jag smög bakom buskarna, och då hon knackade på porten till lusthuset, stod jag gömd bakom knuten och såg, hur trollkarlen öppnade för henne. Han var så ivrig att få veta hennes nyheter och stod kvar på trappan i månskenet.

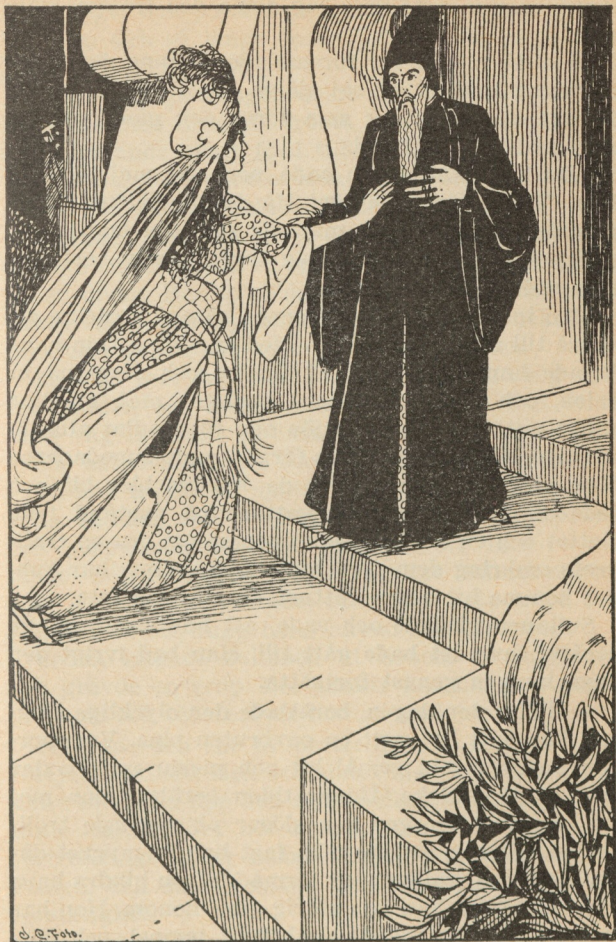
"Är han död?" frågade han. — "Han drar sina sista andedrag", svarade hon, "men jag kunde inte vänta därinne, för jag längtade så mycket efter dej."

Då räckte den gamle fule trollkarlen henne helt nådigt sin hand att kyssa.

"Det är bra", sa han. "Då blir jag äntligen kung i morgon och du min drottning."

Nu hade jag hört nog. Jag störtade fram med draget svärd och klöv med ett hugg den usle förrädarens huvud. Han segnade ner, och jag trodde han var död. Så grep jag min gemål om handleden och ville släpa henne med mej. Men hennes ansikte var som ett spökes, hennes ögon rullade vilt, och hon lyfte sin fria hand mot mej, medan hennes läppar mumlade en besvärjelse.

Jag blev rädd och släppte henne, rusade tillbaka in i slottet, väckte tjänarna och lät kalla ministerrarna till rådssalen, där jag satte mej på tronen.

Han stod kvar på trappan i månskenet.

Ännu samma natt ville jag döma den trolösa kvinnan.

Men då vi alla var församlade därinne, öppnades dörrarna ljudlöst av sej själva. Drottningen trädde in lika spöklikt blek som förut och gick bort till mej med upplyft hand.

"Du har mördat den ende, som var mej kär", sa hon, "ta nu lönen därför! Må du till hälften förbli människa, till hälften marmor som din tron!"

Strax kände jag, hur jag förvandlades, och jag blev sådan du ser mej här.

Men inte nog därmed. Hennes hämnd sträckte sej också till mina undersåtar. Med en vink av sin hand jagade hon ministrarna, tjänarna och slaverna ur salen, och hon har senare berättat mej, att hon sänkt mitt kungarike i sjön och förvandlat alla invånarna till fiskar av fyra färger, muhammedanerna blev vita, perserna röda, de kristna blev blå och judarna gula. Hon höll vattnet på avstånd från slottet och en del av staden genom att dra en trollkrets omkring dem. Och hur du, främling, har kunnat komma hit under vattnet, förstår jag inte.

Sultanen nickade och sade, att han sedan skulle berätta, hur det hade gått till. Han bad ivrigt den unge kungen genast fortsätta.

— Efter den dagen, berättade den olycklige fursten, har mitt liv varit en oavbruten pina. Var morgon kommer min gemål hit och piskar mina axlar med en läderpiska. Under tiden berättar hon mej om alla de omsorger hon slösar på den usle trollkarlen, för han är inte död, fast han är mycket dålig. Med sina trollkonster förmådde hon hindra hans död, men frisk kan hon aldrig göra honom. Hon har inrett lusthuset till ett praktfullt tempel, och där-

inne ligger han på sina purpurkuddar utan att kunna tala. Och så länge de båda lever, får jag ingen lindring i mina kval.

Den olycklige kungen dolde ansiktet i bitter sorg. Men sultanen försökte trösta honom och berättade, hur han hade blivit förd till den övergivna staden. En mäktig hand tycktes leda deras öden. Nu var det emellertid natt, och de behövde bägge vila.

Sultanen gick ut i ett av de angränsande rummen, släckte sin törst vid en springbrunn och kastade sig på en divan. Han grubblade och grubblade, hur han skulle rädda den olycklige. Snart hade han också sin plan färdig och sov sedan gott hela natten.

Men så fort det blev dager, begav han sig ut i trädgården och letade reda på templet. Det lyste lång väg med sitt gyllene tak och alla sina skimrande halvmånar, som bestod av idel ädelstenar.

Då han trädde in, upptäckte han genast den praktfulla bädden, där trollkarlen vilade på guldbrokad och purpursammet. Men han gav sig inte ro att länge betrakta den vederstyggelige häxmästaren, som låg där och pustade, utan lyfte sitt svärd och skilde med ett hugg hans huvud från kroppen.

Sedan släpade sultanen ut honom i trädgården och grävde en grop. Där sänkte han ner den gamle uslingen och täckte över honom med jord.

Nu hade den ene av brottslingarna fått sitt välförtjänta straff. Men den andra återstod. Helst hade han velat söka upp den samvetslösa drottningen och utan vidare stöta ner henne. Men i så fall skulle förtrollningen över hennes gemål och riket inte bli bruten, och därför måste han handla med list och försiktighet.

Han återvände till templet och lade sig i troll-

Skyndsamt släpade han ut trollkarlen i trädgården.

karlens bädd. Han ordnade håret och skägget, så att de liknade skurkens, och drog purpurtäcket upp till öronen, så det knappt syntes en skymt av hans ansikte.

Just då han hade lagt sig till rätta, hörde han klagorop fylla luften och förstod, att den elaka drottningen sysselsatte sig med att piska sin olycklige gemål. En stund senare hördes hennes steg på trappan, och i nästa ögonblick lutade hon sig över bädden.

— Hur befinner du dej i dag, min älskade läromästare? frågade hon med honungsljuv stämma.

— Bättre, mumlade sultanen under täcket.

— Bättre?

Med ett glädjeskri kastade hon sig över honom och började smeka hans huvud.

— O, min dyre vän, är det verkligen sant, att du kan höra och svara mej?

— Ja, fast du då rakt inte förtjänar, att jag gör det, sade sultanen och kröp längre in i kuddarna. Det är dej jag har att tacka för, att jag så länge har svävat mellan liv och död. Din gemåls jämmerrop hindrar mej natt och dag från att sova och hämta krafter. Så länge han är förtrollad, vilar också förbannelsen över mej.

— Är det ingenting annat, älskade herre och mästare, så är det väl lätt hjälpt, utbrast drottningen.

Hon skyndade ut ur templet och in i slottet. Vid en av springbrunnarna fyllde hon en guldsål med vatten och gick in i tronsalen, där hennes gemål satt. Tre gånger tog hon med handen vatten ur skålen och stänkte över honom, medan hon mumlade trollformler.

— Är du från början skapad sådan du nu är, så

förbli sådan, sade hon. Men har du blivit sådan du är genom trolldom och hemliga konster, så bli vad du var förut.

Genast vek förtrollningen från den unge kungens gestalt. Han reste sig frisk och sund från sin tron och tackade Allah för sin befrielse.

Men hans gemål sträckte hotande handen mot honom.

— Bort från mina ögon! skrek hon. Och kom aldrig mer igen, om du vill behålla ditt liv!

Kungen gick hastigt sin väg, dolde sig bakom träd och buskar och smög sig så genom trädgården bort till templet. Han anade, att hans vän sultanen var där, och han ville se, vad som vidare skulle hända.

Drottningen ilade ivrigt tillbaka till bädden, där hon trodde, att trollkarlen låg.

— Nu, min herre och mästare, sade hon glädje-strålände, ska ingenting mera störa din ro. Den förhatlige är fri och borta.

— Ack, ännu får jag ingen ro, mumlade sultanen och vred sig under täcket. Så länge fiskarna suckar om nätterna och vattnet brusar över våra huvuden, får jag inte det lugn jag behöver för att bli frisk.

— Nå, det kan väl bli hjälpt det med, svarade drottningen.

Med snabba steg gick hon ut på tempeltrappan, höjde armarna över huvudet och mumlade en lång besvärjelse med låg och entonig röst.

Knappt hade hon slutat, förrän hela det sjunkna kungariket höjde sig ur vattnet. Hus och moskéer, berg och skogar dök upp runt omkring, och tusentals människor rörde sig överallt. Ur fönstren i det

kungliga palatset tittade tjänarna ut. Allt var liv och rörelse.

Då gick drottningen åter in i templet.

— Din befallning är utförd, sade hon. Och nu, min älskade lärare, är det väl ingenting mer, som kan oroa dej och hindra dej att bli frisk? Kan du nu resa dej upp?

— Kom närmare, sade sultanen, ännu närmare!

Han tog ett fast tag om fästet på sitt svärd, som låg vid hans sida, och just då hon lutade sig över honom, rusade han upp och klöv henne mitt itu, innan hon ens fått tid att blinka och än mindre värja sig med någon trolldom.

Sultanen drog en lättnadens suck och steg ut på trappan. Den unge kungen sprang fram och omfamnade honom. Från sitt gömställe hade han sett, hur den elaka kvinnan straffades, och han tackade sin befriare under glädjetårar.

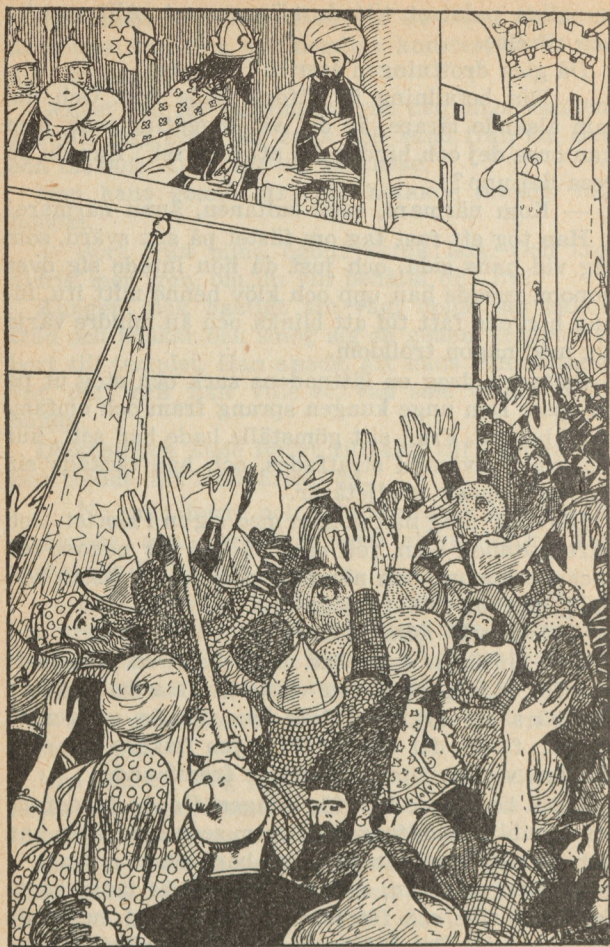
Därefter drog han honom med sig in i slottet. Och vart sultanen kom, föll man på knä för honom och tackade honom, och när han stod på palatsets balkong, ropade folket nedanför:

— Hell vår ädle räddare!

Men slutligen kom han ihåg fiskaren, som satt utanför stadsporten och väntade. Han hade suttit där nära ett dygn nu. När han tittade ut genom porten, fanns det emellertid ingen fiskare där, och trakten var honom fullkomligt främmande.

Detta berättade han för kungen. Denne funderade ett ögonblick och frågade honom sedan varifrån han var. Det hade sultanen glömt bort att tala om.

— Ack, min vän, sade kungen, du är långt borta från ditt rike och får resa en hel månad, innan du kommer dit. Det måtte ha varit en mäktig ande,

Hell vår ädla räddare!

som flyttat hela sjön och undervattensstaden i närheten av din huvudstad. Men när förtrollningen hävdes kom naturligtvis allt på sin rätta plats igen. Därför kom du så långt ifrån ditt hem och de dina.

Sultanen häpnade och undrade bestört, vad hans trogna, väntande undersåtar hade sagt, när han så plötsligt försvann ifrån dem. Men så tänkte han, att de fick väl lugna sig, bäst de kunde. Han stannade i godan ro tre hela dagar hos kungen av "De fyra svarta öarna" och var med om alla festligheterna.

På fjärde dagen gav han sig slutligen i väg. Men kungen hade blivit så fäst vid honom, att han inte kunde skiljas ifrån sultanen utan följde honom till hans rike med en lysande svit och tjugo kameler, lastade med de dyrbaraste gåvor.

Efter en månad kom de fram till sultanens huvudstad och fann alla människor i stor sorg. Men när de såg sin försvunne härskare, förbyttes deras djupa förtvivlan i stor glädje. Kungen av "De fyra svarta öarna" stannade en lång tid kvar som gäst hos sultanen och gifte sig med hans syster för att ytterligare befästa deras vänskap. Det blev festligheter utan all ände, och hela folket jublade.

Men fiskaren blev inte glömd för det. Han hämtades i förgylld vagn till hovet och fick så mycket guld av kungen av "De fyra svarta öarna", att han kunde köpa sig ett stort hus och leva i överflöd i alla sina livsdagar.

Det hade han också ärligen förtjänat, ty hade inte han betvingat anden i mässingsflaskan, så hade väl den unge kungen fått sitta förtrollad på sin marmortron än i dag.

Prins Achmed och feen Paribanu.

I Indien ägde en gång en god härskare, som i långa tider hade styrt sitt land med mildhet och vishet. Hans tre söner Hussein, Ali och Achmed var också ädla och begåvade furstar, så deras far kunde vara säker på, att de alla tre skulle regera till sina undersåtars bästa.

Men eftersom alla tre var lika förträffliga, visste han rakt inte vem som skulle ärva riket.

Slutligen fann den gamle sultanen på råd. Han hade en brorsdotter, den sköna och älskvärda prinsessan Narunnihar, som han höll av som en dotter.

Hans tre söner hade lekt med henne som barn. Den av prinsarna, som älskade henne och som hon älskade tillbaka, skulle få henne till gemål och med henne hela riket.

Han tog var och en av sönerna i enrum och frågade dem, hur det stod till med deras hjärtan. Men då visade det sig, att alla tre älskade prinsessan lika högt. Och när sultanen vände sig till Narunihar för att få reda på hennes känslor, erkände hon, att hon älskade sina tre fosterbröder så mycket, att hon inte visste, vem hon höll mest av.

Vad skulle man nu göra?

Den gamle sultanen blev ganska ledsen, för han kände hur hans krafter minskades för var dag. Han hade hoppats få den viktiga frågan om tronföljden avgjord, så att han kunde sluta sitt liv i lugn och ro.

Efter ytterligare funderande fann han emellertid på en ny utväg och kallade en morgon till sig de tre prinsarna.

— Mina älskade söner, sade han, alla tre är ni väl värda riket och prinsessan, och varken hon eller jag kan avgöra, vem av er, som bör bli den utkorade. Därför får ni själva bestämma över ert öde. Jag ska ge var och en av er en riklig utrustning och en lika stor summa pengar, och sedan får ni dra ut i världen åt olika håll. Men i dag om ett år ska ni åter stå här framför min tron, och den som då förärar mej den mest värdefulla gåvan, han ska bli tronarvinge och gifta sej med prinsessan. Den som bäst kan använda sitt förstånd och sina tillgångar — han är den värdigaste. Finner ni inte detta rättvist?

— Jo, svarade alla prinsarna på en gång, böjde knä för sin far och tackade honom för hans visa domslut.

Sultanen lät hämta rika, guldstickade dräkter ur sin skattkammare åt de tre sönerna och gav dem var sin ridhäst, var sin kammartjänare och var sin börs med fyratusen guldmynt. Så omfamnade han dem ömt till avsked och stod sedan i slotts-fönstret och såg efter dem, medan de red ut ur staden.

De tre furs-tesönerna red ett gott stycke i sällskap, ty det dröjde innan de fann någon korsväg. Men efter ett par timmar kom

de äntligen till ett ställe, där vägen delade sig åt tre håll. Där stannade de för att ta avsked av varandra.

— Jag rider åt höger, sade Hussein.

— Jag åt vänster, sade Ali.

— Nå, då rider jag väl rakt fram, sade Achmed.

Därpå omfamnade de varandra, kom överens om att efter ett år träffas vid samma korsväg och red åt var sitt håll.

Prins Hussein hade hört berättas om kungariket Bisnagars rikedomar och sevärdheter och styrde sin kosa dit. Efter en lång resa, full av äventyr, anlände han till detta lands förnämsta stad. Vad han där såg, överträffade alla hans förväntningar. När han gick omkring på gatorna och torgen och tittade i köpmännens butiker, bländades hans ögon av all den lyx han såg. De färgrikaste sidentyger, de underbaraste konstskatter, de härligaste smycken frestade honom. Men ändå dröjde han att göra sitt val.

Slutligen beslöt han att köpa en präktig sabel, översållad med juveler. Men han avbröts i sitt köpslående av en utropare, som med hög röst skrek, så det hördes vida omkring:

— Vem vill köpa en matta för tretusen sekiner?

Han höll upp en liten grådaskig, tarvlig matta, där en man knappast kunde sträcka ut sig i sin fulla längd.

Folket trängde sig omkring honom, skrattade åt honom och hånade honom. Vem ville ge en sådan oerhörd summa pengar för en usel mattstump.

Då försäljaren strök förbi Hussein, log även denne men tog fast i mattan och frågade skämtande:

— Min gode man, din matta måtte äga några

utomordentliga hemliga egenskaper, eftersom den är så dyr?

— Ja, sade utroparen. Och om ers nåd tänker köpa den, så ska jag berätta alltsamman, men inte här i folkhopen utan någonstans där vi kan vara i fred. Kanske denne ärade köpman tillåter oss att stiga in på hans gårdsplan?

Hussein hade blivit nyfiken. Köpmannen ville inte vara oartig mot en så fin kund som den unge fursten utan bad de bägge männen stiga in i sitt hus.

När de hade kommit in på den rymliga gårdsplanen, bredde utroparen ut mattan på marken och pekade på den.

— Nådige herre, sade han, ni behöver bara sätta er på denna matta och önska er till något ställe, lika gott vilket, så är ni där på ett par sekunder.

Detta föreföll Hussein så otroligt, att han fortfarande drog på munnen, men utroparen föreslog, att de genast skulle pröva hans påstående.

— Låt oss båda sätta oss på mattan och fara till ert härbärke, bad han. Ni bär väl inte alla era pengar på er utan måste ändå dit för att hämta dem, när mattan ska betalas.

— Låt oss försöka, sade prinsen, vi ska se, om du talar sanning. Gör du det, så ska jag inte bara ge dej vad du begär, utan en vacker gåva på köpet, ty det är klenoden ärligen värd.

De båda männen satte sig på huk på mattan. Hussein sade namnet på det härbärke, där han tagit in, och se — strax höjde sig mattan från marken, och innan prinsen ens hade hunnit ge till ett utrop av förvåning, satt han på golvet i sitt rum.

Det var klart, att utroparen fick allt vad han

Och se — strax höjde sig mattan från marken.

ville ha och en hel näve guld dessutom. Och när han gått, gnuggade ändå Hussein sina händer i förtjusning över den utomordentligt goda affär han hade gjort.

Nu skulle han då ge sin far en present, som ingen av hans bröder kunde uppvisa maken till. Prinsessan Narunnihar och riket skulle bli hans.

Men ännu återstod flera månader, innan året var slut, och Hussein hann se sig omkring i alla jordens länder. Han behövde bara sätta sig på sin matta och önska sig till någon plats, så var han strax där. På det viset blev han helt hastigt och lustigt Indiens mest vittbereste man och skulle ha kunnat bli professor i geografi, om han hade velat. Men det föll honom inte in, för han hade så mycket annat att tänka på. Det enda, som oroade honom, var, att han inte skulle passa tiden vid mötesplatsen. Men fast han på morgonen samma dag befann sig uppe hos isbjörnarna på Novaja Semlja, så var han i alla fall på mötesplatsen vid korsvägen nere i Indien före de andra bröderna och hann röka två pipor utanför det närbelägna värdshuset, innan någon av dem syntes till.

Prins Ali, som ridit åt vänster, hade på sin resa kommit till huvudstaden i Persien utan att ha sett något, som kunde vara värt att köpa. Men i denna stora stad fanns fullt upp med dyrbarheter att välja på, och han gick från morgon till kväll omkring i de prunkande basarerna och fröjdade sig åt alla de kostbara skatterna.

Men han ville inte förhasta sig. Han hade gott om tid och var rädd att bröderna kunde välja bättre än han.

En morgon, när han gjorde sin vanliga promenad genom basarerna, hörde han en utropare bjuda ut ett litet elfenbensrör, långt som en hand och tjockt som en tumme. Det såg ut att vara något slags tittglas, som barn brukar roa sig med, och priset för denna leksak var tretusen sekiner.

— Är han galen? frågade Ali de kringstående. Tretusen sekiner för en sådan småsak!

— Inte var han galen i går, svarade en av köpmännen. Han är den kunnigaste och mest välkände av alla våra utropare. Troligen har det lilla röret någon särskild egenskap, som gör det så dyrt.

Ali bestämde sig för att titta närmare på röret. Utroparen räckte honom det också men viskade samtidigt i hans öra:

— Det är inte någon vanlig skräpkikare, må ers nåd tro, som bara visar, vad som ligger rakt framför näsan på en. Nej pass! Önska er bara att få se någonting, hur långt borta som helst, så ska ni få se!

Prins Ali satte kikaren för ögonen och önskade att få se sin far sultanen. Och tänk, där såg han ögonblickligen den gamle fursten, rask och glad, sittande mitt bland sina ministrar.

Ali ryggade baklänges av bestörtning och trodde, att det var en synvilla. Han tittade ännu en gång i röret och önskade få se prinsessan Narunnihar. Strax såg han henne i sällskap med hovdamerna.

Prins Ali blev alldeles överlycklig. Han tog utroparen med sig till sin bostad och gav honom den begärda summan samt dessutom en juvel i present. Mer och inte mindre var den märkvärdiga kikaren värd.

Nu var han säker på, att ingen av hans bröder skulle hitta på en bättre present åt sultanen. Han

var nu viss om att få ärva riket och gifta sig med prinsessan Narunnihar och beslöt att njuta så mycket som möjligt av sin resa. Nu behövde han inte trötta ut sig med något besvärligt spring hit och dit för att leta efter och köpa saker och ting. Han satt bara stilla i sitt rum, drack läskande drycker och tittade i sitt elfbensrör, så fick han se all världens härlighet utan att behöva röra ett finger. När så årets slut närmade sig, följde han i sakta mak med en karavan, som skulle hem till Indien, och var den andre på mötesplatsen vid korsvägen. Hussein och han hälsade hjärtligt på varandra, och så satt de tillsammans och pratade och rökte pipa, medan de väntade på Achmed.

Denne hade vid skilsmässan ridit rakt fram, och efter en tid kom han till den stora staden Samarkand. Där gick det med honom som med hans bröder. Han vandrade omkring och besåg alla dyrbarheter, som fanns i den stora stadens butiker. Men han visste inte, vad han skulle välja.

En morgon passerade en utropare förbi honom.

— Köp ett äpple, skrek han. Ett vackert äpple för tretusen sekiner!

Folket runt omkring skrattade åt den besynnerlige frukthandlaren, och Achmed blev nyfiken.

— Låt mej få se på ditt äpple, sade han. Det måtte vara en raritet.

Men när han fick det i handen, såg han, att det var konstgjort och hade en underbar doft.

— Ja, maken till det äpplet får man allt söka efter, sade utroparen. Det är en underdokter, som har gjort det, och det finns inte en sjukdom, som det inte kan bota. Till och med om den sjuke håller på

att dra sina sista andetag, så behöver han bara lukta ett ögonblick på äpplet för att bli frisk som en nötkärna. Men nu är underdoktorn död och kan inte använda det längre, och hans änka behöver sälja det för att få bröd åt sej och sina barn.

Det var en ganska nyttig frukt, tyckte prinsen. Men han hade svårt att tro, att en så mäktig kraft kunde bo i ett konstgjort vaxäpple och ville inte köpa det förrän han hade provat det. Och det var utroparen med om.

Man fick snart reda på, att en gammal gubbe låg för döden inte långt därifrån. Prinsen och utroparen begav sig strax till honom med hela folkskocken i släptåg.

Stackarn låg och drog tungt efter andan och kunde inte ens urskilja Achmed, fastän denne stod rakt framför honom. Men så fort prinsen höll äpplet under hans näsa, slog han upp ögonen och reste på sig, och nästa sekund stod han upprätt på sina ben, så frisk och sund som han inte hade varit på många år.

Då blev Achmed utom sig av glädje. Nu skulle han bli sultan över sin fars rike och få gifta sig med sin älskade Narunnihar, ty en sådan gåva skulle inte hans bröder kunna överträffa med all världens klenoder.

Utroparen fick vad han begärde, och en pung med guldmynt dessutom. Men Achmed gick ut på vägar och stigar och botade alla sjuka han träffade på, och överallt följdes han av välsignelser och tack-sägelser.

När tiden nalkades för mötet vid korsvägen, slet han sig emellertid lös från alla sina vänner och reste hem till Indien igen. Han hade blivit något försenad, och det var tämligen sent på dagen, då han kom

fram till mötesplatsen, där de bägge bröderna kom emot honom.

Alla tre hälsade hjärtligt på varandra. Men när de nu var samlade, kunde de inte behärska sin nyfikenhet.

— Ni tycks inte ha några stora presenter med er! sade Hussein och granskade brödernas packningar.

— Nej, inte du heller, sade Ali. Efter vad jag kan se, har du ingenting nytt annat än den där gamla fula mattan du sitter på.

— Den ja, svarade Hussein. Jag vill våga mitt huvud på, att ingen av er har någonting, som går upp emot den.

Och när de andra skrattade åt honom, kunde han inte låta bli att berätta om mattans fördolda kraft, fast han hade tänkt avslöja hemligheten först när alla tre stod inför sultanen.

Ali och Achmed såg halvt häpnna och halvt missnöjda ut. Men Ali drog upp sitt elfenbensrör ur fickan och höll det belåtet framför Hussein.

— Nåja, om det där också skulle vara en klenod, sade han och pekade på mattan, så har jag här en annan, som inte är en bit sämre. Jag behöver inte besvära mej med att resa själv, när jag vill ha reda på en sak. Jag tittar bara genom det här lilla röret, så ser jag allt vad jag vill.

— Prat! sade Hussein och tog röret.

Och för att pröva det önskade han att få se prinsessan Narunnihar och vad hon hade för sig.

Men knappt hade han satt synglaset till ögat, förrän han blev alldeles blek, kastade det ifrån sig och slog sig för sitt bröst.

— Ack, mina bröder! utbrast han. Vi har för-

gäves gjort hela denna resa för att slita tvisten om vem som skulle bli vår älskade Narunnihs gemål. Om några ögonblick finns hon inte mera bland de levande. Jag såg henne ligga på sitt sjukläger, medvetslös och vit, och omkring henne stod vår far och hennes slavinnor. Alla grät och väntade att hon skulle dra sin sista suck.

Ali tog upp synglasen från marken, och när han hade kastat en blick igenom det, blev han lika blek som brodern. Stum räckte han elfenbensröret åt Achmed. Denne såg samma förfärande syn som de andra. Men han hämtade sig strax från sin bestörtning.

— Om det är som du säger, sade han till Hussein, att din matta kan förflytta dej dit du vill på bara ett par sekunder, så tror jag mej kunna rädda vår dyra prinsessa. Här har jag ett läkemedel, som kan rycka alla sjuka ur dödens gap.

Han tog fram äpplet och förklarade i största hast dess underbara egenskaper.

Färgen återvände till brödernas ansikten. De blev åter förhoppningsfulla.

— Kom! sade Hussein. Låt oss alla tre sätta oss på mattan! Vi får gott rum.

De trängde ihop sig på den lilla mattbiten. Hussein uttalade högt sin önskan att komma till prinsessan Narunnihs. Och innan de visste ordet av, var de i hennes gemak.

Där var allting precis så som de hade sett det genom synglasen. De steg upp från mattan, och de gråtande slavinnorna vek häpna undan för dem, så att de obehindrat kunde komma fram. I nästa ögonblick stod de ensamma med den gamle sultanen vid den sjukas bädd.

Achméd gav sig inte ens tid att hälsa på sin far utan böjde sig ner över Narunnihar. Hon låg där orörlig och vit, och hennes andedräkt var svag som en fläkt. Prinsen darrade av iver och fruktan, att det skulle vara försent, och höll äpplet under hennes näsa. Hon hade knappt hunnit andas in doften, förrän hon slog upp ögonen. En sprittning gick genom hela hennes kropp, och hon satte sig upp i bädden med förundrade blickar.

— Varför står ni alla och gråter? frågade hon. Och varför ligger jag här?

Med ett par ord förklarade man saken för henne.

Glädjestrålände omfamnade sultanen sina söner, och prinses-

san tackade ömt sina kära fosterbröder, som hade räddat hennes liv.

I hela staden blev det stor fröjd över vad som skett. Man höll fest överallt, och de tre prinsarna hyllades med stormande jubel, vart de än kom.

Nästa dag skulle det avgöras, vem av bröderna, som hade fört med sig den bästa gåvan till sin far och som därför skulle få prinsessan Narunnihar och hela riket. Sultanen sammankallade alla sina ministrar i stora rådssalen, och när han själv satt på tronen, lät han Hussein, Ali och Achmed träda fram.

— Mina älskade söner, sade han. Ni har alla haft med er de präktigaste gåvor, och deras utmärkta egenskaper har också redan blivit prövade. Men vem kan säja, vilken som är den bästa? Visserligen är det sant, att prinsessan Narunnihar har Achmed att tacka för sitt tillfrisknande, eftersom äpplet räddade henne från en säker död. Men vad skulle du ha förmått med ditt äpple, om inte Husseins matta hade fört dej hit på några ögonblick? Hon skulle ha varit död, innan du hunnit fram. Och vad hade ni haft för nytta av äpplet och mattan, om inte Alis synrör hade varit? Ni hade inte vetat av någonting, förrän ni kommit hem och funnit henne död. Således, mina kära barn, är det även denna gång omöjligt för mej att rättvist döma mellan er. Vi måste hitta på ett nytt sätt.

Han grubblade en stund men såg sedan upp med ljusnande ansikte.

— Det finns ingen annan råd, sade han, än att vi får anställa en tävlan mellan er. I morgon ska vi alla samlas på den stora slätten utanför staden, och där får ni var sin pil och båge. Den som skjuter

sin pil längst, han ska få prinsessan Narunnihar och riket.

Prinsarna var nöjda med detta förslag, ty de *måste* ju erkänna, att ingen hade hemfört en bättre klenod än de andra.

Morgonen därpå samlades de alla på den stora slätten. Sultanen med sitt hov satt på en läktare, och en väldig folkmassa hade också dragit ut ur staden för att vara med om den viktiga tävlingen.

Hussein var den som sköt först. Han spände sin båge med kraftig arm, och hans pil flög långt över slätten. Alla trodde, att det skottet inte kunde överträffas.

Sedan blev det Alis tur. Men när hans pil flög i väg, såg man genast på farten, att den skulle gå ännu längre, och mycket riktigt hittades den ett långt stycke bortom Husseins.

Nu var det Achmed som skulle pröva sin lycka. Han spände bågen, och pang — flög pilen upp i luften med ännu större fart än brödernas. Men det underliga var, att den aldrig sänkte sig. Så långt människornas ögon kunde följa den, flög den rätt över fältet, och ingen såg, när den slog ner.

Alla, både borgare och bönder, hovmän, ministrar och prinsar, ja själva sultanen, rusade i väg för att leta efter den. Men fast den var målad i prinsens färger — rött och guld — och därför borde vara lätt att se, var det omöjligt att finna den. Man sökte i flera timmar, men när allt hopp var ute, återvände man slutligen till staden. Innan dagen var till ända, firades prinsessan Narunnihars bröllop med prins Ali, ty han var nu segervinnaren, eftersom prins Achmeds pil inte kom tillrätta. Nog hade var och en sett, att den flugit längre än de andra,

Han spände bågen och — pang! flög pilen upp i luften.

men när den var borta, kunde man ju inte räkna med den i tävlingen.

Och så var det som det var. Prins Ali fick prinsessan Narunnihar. Det var ödet, som velat ha det så.

Men varken Hussein eller Achmed hade någon lust att vara med om bröllophögtidligheterna och glädja sig åt den lycka som gick dem förbi.

Hussein begav sig samma dag upp till bergen till dervischerna och blev en helig man som de. Och Achmed satte sig upp på sin häst för att åter bege sig ut i världen.

Vart det bar var honom likgiltigt, bara han slapp stanna kvar i sitt fädernesland, där hans förhoppningar hade blivit så grymt svikna. Men så föll det honom in, att han lika gärna kunde fortsätta att leta efter sin försvunna pil. Han lät hästen springa i pilens riktning, medan hans blickar sökte runt omkring på marken.

Sedan han hade ridit över hela fältet utan att ha funnit pilen, kom han till en skog, och fast det var ännu otroligare att finna den där, red han fortfarande rakt fram och spejade åt alla håll.

Efter en stund befann han sig helt oförmodat framför en hög bergvägg — och där på den gröna mossan låg hans guldröda pil.

Med ett hopp var han ur sadeln, tog upp pilen och undersökte den. Spetsen var böjd, som om den stött emot något hårt. Säkert hade den studsat mot klippan.

Så långt hade aldrig en pil flugit förr, avskjuten av människohand. Achmed stod länge och grubblade över detta underbara skott. Med ens upptäckte han, att i berget fanns en mängd konstiga hål, som

han fick lust att undersöka. Han gick in i flera utan att finna något märkvärdigt, men till slut träffade han på en järndörr i den femte eller sjätte.

Prinsen märkte, att dörren stod på glänt och öppnade den försiktigt. Han gick genom en halvmörk gång fram mot en ljusstrimma, som lyste längst borta i dunklet. Snart var han framme vid strimman och såg, att den trängde ut genom ännu en järndörr, som även den stod på glänt.

Men då han öppnade denna dörr, blev hans ögon så bländade, att han inte kunde se upp på flera sekunder.

Då han blivit van vid ljuset, upptäckte han, att han befann sig i en lustgård, så härlig, att han aldrig kunnat tänka sig dess like. De höga träden sträckte sitt fina, susande lövverk mot en himmel, som inte hade någon sol men själv lyste med ett klart, strålände skimmer. Undersköna blommor växte långt uppåt trädstammarna och sände sina ljuvliga dofter med vinden. Gräset låg som den lenaste sammetsmatta, aldrig trampad av några fötter.

Men det vackraste av allt var ett vitt marmorpalats, som reste sig i en glänta mellan träden. De många kupolerna glimmade som stora månar, och på den breda trappan med balustraderna stod en flock unga flickor i skira, vita dräkter.

Achmed såg förundrad på deras luftiga gestalter, men så vek de sakta åt sidan, och fram trädde en uppenbarelse, som väckte hans häpnad och beundran.

Det var en ung, utomordentligt skön kvinna. Prinsen kunde inte ta sina ögon ifrån henne. Medan hon steg nedför trappan och kom emot honom var

det som om allt annat slocknade. Hon ensam strålade och fanns till.

— Välkommen, prins Achmed! sade hon och räckte honom handen med ett småleende.

Ännu mera överraskad bugade sig prinsen till jorden.

— Hur vet du mitt namn? frågade han. Vem är du?

— Skulle jag inte veta ditt namn, jag, som har känt dej så länge? svarade hon och smålog åter. Ser du inte vem jag är?

Prins Achmed letade i sitt minne. Han blev allt mer övertygad att han hade sett henne förut.

Jo, nu visste

han, att han gjort det. Var natt under en lång tid hade han sett henne i drömmen. Och där stod hon nu livslevande framför honom, långt skönare än Narunnihar, långt skönare än någon mänsklig varelse.

Och en sådan var hon nog inte heller. Ingen människas ögon kunde stråla så som hennes, så genomskinligt vit och skär var ingen kvinnas hy och så svävande ingen flickas gång.

— Du är en fe, sade han, föll på knä och kysste hennes klänningsfäll.

— Ja, prins Achmed, jag är feen Paribanu, sade hon. Jag har följt dej osynlig överallt. Det var jag som lät bjuda ut mattan åt Hussein, synröret åt Ali och det konstgjorda äpplet åt dej. Det var jag, som fattade din pil i flykten och gav den fart, så den flög ända bort till klippan härutanför.

— Och varför gjorde du det? frågade Achmed.

Åter smålog hon.

— Ser du inte, att jag liksom pilen bär dina färger, rött och guld?

Jo, nu såg Achmed det. Hennes dräkt var som en rosenröd sky, och kring halsen bar hon ett halsband av gyllene stjärnor. När han såg det, försvann sorgen över hans förlorade brud. Han kom inte längre ihåg henne.

Men Paribanu tog hans hand och förde honom in i det vita marmorpalatset, medan tusentals silverklockor började ringa. Feerna svävade omkring dem, och små flygande andeväsen öppnade dörrarna. De gick från sal till sal, och till sist kom de till ett gemak, ännu vackrare än de andra.

Alla väggarna var överspunna med ett nätverk av levande rosengrenar, som blommade med härliga

röda rosor. Mitt i taket, dit grenarna sträckte sina vackraste slingor, bildade de liksom en krona. Och där där blommade rosorna rikast och störst.

Under denna krona stannade feen med prins Achmed, och alla hennes tärnor ställde sig omkring dem.

Då lyfte hon hans hand till sitt bröst och frågade honom, om han ville bli hennes gemål och härska med henne över hennes ferike. Han drog hennes hand tillbaka till sig, lade den på sitt hjärta och svarade "ja", medan hans själ fylldes av lycka. I samma ögonblick löste sig alla rosorna ur den grönskande kronan, regnade ner över Achmed och Paribanu och fäste sig vid deras dräkter och hår, utan att en enda föll till golvet. Översållade av rosor fortsatte de sin väg in i den stora festsalen, där långa dukade bord dignade under präktiga rätter, och den ljuvaste musik tonade bakom palmer och pelarrader.

Så firades deras bröllop i feernas rike.

Efter den dagen levde prins Achmed lycklig och sorglös hos sin gemål Paribanu. Världen utanför med dess sorger och bekymmer hade han alldeles glömt.

*

Hans far, den gamle sultanen, hade däremot inte glömt sin yngste son.

Achmed var faderns älsklingsbarn, och många tårar fällde han i ensamheten, då han undrade, vad som blivit av sonen. Tänk om sultanen aldrig skulle få se honom mer. Hans sorg tilltog för var dag som gick, och till sist började hans omgivning ängslas att hans förtvivlan skulle lägga honom i graven.

Då kom storvisiren att tänka på en gammal trollkvinna, som var mycket kunnig i hemliga konster. Kanske hon skulle kunna ge något besked om prins Achmed? Han föreslog sultanen att skicka efter henne, och denne lät hämta henne redan samma kväll.

Men när den gamla häxan fick höra vad det var fråga om, sade hon, att hon inte kunde ge något svar, förrän hon hade rådfrågat sina trollböcker. Så gick hon hem till sig och bläddrade igenom sina sjutusentrettiofyra luntor från pärm till pärm, och när hon dagen därpå kom tillbaka till sultanen, hade hon nyheter att förkunna.

— Stormäktigaste herre och sultan, sade hon, din son, prins Achmed, lever. Så mycket har jag sett av mina böcker. Men var han är, kan jag inte säga. Det tycks, som om han hade glömt både sin far och sina bröder, sin hjärtans kär och sitt fädernesland och inte har en tanke på att vända tillbaka.

När hon började tala, hade sultanen klarnat upp, men när hon slutade förvreds hans ansikte i tusen rynkor.

— Skäms du inte, din leda trollpacka, skrek han, att komma och ge mej sådana underrättelser! Lika gärna kunde du säga mej, att han är död, för det kan just vara detsamma, om jag ändå aldrig får se honom mer. Gå genast hem och tänk ut något medel att få honom hit, annars hugger jag nacken av dej.

Därmed fick trollkvinnan gå. Hela natten satt hon inne i sin håla och slog och bläddrade i sina trollböcker. Men framåt morgonen gick hon ut och plockade en handfull vissna löv, och så ställde hon sig vid spisen och kokade en häxesoppa. Den stänkte hon sedan över de torra löven, medan hon mumlade en lång ramsa med trollformler.

När tiden var inne för sultanens mottagning, begav hon sig åter till palatset och lämnade härskaren de bruna löven, som inte såg ut att vara annat än vanliga avfallna höstlöv.

— Nu, nådigaste herre och sultan, sade hon, har jag gjort mitt bästa. Om du tar dessa löv och strör dem för himmelens vindar med uppmaning att fara och hälsa din son, så tror jag nog, att något av dem hittar honom.

Sultanen blev mycket glad. Han lät genast ge trollkvinnan ett tusen sekiner, och sedan gick han

ut på den stora slätten utanför staden och öppnade sin hand med löven.

— Flyg, flyg och hälsa min son Achmed. Bed honom tänka på sin far, sade han, medan han böjde huvudet och blåste på bladen.

Först flög alla löven omkring i en lustig ringdans, men sedan skildes de åt, for fram och tillbaka över marken som vädrande hundar och satte slutligen i väg med en förfärlig fart, vart och ett åt sitt håll.

Ett av dem råkade in på samma väg som prins Achmed, och som det hade åtskilliga stänk av trollkäringens häxesoppa på sig, så var det ett slugt löv och kunde följa ett spår bättre än den bästa jakt-hund. Det flög rakt fram till berget, snodde in i berghålan med järndörren, och som denna händelsevis åter stod på glänt, listade det sig in genom en springa och trillade fram genom gången, där det lade sig att vänta på att få komma in.

Med ens öppnade en av feerna den innersta dörren för att köra ut en vilsekommen humla, som förirrat sig in i feernas rike. Då passade det lilla lövet på att smyga sig in. Ingen såg det, där det rullade omkring på gräsmattorna och stannade framför prins Achmed, som låg utsträckt under två höga träd.

Nästa gång han gjorde en rörelse, rasslade det torra bladet mot hans hand. Han spratt till och blev rätt förvånad, för något torrt och visset fanns inte i feernas rike.

Han tog lövet mellan sina fingrar och betraktade det. Det påminde honom om den yttre världen, där allting åldrades och dog och ingenting var evigt ungt som här. Blommor, träd och gräs blomstrade

upp och förgicks, och så var det även med djur och människor därute.

Plötsligt kom han att tänka på sin far. Också han blev äldre och äldre och måste dö en dag. Kanske skulle Achmed aldrig få se honom mer? Och med ens tyckte han, att bladet viskade:

— *Min käre son, varför är du så långt borta från mej?*

Prins Achmed sprang upp och började gå av och an. Han fick ingen ro för tanken på sin far, och när hans gemål Paribanu kom svävande emot honom över gräsmattan, såg hon genast på hans mörka panna, att något bekymrade honom.

— Det måste ha kommit till dej utifrån världen, för här har vi bara glada tankar, sade hon.

Då fick prinsen lov att erkänna, att han gick och längtade efter sin far.

— Nå, så res då till honom! sade Paribanu. Jag vill visst inte hindra dej från att träffa dina närmaste. Nämn bara ingenting om mej, och röj inte din vistelseort, för då vill de komma hit, och de passar inte i vårt rike.

Achmed tackade henne på det varmaste. Morgonen därpå tog han på sig en av sina präktigaste dräkter och steg upp på en ädel guldbetslad springare, som väntade honom utanför klipporten tillsammans med ett lysande följe.

Inom en timme hade han ridit ur skogen och sprängde över slätten mot staden och sin fars palats. Men folkhopen, som strömmade till från alla håll vid åsynen av den glänsande skaran, kände igen honom och började jubla. Och då hästhovarna stampade på palatsets gård, skyndade sultanen ut

och tryckte darrande av glädje sin älskade son i sin famn.

Stora festligheter anordnades till hans ära, och man kunde inte ha firat en främmande kejsare ståtligare. Men hela tiden brann sultanen av nyfikenhet att få höra Achmeds historia, varifrån han kom och vad som hade hänt honom. Men på alla frågor svarade sonen undvikande, och först när sultanen blev misslynt och anklagade honom för brist på förtroende, försökte han ge besked.

Han berättade hur han ridit bort för att söka sin försvunna pil, och hur han funnit den med böjd spets nedanför det höga berget, flera timmars ritt från stället, där den skjutits av. Men sedan slutade han hastigt sin berättelse och föll på knä för sin far.

— Begär inte att få veta mer, bad han, ty jag är bunden av ett tysthetslöfte. Om du vill, att jag ska komma hit igen, så måste du låta mej behålla min hemlighet.

Efter denna förklaring envisades den gamle sultanen inte längre utan nöjde sig med att hans son var friskare och gladare än förr. Och när Achmed ett par dagar senare tog avsked, bad han sonen snart komma åter och lovade att inte vidare plåga honom med några frågor.

Så förflöt veckor och månader, och Achmed levde i ostörd lycka hos sin gemål. Men så fort Paribanu såg, att han längtade efter fadern och hemmet, var hon den första att föreslå ett nytt besök. Detta följdes av andra, och på detta sätt hände det allt oftare, att prins Achmed gladde den gamle sultanen med sin närvaro.

Allting skulle ha varit gott och väl, om inte sultanen haft ett par illvilliga rådgivare vid sin sida.

Storvisiren hade alltid haft ett horn i sidan till Achmed, därför att denne en gång hade gjort narr av hans långa näsa, och överceremonimästaren tålde inte prinsen, för att han aldrig velat lära sig att bocka djupt nog. Dessa två herrar började slå sina kloka huvuden ihop och tyda Achmeds visiter till det värsta. En dag hade de sin historia färdig, och så gick de till sultanen.

— Allernådigaste herre och sultan, sade storvisiren, vem vet vad din son Achmed egentligen vill här med sitt lysande följe. Kanske är det hans mening att ställa sej in hos folket för att sedan en vacker dag överrumpla dej och ta både ditt liv och ditt rike.

— Ja, han spionerar säkert, sade ceremonimästaren. Han måste bestämt ligga på lur någonstans här i närheten, för när han kommer hit med sin svit, finns det inte ett dammkorn på dräkterna, och hästarna är varken löddriga eller svettiga.

— Åh, skäms med er, utbrast sultanen, hur vågar ni träda inför mina ögon och svärta ner min egen högtälskade son? Bums in i tornet med er!

Både storvisiren och ceremonimästaren blev be-lagda med skramlande kedjor och låstes in i tornet. Men när sultanen hade blivit ensam, började han fundera på deras ord, och efter ett par dagar släppte han ut dem igen för att få höra närmare vad de menade.

Då kunde de minsann prata. De öste så mycket gift i sultanens öron, att det snart gick honom i blodet, och han undrade allt mer och mer, om deras ord kunde ha någon grund.

Till sist skickade han åter efter den gamla trollkvinnan.

— Hör nu på, din gamla häxa! sade han. Du vet, att jag kan både straffa och belöna. Ta nu dina konster till hjälp och laga så du får reda på, var min son Achmed bor, och varför han kommer hit så ofta. Lyckas du, ska du få en riklig belöning; lyckas du inte, så låter jag hugga nacken av dej.

Med det beskedet fick trollkvinnan vara nöjd, och hon gick hem och satte sig att slå i sina trollböcker hela nätterna och halva dagarna också. Men hon hittade ingenting, och då beslöt hon att hjälpa sig själv med sitt eget goda förstånd.

Nästa gång prins Achmed hälsade på sin far, tog hon reda på, när han skulle fara hem igen. Då gick hon bort till berget, dit pilen en gång hade nått, och gömde sig bland bergskrevorna. Hon anade, att det var någon hemlighet med den där klippan, eftersom Achmed hade slutat berättelsen om sina äventyr, just när han funnit pilen, som flugit så otroligt långt. Hon hade skaffat sig en bra plats, så hon kunde se åt alla håll utan att själv bli sedd, och där låg hon nu och väntade timme efter timme.

Äntligen fick hon också lön för sin möda. Hästramp hördes allt närmare, och snart sprängde Achmed med sin ryttarskara fram mellan träden och red ända intill klippan.

Trollkvinnan sträckte fram halsen ur sitt gömställe för att riktigt noga ta reda på, vart de tog vägen, men i en blink var de alla försvunna.

Då smög hon sig ut och började undersöka klipphålorna. Det hade verkat som om ryttarna försvunnit i en av dem, och hon synade uppmärksamt varanda en, men förgäves. Hon såg inte ett spår varken av hästar eller folk, helt enkelt därför, att järn-

porten var så beskaffad, att den inte kunde ses av kvinnoögon.

Hon måste gå hem igen och berätta sultanen det lilla hon hade fått reda på. Men hon försäkrade honom på samma gång, att hon inte skulle sluta sina efterforskningar, förrän hon fått reda på hemligheten. Och sultanen blev så belåten, att han som en liten uppmuntran skänkte henne en stor diamant.

Prins Achmed hade nu börjat besöka sin far regelbundet en gång i månaden. Trollkvinnan visste därför vilken dag han skulle komma nästa gång. Tidigt den morgonen gick hon åter bort till klippan, och satt tålmodigt och väntade, tills hon hörde ljudet av hästtrav och röster. Då kastade hon sig tvärs över stigen, där de ridande skulle fram, och jämrade sig högljutt.

Achmed red i spetsen för sin trupp och stannade, när han fick se den jämrande kvinnan, som vred sig vid hans fötter. Som han var en medlidsam ung man, steg han av hästen, lyfte upp henne och frågade, vad som fattades henne.

— Oj oj oj! kved hon och låtsade, som om hon knappt kunde stödja på fötterna. Jag skulle gå till staden och köpa lin men hade inte gått halvvägs, förrän jag blev så sjuk, så sjuk så . . . Och här finns inte en stuga att komma in i . . .

Achmed gick genast helt beskedligt i fällan.

— Min goda kvinna, sade han, du är inte så långt från skydd och hjälp som du tror. Försök att hålla dej uppe, så ska en av mina tjänare ta dej bakom sej på hästen och föra dej till ett ställe, där du kan bli väl vårdad och snart känna dej kry igen.

Hon vacklade och låtsades fortfarande vara mycket sjuk. Men Achmed lät lyfta upp henne på en av

hästarna och vände tillbaka med henne in i hålan genom gången och så in i själva feriket, där Paribanu genast kom emot honom.

— Min älskade gemål, här kommer jag till dej med en stackars kvinna, som höll på att dö här utanför, sade Achmed.

Han bad henne ta vård om den sjuka, ty han visste ju att fedrottningen ägde förmåga att återkalla vem hon ville till hälsan och livet.

Paribanu log och befälde två av sina tärnor att ta hand om den gamla kvinnan. Men sedan de gått höjde hon fingret halvt hotfullt, halvt skämtsamt mot Achmed.

— Jag har ju varnat dej för att släppa någon från yttervärlden hitin, sade hon. Denna gamla gumma kommer att vålla dej obehag, var säker på det. Men var lugn, jag ska nog göra vad jag kan för att hjälpa dej.

Därmed lät hon Achmed åter vända om, och han red i sporrsträck till faderns slott.

Men under tiden låg den gamla trollpackan på en bädd av sidenkuddar i ett av fepalatsets vackra gemak. Hon låtsades vara mycket sjuk och lät traktera sig med livsvatten av de två tärnorna. När hon så hade druckit sitt tredje glas, klippte hon med ögonen och reste sig upp, som om hon helt hastigt blivit bättre. Och så började hon tacka sina vårdarinnor och språka om allt möjligt. Hon berömde det präktiga slottet och ville veta vem dess härskarinna var och om prins Achmed verkligen var hennes gemål.

Hur hon lade sina ord, så fick hon verkligen besked om ganska mycket, och hon vandrade till och

med omkring i sällskap med de två tärnorna och besåg palatsets omgivningar.

— Ack ack ack! sade hon och krumbuktade sig. Vad här är vackert! Det är ju som i riktiga paradiset! Men nog är det bra litet! Hur kan ett så fint herrskap som prins Achmed och drottning Paribanu nöja sej med ett så obetydligt rike?

— Ah, vill de ha större, så skaffar de sej nog, sade tärnorna, som visste att deras härskarinna kunde göra allt vad hon ville.

Trollkvinnan kastade en vass blick på dem. Eftersom hon var elak och ond, tydde hon deras ord på sitt eget sätt.

— Ja, nog vet jag, hur de ämnar bära sej åt för att få det större, tänkte hon.

Och så låtsadé hon sig vara frisk som en nöt-kärna, tackade så förfärligt mycket för all hjälp och bad att bli utsläppt igen.

Tärnorna öppnade genast dörren till gången, följde henne genom den och reglade upp järnporten. Hon stod åter ute i det fria, och när porten smällde igen bakom henne, såg hon ingenting annat än kala klippväggarna, vart hon än vände sina ögon. Utan att förlora någon tid skyndade hon till sultanens palats och bad att få tala i enrum med landets härskare och hans rådgivare, storvisiren och ceremonimästaren.

För dem dukade hon upp sin historia och slutade med att tala om, hur litet feriket var och vad tärnorna hade sagt om sin härskarinnas makt att göra det större, när hon ville.

Då började storvisiren och ceremonimästaren att se på varandra med misstänksamma blickar. De fick genast samma tanke som trollkvinnan.

Här är ju som i riktiga paradiset!

— Vad var det vi sa! ropade de till sultanen. Nu kan man då tydligt och klart se, vad prins Achmed menar med sina täta besök. Hans fina gemål, den där feen, har naturligtvis övertalat honom att ställa sej in hos folket och lägga ut en fälla för dej för att beröva dej ditt rike och göra sitt större.

Sultanen blev förskräckt. När de där kloka herarna så säkert trodde, att det var fråga om förräderi, vad kunde han göra annat än tro dem? Han frågade helt ängsligt, vad han skulle ta sig till.

— Prinsen är lyckligtvis här nu. Slå honom i järn och sätt honom i tornet, föreslog de båda rådgivarna.

Men då avbröt trollkvinnan dem och bad att få säga ett ord.

— Allernådigaste herre och sultan, sade hon, jag ber dej betänka, att om du fängslar prins Achmed, så måste du också ta hans följeslagare till fånga, så de inte rider med bud till sin härskarinna. Men de är andar och kan vilken stund som helst göra sej osynliga. Paribanu får då veta vad som har skett, och hennes hämnd kan bli fruktansvärd. Nej, jag vet ett bättre sätt att befria dej från prinsen. Tala om för honom, att du känner till hur han har det. Be honom, att han som bevis på sin gemåls övernaturliga makt uppfyller vissa önskningsar. Men de önskningsarna måste vara så svåra, att det blir omöjligt för Paribanu att uppfylla dem. Då skäms prinsen att komma tillbaka med oförrättat ärende, och på så sätt blir du honom kvitt.

Sultanen gillade häxans förslag, ty fadern ville ogärna göra Achmed något ont, eftersom han höll så mycket av sin son. Han gav trollkvinnan en riklig belöning för hennes tjänster och satte sig sedan

tillsammans med storvisiren och ceremonimästaren att hitta på några riktigt ovanliga önskningar, som inte ens den allra skickligaste fe skulle kunna uppfylla.

Efter några timmars överläggningar trodde han sig också ha funderat ut något riktigt bra och lät kalla till sig Achmed.

— Mitt kära barn! började han. Du har inte velat anförtro mej något om ditt nuvarande liv, och eftersom du varit så hemlighetsfull, så har jag inte frågat dej om dina angelägenheter. Men nu är det så, att jag i alla fall från säkraste håll har fått reda på, hur du har det. Och det gläder mej mycket, att du är gift med en så mäktig och god fe. Men jag kan ju inte vara fullt säker på att Paribanu är så skicklig som man säger, eftersom jag inte har några bevis. Jag ville därför be dej stilla min faderliga oro genom att hon ger mej ett prov på sin makt och välvilja och uppfyller mina små önskningar.

Achmed blev både ledsen och förargad, ty han förstod nog, hur det förhöll sig, och att det var trollkvinnan som skvallrat. Men han behärskade sig, och eftersom hans far hade fått veta, att han var gift med en fe, så bad han den gamle komma fram med sina önskningar.

— Då vill jag för det första, att du skaffar mej en kruka med livsvatten. För det andra önskar jag mej ett tält, som är så stort, att hela min krigshär kan rymmas i det men ändå så litet, att jag kan hålla det i min flata hand. För det tredje hoppas jag, att du i ditt följe för med dej en dvärg, som bara är en aln lång men har ett trettio alnar långt skägg och en promenadkäpp av järn, som väger femhundra skålpund.

Det var inte litet begärt det där, och Achmed blev ännu dystrare i hågen. Men han var en vördnadsfull son och kunde därför inte säga sin far, hur orimliga dessa önskningar var.

Han reste sig upp, tog avsked och sade, att han skulle framföra budskapet till sin gemål och komma tillbaka med hennes svar, om hon hade något att ge. Det var allt vad han kunde göra. Men när han åter satt hemma hos Paribanu, skämdes han så över sin fars djärvhet, att han inte kunde få fram ett ord.

— Säg ut, jag ser ju, att du har något på hjärtat, sade hans gemål, som kunde läsa alla hans tankar.

Då berättade han äntligen alltsamman, ängslig att Paribanu skulle bli ond på hans far.

Men hon bara log, när han bad henne inte vara ond på sultanen.

— Asch, det är inte din far, som har hittat på det här, svarade hon. Eftersom jag kan göra mej osynlig, får jag lätt reda på mer än andra, och jag kan säga dej, att det är hans elaka rådgivare, som inte tycker om dej. Därför har de tänkt ut alltsamman för att förödmjuka dej, så du inte ska komma tillbaka till hovet. Men vänta bara, det blir kanske de, som får stå där med skammen!

Achmed blev både glad och förvånad. Var det verkligen möjligt, att hon kunde uppfylla de där orimliga önskningarna? Hur hög tanke han än haft om sin gemål, hade han i alla fall inte trott henne om sådant.

— Åh, det är ju en småsak, sade hon. Av livsvatten har jag ju en hel springbrunn full. Och sådana där tält, som du talar om, ligger dussinvis i min förråds-kammare. Svårare hade det blivit att få

tag i en dvärg, som inte var mer än en aln lång, hade ett trettio alnar långt skägg och begagnade en promenadkäpp av järn, som vägde femhundra skålpund. Men till all lycka har jag en bror, som uppfyller alla dessa villkor, och jag ska strax kalla hit honom.

Hon steg upp och tog i sin hand en silverhammare, som med en tjock guldkedja var fästad vid väggen, slog sju slag i muren och stod sedan och väntade.

— Han bor hundra mil djupare in i berget än vi, återtog hon, och är mycket människoskygg. Därför har du inte sett honom än. Men han kommer alltid, när jag vill honom något.

Knappt hade hon sagt detta, förrän hela palatset började skälva. Ett åsklikt dån hördes, och på en gång delade sig den stora väggen.

— Vad vill du mej? frågade en liten varelse, som stod mitt i öppningen och på pricken motsvarade beskrivningen av den dvärg sultanen ville se i Achmeds följe.

Hans ögon rullade vilt, när han fick se Achmed, och han höjde sin järnstång, som om han hade ämnat slå till honom.

— Var inte rädd, sade Paribanu till prinsen. Min käre bror Schaibar är lite häftig till lynnet, men bara man inte retar honom, är han from som ett lamm.

Därpå sade hon Schaibar, att Achmed var hennes gemål, och då blev denne strax lugn igen och steg helt fryntligt in i rummet, medan väggen av sig själv slöt sig bakom honom.

De satte sig nu alla tre och började tala om Ach-

meds angelägenheter och sultanens önsknningar. Och de båda svågrarna blev snart goda vänner.

Schaibar lovade, att han gärna skulle följa med prinsen för att visa sig för sultanen och dessutom läsa lagen både för honom och de andra.

Dagen därpå satte sig Achmed upp på sin präktiga guldbetslade hingst och sprängde bort genom skogen, följd av en dubbelt så stor och lysande rytarskara som vanligt. På ena sidan om honom red en tjänare med krukan, som innehöll livsvattnet, och på andra sidan en tjänare med det hopvikta tältet.

Men bakom honom, instucken bland ryttarna, travade Schaibar på sin lilla häst, så väl gömd, att ingen förbigående kunde se honom.

De behövde emellertid inte rida ända in i staden, ty strax utanför satt sultanen på en läktare, omgiven av hela sitt hov och en oräknelig folkskara. Det var nämligen så, att det var en stor festdag, den gamle sultanens egen födelsedag, och alla trupperna skulle defilera förbi honom ute på den stora slätten för att ära och hylla honom.

Då Achmed kom galopperande med sina följeslagare, vek soldaterna hastigt åt sidan, och han stannade alldeles under läktaren, där fadern satt.

Denne reste sig helt överraskad. Han hade knapast trott sig få se Achmed mer, och så kom denne till på köpet så här snart! Den gamle blev så förlägen, att han inte en gång visste hur han skulle ta emot sin yngste son.

Men Achmed talade i hans ställe.

— Här, min dyre far, har du livsvattnet, sade han.

Livsvattnet bars fram i sin kruka och ställdes

bredvid sultanen, som fick brått att prova det på några döda flugor, som låg strödda på marken. Och se, flugorna rörde på sig och flög muntert omkring. Det var således ingenting att anmärka på den saken.

— Och här har du tältet, fortsatte Achmed.

Tjänaren nummer två kom fram med den hopvikta lilla tingesten och lade den i sultanens hand. Denne vecklade upp den och såg, att det mycket riktigt var ett litet tält, som kunde stå i hans flata hand. Han började dra i det, och se, det blev allt större och större. Generalerna måste fram och hjälpa honom, och när det kom ner på marken, grep hovherrarna också tag i det, var och en i sin kant. Och se, det lät töja sig hur mycket som helst! Snart var det alldeles tillräckligt för hela krigshären, och ändå hade alla god plats.

Alltså var det ingenting att anmärka på det heller.

— Men dvärgen, sade sultanen och såg sig omkring med en skymt av hopp, att Achmed ändå inte hade kunnat uppfylla alla önskningsarna, dvärgen har du väl i alla fall inte med dej?

— Har han inte? skrek i detsamma en gäll röst, och med armbågsknuffar till höger och vänster sprang den lille dvärgen upp på trappan.

Där stod han med sin järnstång i handen och sitt skägg virat varvtals kring midjan och bligade argt på sultanen.

— Du var mej en liten lustig best, sade denne och kunde inte låta bli att skratta.

Schaibar gnisslade med tänderna men lade band på sig och teg.

— Jag undrar, om det här skägget är äkta, sade storvisiren och nöj i det.

Shaibar gnisslade ännu värre med tänderna och rullade med ögonen men teg fortfarande.

— Den där käppen kan väl åtminstone aldrig vara av järn, sade ceremonimästaren och skulle till att känna på den.

Men då var det slut med Schaibars tålmod.

— Jo, det är den, du! Känn bara, ska du få känna, skrek han.

Därmed lyfte han järnstången och slog till ceremonimästaren, så att huvudet trillade av honom.

— Och du kan gärna känna, du med, sade han åt storvisiren.

Och fastän denne sprang och ropade, att han inte alls hade någon lust att känna på stången, petade Schaibar till honom, så att också hans huvud trillade av.

Men sedan hade han heller inga flera att peta huvudet av, för hela hovet med sultanen i spetsen hade tagit till fötter och skingrats som agnar för vinden.

— Nu kan du bli sultan, när du vill, sade Schaibar till Achmed och bjöd honom stiga upp på tronen.

Achmed hörde inte på honom. Han gick och sökte upp sin far, försäkrade denne, att han ingenting hade att frukta, och förde honom tillbaka igen.

Men den gamle mannen hade förlorat all håg att regera längre och tyckte som Schaibar, att Achmed gärna kunde överta riket, ty med en så mäktig gemål som Paribanu skulle han nog styra landet bättre än alla andra.

Men Achmed ville inte bli sultan. Han var mera belåten med sitt ferike, och dessutom hade ju Ali en gång blivit utsedd till tronföljare av Indien.

Ali och Narunnihar blev hemkallade från en av-

Hela hovet tog till flykten.

lägsen provins, där Ali hade varit ståthållare. Hans tronbestigning blev firad med en sådan pomp och ståt, att folk aldrig sett maken.

Men av alla de förnäma personer, som var med på festen, var ingen så ståtlig som prins Achmed och ingen så skön som hans gemål Paribanu, ty även hon hedrade festen med sin närvaro.

Hon var klädd i sin rosenröda tyllklänning med halsbandet av guldstjärnor för att visa alla människor, att hon bar prins Achmeds färger. Och ingen tvivlade på, att prins Achmed var den lyckigaste prins som någonsin levat.

Trollhästen.

Vid persiska hovet i Schiras firades en gång en stor fest för den inbrytande våren, och på en vid slätt i närheten av huvudstaden satt kalifen själv på sin tron mitt ibland allt folket och omgiven av sin familj, sin hovstat och alla rikets furstar.

En och var hade rätt att träda fram till honom för att framföra sina klagomål eller bedja om en ynnest. Särskilt nådigt blev den mottagen, som kunde visa fram något nytt prov på yrkesskicklighet eller någon sinnrik uppfinning.

En illfundig kines, som på grund av sin konstförfarenhet kallades den kinesiske trollkarlen, trädde då inför kalifen och bad att få förevisa ett mästerverk, som han hade gjort. Det var en präktigt sadlad och betslad häst, så lik en levande, att alla bara väntade få höra den gnägga.

Den kinesiske trollkarlen visade stolt på hästen.

— Allernådigaste herre och kalif, sade han; utan att skryta vågar jag påstå, att du aldrig i ditt liv har skådat ett underbarare konsverk än denna häst.

— Ahå, svarade kalifen och strök sig om skägget, visserligen är denna konstgjorda häst förvillande lik en levande. Men det är väl ändå inte omöjligt, att någon annan kunde göra en likadan.

— Det betvivlar jag inte alls, vad det yttre beträffar, sade kinesen. Men utseendet är inte det mest värdefulla, utan hästens hemliga egenskaper. Om jag sätter mej upp på honom, kan jag höja mej i luften och över land och sjö bege mej vart jag behagar. Sätt mej på prov, så ska du genast få se, vad min häst duger till!

Kalifen nickade och log, fast han inte trodde mycket på det utlovade undret. Men kinesen satte sig upp i sadeln och frågade, vart han skulle rida.

— Rid till berget därborta och hämta ett blad av det sällsynta palmträdet, som växer där, sade kalifen och pekade mot randen av den stora slätten, där man såg det omtalade berget höja sina toppar.

— Som du befäller, sade trollkarlen och vred på en skruv vid sadelknappen.

Ögonblickligen steg han med hästen upp i luften och flög blixtnabbt i riktning mot berget.

Alla de närvarande följde honom förundrade med ögonen; när han efter en kvart kom tillbaka med palmbladet i handen och lade det på tronens trappsteg, jublade hela folkmassan.

— Du har verkligen bestått provet alldeles förträffligt, sade kalifen. Din häst är ett underverk, och jag vill köpa den av dej, om den är till salu.

Då bugade sig kinesen smilande till jorden.

— Nådigaste herre och kalif, svarade han, jag är din tjänare, och allt, vad som är mitt, är ditt. Jag skulle gärna ge dej hästen som gåva, om jag inte vore bunden av ett heligt löfte att varken sälja eller skänka den åt någon. Jag kan bara byta bort den mot ett särskilt föremål, som jag knappt vågar nämna.

Kalifen hade blivit allt ivrigare att bli hästens ägare, och han uppmuntrade nådigt trollkarlen att säga, vad han önskade. Om det också vore ett slott eller en hel stad, så skulle hans begäran uppfyllas.

Trollkarlen kastade sig till hans fötter.

— O, min härskare, sade han, det är din dotter, prinsessan, jag önskar.

Vid denna orimliga begäran storskrattade hela hovstaten. Men prins Guri, tronarvingen, skrattade inte. Han var rädd, att fadern till skam för sig själv och sin familj till sist skulle gå in på det förnedrande villkoret. Han började också göra sin far föreställningar, men denne svarade undvikande. Han föreslog, att prinsen själv skulle sätta sig upp på hästen och övertyga sig om dess förtjänster, innan man talade vidare om saken.

Både prinsen och den kinesiske trollkarlen samtyckte, och kinesen visade, hur den unge mannen skulle sitta i sadeln och vrida på knapparna. Men innan trollkarlen hade hunnit inviga honom i mekanismens alla hemligheter, vred prins Guri på skruven vid sadelknappen, och strax höjde sig hästen genom luften. Den unge prinsen var snart så långt uppe, att man knappt kunde se honom.

Då kastade sig kinesen, full av ängslan, på sitt ansikte och bad kalifen om nåd.

— Ni har själv sett, allernådigaste härskare, sade

han, att prins Guri var så ivrig att ge sej av, att jag inte hann visa honom, hur han skulle styra hästen. Om någon olycka nu händer honom, är det inte mitt fel.

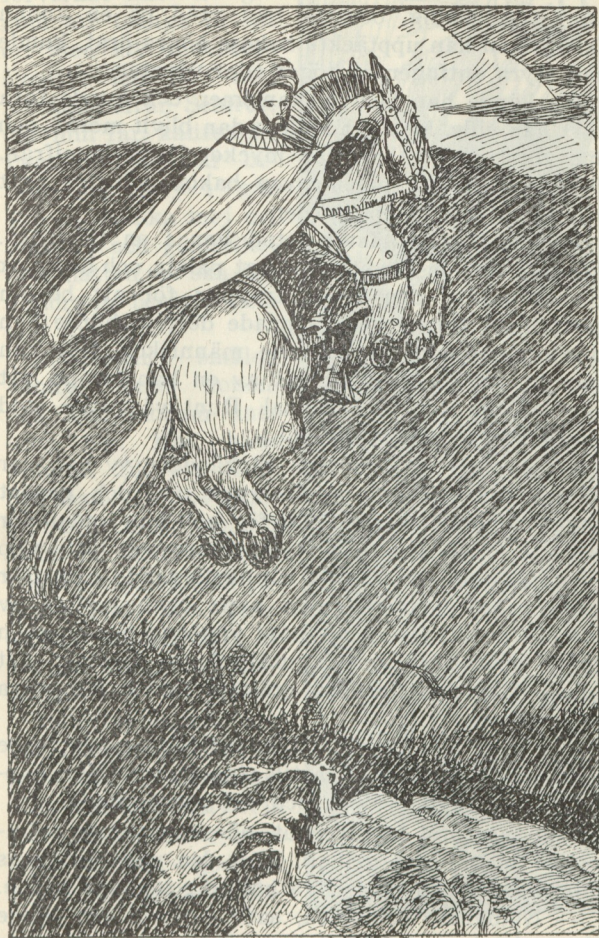
Men då kalifen fick klart för sig sin sons fara, greps han av vrede och sorg och befallde, att man skulle fångsla den kinesiske trollkarlen. Om prins Guri inte hade återkommit frisk och kry inom tre månader, skulle den vederstyggelige häxmästaren dö. Detta var hans dom, och därefter begav han sig hem till sitt palats för att sörja sin försvunne son.

Under tiden for prins Guri fram genom luften allt högre och allt längre bort. Denna svindlande färd roade honom. Det var lustigt att se sig omkring. Nere på jorden verkade allting så smått. De största palats liknade leksakshus, floderna slingrade som smala, ljusa band genom fälten, och själva skogarna såg ut som några knippor nässelstånd.

Men sedan han roat sig länge nog åt sin luftiga ritt, började han tänka på hemfärden och vred motsols på skruven. Han tänkte, att det måste vara rätta sättet att komma ner, när man skulle vrida medsols för att komma upp.

Men denna uträkning slog fel. Ju ivrigare prinsen vred på skruven, desto hastigare rusade trollhästen i väg, uppåt och framåt. Han vred skruven åt båda håll och runt omkring. Ingenting hjälpte. Hästen steg och steg, som om han tänkte fara ända upp till solen.

Då blev prinsen rädd och började noggrant undersöka sin springare. Han tittade honom i munnen, letade i manen, kände på hals och bringa och hittade slutligen en ny skruv bakom vänstra örat. Då han vred på denna, sänkte hästen sig genast till hans

Allt där nere på jorden tog sig smått ut.

stora förtjusning, och då han vred på en annan skruv, som han upptäckte bakom högra örat, kunde han styra antingen åt höger eller vänster.

Nu kände han hela mekanismen och kunde fara vart han ville. Men det hade redan blivit mörkt, och han förstod, att han var mycket långt hemifrån. Därför vred han på skruven bakom vänstra örat och sjönk rätt ner på jorden.

Då han steg av hästen, stod han i en trädgård. Framför honom låg ett präktigt palats, och han gick genast uppför den breda trappan för att be om gästfrihet. Innan han öppnade dörren, hörde han snarkningar som av sovande människor. När han kom in, såg han vid skenet av en hänglampa, att han befann sig i en vaktsal. Runt väggarna stod alla vakterna och sov djupt.

Prins Guri vågade inte väcka dem, ty han var rädd, att de yrvakna skulle rusa upp och genast hugga honom i stycken. Därför höll han andan för att inte störa dem, gick tyst vidare och lyfte upp det tjocka sidenförhänget till närliggande rum. Där brann också en lampa, och hans ögon möttes av kunglig prakt. På en upphöjd vilobädd låg en skön flicka bland svällande, guldstickade kuddar. Att döma efter den dyrbara dräkten måste hon vara en prinsessa.

Den unge mannen knäböjde vid bädden och förde hennes nedhängande ärm till sina läppar. Han hoppades hon skulle vakna, och det gjorde hon.

Hon såg först förfärad ut, när hon såg en främmande man i sitt gemak. Men den unge prinsens ädla ansikte och ridderliga hållning lugnade henne.

— Nådigaste prinsessa, sade prinsen och böjde djupt sitt huvud inför henne, jag vet, att jag har

förverkat mitt liv genom att tränga in till er. Men ett underbart äventyr har fört mej hit ända ifrån Schiras, där min far, kalifen av Persien, bor. Där befann jag mej i går. Vill ni skänka mej ert beskydd och gästfrihet över natten, så ska jag i morgon berätta hela min historia.

Prinsessan smålog vänligt emot honom och bad honom inte oroa sig. Han hade kommit till ett land, där man var lika gästfri och artig som i Persien. Detta land hette Bengalen, och palatset hade hon, prinsessan Pantra, fått av sin far, kungen av Bengalen.

Därefter kallade hon på sina kammartärnor, som sov i närheten. Hon befallde dem sörja för hans bästa och sade honom godnatt med ett nytt småleende.

Kammartärnorna tände vaxljus och följde honom in i ett lysande gemak, där de ställde fram förfriskningar och gjorde i ordning en präktig bädd åt honom. Sedan han ätit, kastade han sig dödstrött på bädden och sov till långt in på dagen. Då vaknade han frisk och utvilad och begav sig strax till prinsessan Pantra, som väntade honom i trädgården, där man hade dukat fram en festmåltid.

Prins Guri fann henne ännu vackrare än dagen förut och full av klokhet och älskvärdhet. Å sin sida upptäckte prinsessan, att främlingen var den ståtligaste och skönaste unge man hon någonsin sett. Hon intresserade sig livligt för hans äventyr, ställde till festligheter för honom, höll honom kvar dag efter dag, och det dröjde inte länge, förrän de båda kungabarnen lovade att älska varandra i liv och död.

Då kom emellertid prinsen plötsligt att tänka på, att hans far kunde vara orolig för honom. Han måste med det snaraste resa hem. Men han kunde inte skiljas från prinsessan Pantra. Kungen av Bengalen hade lovat henne åt en annan och skulle kanske gifta bort henne under hans frånvaro. Därför övertalade han henne att följa med på trollhästen hem till hans land. Där skulle de genast gifta sig, och sedan skulle de nog få hennes fars förlåtelse och samtycke.

Prinsessan Pantra gjorde först invändningar men gav slutligen efter. I dagbräckningen nästa morgon, då alla människor sov, gick de ut på terrassen, där trollhästen väntade dem. Prins Guri satte prinsessan framför sig i sadeln, höll henne väl fast med sin ena arm och vred så på den stora skruven vid sadelknappen.

Genast svingade de sig i höjden och for av i ilande fart, men nu kunde prins Guri styra, och på tre timmar var han hemma i sin fars rike och såg tornspetsarna i staden Schiras sticka upp över slätten.

Han for i alla fall inte fram till själva staden utan landade framför ett palats i närheten, som tillhörde honom själv. Dit förde han prinsessan, överlämnade henne i slottsfogdens vård och red ensam in i huvudstaden för att hälsa på sin far och förbereda honom på prinsessans ankomst.

Ryktet att han kommit tillbaka spred sig under tiden med blixstens snabbhet och gick före honom. Folk strömmade till, och när han steg av vid kalifens palats, stod hans far på trappan och tog emot honom med öppna armar och med glädjetårar på kinderna.

Alla människor lade av sorgkläderna, som de hade burit för den försvunne prinsens skull. Kalifen befallde i sin stora glädje, att kinesen skulle släppas lös och få sin trollhäst tillbaka. Och i salar och kök, på gator och torg blev det ett stök och ett liv för att ta emot prinsessan av Bengalen, som satt därute i palatset och väntade.

Slutligen var allting i ordning. I spetsen för truperna red prinsen och kalifen, klädda i lysande rustningar, och vid betslet förde prins Guri en vit guldsadlad gångare, som prinsessan Pantra skulle rida på.

Då de närmade sig palatset, verkade allt så öde och dystert. Ingen tog emot dem på gården, och prinsen, som hade sprungit av hästen, letade förgäves efter prinsessan i alla rummen. Han kunde inte finna henne någonstans, och inte heller slotts-

fogden syntes till. Men till sist kröp den senare fram ur en vrå och kastade sig ner framför kalifen.

— Tag mitt liv! ropade han. Jag förtjänar det, ty jag har illa vaktat prinsessan. Inte förrän det var för sent, insåg jag vilken dåre jag var. För en stund sedan kom den otäcke kinesiske trollkarlen hit på sin trollhäst och sa, att han hade fått i uppdrag av prins Guri att hämta prinsessan Pantra. Jag misstänkte ingenting utan lät henne stiga upp på hästen. Men så fort den hade höjt sej i luften, såg jag, att kinesen styrde bort *ifrån* staden, och jag såg hur prinsessan vred sina händer. Döda mej, döda mej, jag är en dålig tjänare!

Knappt hade han sagt detta, förrän folket utanför ropade: *Se, se!* Och när kalifen och prinsen störtade ut, såg de trollhästen sväva över deras huvuden, och i sadeln satt kinesen med prinsessan i sin famn. Han hade vänt om för att riktigt njuta av sin hämnd mot dem som hållit honom i fångelse. Han hånskrattade, där han satt oåtkomlig i luften och hörde alla förbannelser nedifrån. Men den staccars prinsessan Pantra sträckte armarna mot himlen och bad om hjälp. Efter ett par ögonblick vinkade kinesen med handen till avsked åt kalifen och styrde bort över skogen. Snart såg man dem inte mer.

Då ville kalifen döda den försumlige slottsfogden, men Guri bad om nåd för honom. Prinsen önskade därefter bli lämnad ensam med sin sorg, och kalifen med hela sviten återvändande tysta och nedslagna till staden för att förkunna den sorgliga nyheten.

Först var prinsen som förlamad av smärta, men så hämtade han sig och bad slottsfogden skaffa honom en pilgrimsdräkt. Han klädde sig i den, tog en

stav i handen och gav sig ut på vandring för att söka sin trolovade. Om han också skulle gå till världens ände, så skulle han finna henne.

Emellertid red kinesen över land och hav med prinsessan. Till slut blev hon så trött, att hon sjönk ihop och höll på att falla av hästen. Då insåg trollkarlen, att hon måste vila, och sänkte sig ner i en skog, där han trodde sig skyddad för främmande blickar. Han lät prinsessan sträcka ut sig och bjöd henne

mat. Hungern pinade henne så, att hon tog emot födan ur hans avskyvärda händer. Men då hon hade vilat sig och han åter ville, att hon skulle stiga upp på hästen, nekade hon, och när han ville tvinga henne, skrek hon så mycket hon orkade.

Nu var händelsen den, att skogen verkligen inte var så öde som trollkarlen trott. Sultanen av Kaschmir jagade just i närheten, hörde prinsessans rop

och skyndade med sitt följe till stället, där trollkarlen och prinsessan befann sig.

Sultanen frågade förvånad vad som stod på, och kinesen anade inte vilken hög herre, som stod framför honom. Han svarade näsvist:

— Ingenting alls. Jag har bara haft en liten tvist med min hustru om någonting, som ingen behöver lägga sej i.

Men då böjde sig prinsessan djupt för sultanen.

— Höge herre, sade hon, ha medlidande med en olycklig kungadotter och tro inte denna förskräckliga människa, som har rövat bort mej på sin trollhäst samma dag jag skulle hålla bröllop med prinsen av Persien! Detta odjur är inte min man utan en avskyvård trollkarl.

Detta kunde vem som helst tydligt se, så sultanen trodde henne och lät genast hugga huvudet av kinesen. Därefter återvände han till sitt palats med prinsessan och trollhästen. Hästen begrep han sig inte på utan lät sätta in den i sin skattkammare, men åt prinsessan lät han ställa i ordning en rad av lysande gemak och gav henne tjugo slavinnor till uppassning. Hon tackade honom på det varmaste och välsignade honom som sin räddare.

Men sultanen var inte så ädelmodig som hon trodde. Då han följande dag kom in till henne, väntade hon, att han skulle tala om att skicka henne tillbaka till hennes brudgum. Men i stället sade han, att han själv ämnade hålla bröllop med henne, och det redan samma kväll. Alla hennes invändningar slog han bort med skämt, och han brydde sig inte om hennes böner. Snart började hela palatset genljuda av de bullersamma tillrustningarna för bröllopet, ty det skulle bli en glänsande fest. Berusande

musik klingade överallt, och slutligen kom de beställsamma slavinnorna med dyrbara kläder och kostliga smycken för att pryda prinsessan till högtidligheten.

Men prinsessan, som inte kunde tro, att sultanen menat allvar, blev vid denna syn så förskräckt, att hon svimmade och föll till golvet.

Slavinnorna började skrika i sin förfäran, och själva sultanen kom inrusande för att höra vad det var. Han hjälpte kvinnorna att återkalla den avsvimmade till medvetande, och efter mycket bemödande lyckades de. Prinsessan Pantra slog upp ögonen men i samma ögonblick kom hon underfund med hur hon skulle undgå det förhatliga giftermålet.

Hon såg sig omkring med förvirrade blickar, mumlade osammanhängande ord och bar sig underligt åt. Till slut trodde alla, att hon blivit vansinnig av sorg.

Bröllopet måste uppskjutas, och sultanen skickade efter landets förnämsta läkare för att bota henne, ty han kunde ju inte gifta sig med henne, så länge hon saknade sina sinnens fulla bruk. Men allt vad man gjorde var förgäves. Prinsessan höll ut med sin förställning i veckor och månader.

Då kom en dag en främmande läkare till palatset. Han hade långt vitt hår och skägg och såg mycket vördnadsbjudande ut. På hans begäran förde man honom till sultanen, och denne fick genast sådant förtroende för hans utseende och sätt, att han förde honom till prinsessan. Den gamle skulle säkert kunna bota henne, trodde sultanen.

Den främmande läkaren strök hennes huvud med sols och motsols. Men då han lutade sig ner över henne, viskade han sakta:

— Visa ingen förvåning! Jag är prins Guri. På mina vandringar kring världen för att söka efter dej fick jag höra talas om dina olyckor och att sultanen vill gifta sej med dej. Jag förstår, att det är därför du låtsas vara vansinnig. Men jag ska rädda dej.

Han lyfte försiktigt på det stora lösskägget, så att prinsessan skulle kunna känna igen honom. Men hon behärskade sig och förrådde sig varken genom ord eller rörelser, fast hennes hjärta klappade högt. Och hon fortsatte att mumla osammanhängande meningar.

— Ja, sade den förklädde prinsen till sultanen, den stackars prinsessan är mycket illa angripen. Men jag tror mej kunna bota henne. Hon kom hit på trollhästen, som ni förvarar i er skattkammare. Det är den, som har förtrollat henne genom sina magiska ryckningar. Det är bara den som kan återställa henne genom vissa andra hemliga ryckningar. Lyckligtvis känner jag till, hur detta ska göras.

Sultanen blev mycket förtjust över dessa upplysningar och förklarade sig genast fullt villig att göra allt vad den främmande läkaren ville.

Trollhästen hämtades ur skattkammaren, och prins Guri lät ställa den på stadens största torg, ty alla människor ville se på, när undret skedde. Läkare byggdes upp, för att sultanen och hans hov skulle ha riktigt bra utsikt, och prinsen gick och pysslade kring hästen. Han såg efter att seltygen och sadeln var i ordning och lät sätta en mängd rökelsekar runt omkring trähästen.

Till sist var allting färdigt. Sultanen och hans uppvaktning hade intagit sina platser, och prinsessan trädde ut ur palatset, följd av slavinnorna,

som ledde henne fram till hästen och hjälpte henne stiga i sadeln.

Då tände prins Guri rökelsekaren, som började bolma, först sakta och sedan allt starkare och starkare. Men då röken blev så tjock, att man varken såg hästen, honom eller prinsessan, kastade han sig upp i sadeln bakom sin brud och vred på skruven vid sadelknappen. Ögonblickligen steg de upp i luften, och sultanen, hovet och folket såg efter dem med stirrande ögon och gapande munnar. De begrep ingenting.

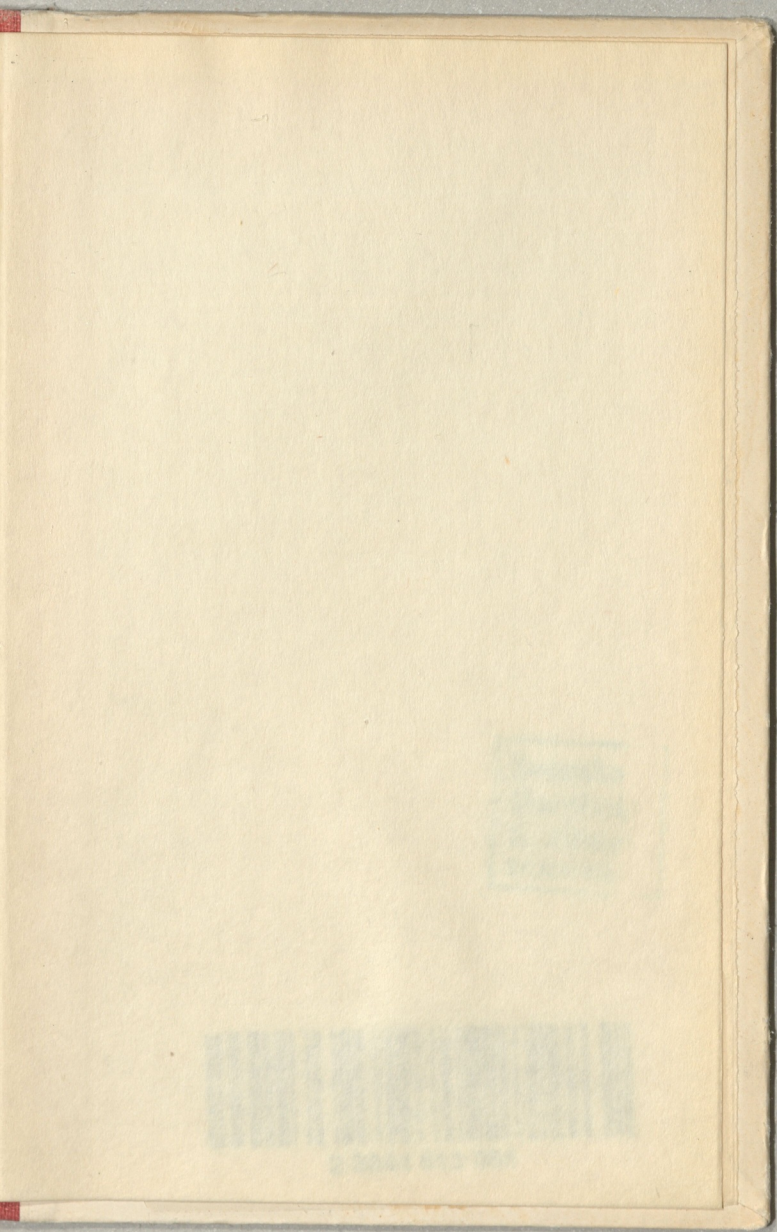
Så fort röken började lägga sig och de fick syn på den tomma platsen, där hästen stått, insåg de, att allt inte stod rätt till, i synnerhet när prinsen kastade av sitt löshår och lösskägg och visade sitt stolta unga ansikte. Här var säkert något bedrägeri på färde.

Sultanen knöt handen åt de flyende i vannäktigt ursinne. Det var allt vad han kunde göra, och sedan fick han försöka lugna sig och hitta på något annat.

Men prinsen och prinsessan red på sin lufthäst i susande fart hem till Schiras, och några dagar senare firades deras bröllop med en sådan prakt, att sagoberättarna talade därom hundra år efteråt.

Innehåll:

	Sid.
SAGOBERÄTTERSANS EGEN SAGA. Med 3 teckningar	3
ALADDIN OCH DEN UNDERBARA LAMPAN. Med 24 teckningar	8
FISKAREN OCH ANDEN. Med 10 teckningar	85
PRINS ACHMED OCH FEEN PARIBANU. Med 8 teckningar	118
TROLLHÄSTEN. Med 8 teckningar	159

Innehåll.

SAGGBERÄTTERSKANS ELLEN SAGA. Med 3 teckningar	5
ALADDIN OCH DEN UNDERBÅDA LAMPAN. Med 24 teckningar	9
FISKEAEN OCH ANDREN. Med 10 teckningar	20
FRANS AHMED OCH SINN PARISIAN. Med 2 teckningar	115
TROLLKASTEN. Med 3 teckningar	130

Svenska
Barnbok
Institute
STOCKHOLM

2 3344 513 054

BARNBIBLIOTEKET SAGA:

Amerikas hjulle	52	I juletid	153	Prinsen och tiggargos-	41
Andersens sagor		I tonarns värld	235	sen	
I, II, III	112, 113, 127	I zigenarnas spår	183	Prinsessan som inte ville	245
Arabla land	176	Idrottsföreningen De		Prästgårdebarnen	89
Australiens hemlighet	145	Tre Falkarna	188	Puttefnask och Store-	
Barnen i Nya Skogen		Ivanhoe I och II	77, 78	brask	126
I, II	243, 244	Ja och nej	26	Pågår och töser	81
Barnens parad	96	Jakob Arlig	122	Pårlbandet	43
Barnteatern 1-23		Jan och Jon och Lill-	157	Robinson Crusoe	2
57, 92, 95, 104, 109,		trollet	147	Rosenfager	36
123, 124, 137, 143, 149,		Japanska sagor	40	Rosen och ringen	74
159, 172, 178, 184, 185,		Jim Jarvis	211	Rulaman	43
191, 197, 198, 203, 210,		Jorden runt	205	Rulle Råka	23
216, 219, 231.		Jultomten	163	Sagolandet	230
Billy Boy	82	Jungman Niklas Bock	163	Sagomoster	116
Björnjägarens son	99	Jön- och Jesper	229	Sagospel	42
Booker Washington	16	Kälvn August	199	Sagor från Alhambra.	69
Bröderna Grimms sagor		Kälvn August	199	Selim och Kalulu	24
I, II	17, 87	Kälvn August	199	Silkesvinges sagor	106
Buffalo Bill	33	Kälvn August	199	Silvertornet	58
David Copperfield	201	Kälvn August	199	Silvertvätt	144
De tre falkarna	188	Kälvn August	199	Skinnstämpa	239
De tre musketörerna		Kälvn August	199	Skogslöparen	53
I, II	133, 134	Kälvn August	199	Skrattar bäst som	
Den heliga Geneveva	46	Kälvn August	199	skrattar sist	195
Den heliga Lucia	135	Kälvn August	199	Solkatten	119
Den hemlighetsfulla ön	80	Kälvn August	199	Soria Moria slott	168
Den lille pucekryggen	91	Kälvn August	199	Storebror Stark	139
Den siste mohikanen	37	Kälvn August	199	Storfågeln	180
Den underbara ädelste-		Kälvn August	199	Styrman Hurtig	11
nen	34	Kälvn August	199	Svanvitt och Rosenröd	35
Den unge boerhjälten	14	Kälvn August	199	Svart på vitt	174
Det sjunkna guldskep-		Kälvn August	199	Sven Orädd	97
pet	61	Kälvn August	199	Svenska Folksagor, I,	
Det var en gång	200	Kälvn August	199	II och III	1, 7, 150
speleman		Kälvn August	199	Svenska sägner	20
Diamantpäppet	234	Kälvn August	199	Sveriges blåa band	169
Dirk Trom	175	Kälvn August	199	Tattar-Anna	193
Drottning Karins ring	72	Kälvn August	199	Tiden går	151
Dödens medaljer	227	Kälvn August	199	Tittel-Ture	35
En världsomsegling un-		Kälvn August	199	Titten	221
der havet	70	Kälvn August	199	Tom Sawyer	146
Examen i Ruskaby	241	Kälvn August	199	Tom Sawyer på resa	194
Fickö	246	Kälvn August	199	Tom Sawyer som de-	
Flickan från Texas	94	Kälvn August	199	tektiv	190
Frans Fladders frieri	173	Kälvn August	199	Tomteberättelser	19
Franska sagor	12	Kälvn August	199	Tomtebodas prästgård.	102
Fru Sikata i trolltalen	156	Kälvn August	199	Tomtefars sagor	25
Fågel Blå	147	Kälvn August	199	Tomtesagor	22
Genom seklerna I	100	Kälvn August	199	Tripp, Trapp, Trull	66
Genom öknerna	154	Kälvn August	199	Trippallät och Klumpa-	
Geneveva	46	Kälvn August	199	på	162
Glad sommar	181	Kälvn August	199	Trojanska kriget	9
Gossen från Nykarleby	128	Kälvn August	199	Trollbarnen som ville	
Grimms sagor I och II		Kälvn August	199	ha smörgås	152
I, II	17, 87	Kälvn August	199	Trollen som ville bada	218
Grin-Olls och Inga-Lisa	115	Kälvn August	199	Trollen i trollslogen	202
Grottpojken	63	Kälvn August	199	Trollfågeln	177
Gula Vargen	15	Kälvn August	199	Trollsländan	132
Guldbockarna	79	Kälvn August	199	Trollungen Tjössekluns	209
Guldfågeln	167	Kälvn August	199	Tummeiten	170
Guldskeppet	61	Kälvn August	199	Tusen och en natt, I	
Gullivers resor	10	Kälvn August	199	II och III	3, 8, 56
Gutenberg i Hönslösa	51	Kälvn August	199	Tvillingarna	75
Havets hjältar	65	Kälvn August	199	Två års ferier	27
Heidi	237	Kälvn August	199	Två 2 tr. upp	226
Hemma hos far	120	Kälvn August	199	Vad stod det i brevet?	236
Herr Spinnespång	242	Kälvn August	199	Var är Kisse Miss?	207
Hittebarnet	18	Kälvn August	199	Vikingaliv	71
Hjortdödaren	121	Kälvn August	199	Vildmannen	249
Hjältar och kungar	121	Kälvn August	199	Ville Vågahals	171
Hjälten från Panama	105	Kälvn August	199	Ypp	298
Hjärtat på rätta stället	60	Kälvn August	199	Vitt och rött, I och II	
Huckleberry Finn	166	Kälvn August	199	204, 214	
Hunden Tipp	13	Kälvn August	199	Arsexamen i Ruskaby	241
Hurra-Hans	224	Kälvn August	199	Ädelstenen	34
I Hoppareland	176	Kälvn August	199	Ärpa, snärpa, guldvärva	155
I Hönslösa och Halm-		Kälvn August	199	Äknens ande	93
åkra	31	Kälvn August	199	Ostan och västan	23
		Kälvn August	199	Över ryska anöfätt	68

Svensk Läraretidnings Förlag
 Pris kart. 3:75

SAGA

3

Tusen
och
en nat

I

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

